

ΌΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΙΔΕΓΡΗΦΟΝ ΣΑΛΤΙΣΤΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΣΟΣ

ΟΡΟÓΔΟΣ ΟΝ ΠΑΤΕΡΓΗΩΝ ΣΑΝΤΕΣΜΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32 • ΤΘ 8122 • 100 10 Αθήναι
Τηλ. 210 3814087 - Fax: 210 3812133

ΕΤΟΣ Ι' • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 63
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2006

Ίδιοκτήτης:
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Έκδότης:
ο Μακαριώτατος Άρχιεπίσκοπος
Αθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Έποπτεύουσα
Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ:
† ο Μεσογαίας & Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† Ιερομόναχος
Ιάκωβος Ἀδελφοθεῖτης

Διευθυντής:

† ο Θεοσαλονίκης ΕΓΘΥΜΙΟΣ
Τηλ. 2310 622515

Φωτοστοιχειθεσία - Έκτύπωση:
Νικόλαος & Εύθυμιος Κ. Σανιδᾶς

Τιμὴ τεύχους 1€
Ἐτήσια συνδρομὴ ἐσωτερικοῦ 10 €
Ἐτήσια συνδρομὴ ἐξωτερικοῦ 15 €

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΥΝΟΔΙΚΗ
ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

499

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ
ΤΟΥ ΤΙΜΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

500

ΓΛΩΣΣΑ ΙΓΙΟΓΡΑΦΙΚΗ -
ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ

503

ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ ΜΟΥ
ΩΣ ΕΙΔΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ

508

ΤΑ ΝΕΑ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΑ
ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΑ

512

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΑΠΑΤΗ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

516

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ»

520

ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΡΗΜΑΤΙ
ΚΑΙ ΠΟΛΛῇ ΣΥΝΕΣΕΙ

523

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ
ΕΙΔΗΣΕΙΣ

525

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Κάνιγγος 32 - Τ.Θ. 8122, Τ.Κ. 100 10 - ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ. 210 3814087, Fax: 210 3812133

Άριθμ. Πρωτ. 414/Σ130

Αθήναι, τη 29η Σεπτεμβρίου 2006 (π.η.)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ πρὸς ἄπαν τὸ πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Τίμιον πρεσβυτέριον. Χριστεπώνυμε λαὲ τοῦ Κυρίου,

μετὰ βαθυτάτης λύπης πληροφοροῦμεν ὑμᾶς, ὅτι ὁ ἀρχέκακος διάβολος, ὁ ἀείποτε ἐπιφέρων σκάνδαλα καὶ διασαλεύων τὴν θεόφιλον παρ' ἀνθρώποις εἰρήνην καὶ ὄμόνοιαν, ἔπληξεν διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Ο ἔως ἔχθες μεθ' ἡμῶν Ἱεράρχης καὶ συνεπίσκοπος Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Νήφων, δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον καὶ ἐπικαλούμενος λόγους φεναρώτατα ἀνυποστάτους, ἐδήλωσεν ἔξαφνα, ὅτι ἀποσχῖζεται ἐξ αὐτῆς καὶ παραμένει ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνευ ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς «αὐτόνομος»! Παρομοίαν ἐπιστολὴν ἀπέστειλλε μεθ' ἡμέρας τινὰς καὶ ὁ Μητροπολίτης Κρήτης κ. Ἀρέθας, δηλῶν ὅτι ἀκολουθεῖ τὸν κ. Νήφωνα.

Ἐξ αἰτίας τῆς πράξεως των αὐτῆς, ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος, συνελθοῦσα τὴν 27ην Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. εἰς συνεδρίασιν, ἀπεφάσισε τὰ κάτωθι:

1. Ἐθεσεν ἀμφοτέρους τοὺς ἀποσχισθέντας Μητροπολίτας Νήφωνα καὶ Ἀρέθαν ἐκπτώτους τῶν Ἐπαρχιῶν αὐτῶν, καὶ ἥρεν οἰαδήποτε ἄλλην ποιμαντικὴν ἢ διοικητικὴν ἐπιτροπείαν εἰχον ἔως σήμερον. Οἱ κληρικοὶ δὲ οἱ μνημονεύοντες αὐτούς, δέον ὅπως ποιοῦν ἀπὸ τοῦ νῦν μνείαν ἐν τοῖς ἱεροῖς μυστηρίοις καὶ Ἀγιαστικαῖς πράξεσι τοῦ ὄνοματος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Μακαρίου.

2. Ἐπέβαλεν εἰς ἀμφοτέρους, τὸν πρώην Μητροπολίτην Πειραιῶς κ. Νήφωνα καὶ τὸν πρώην Μητροπολίτην Κρήτης κ. Ἀρέθαν, τρίμηνον ἀργίαν. Τὸ ἐπιεικὲς τοῦτο ἐπιτίμιον φιλοστόργως ἀπεφάσισεν ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος, πλὴν προσκαίρως, ἵνα δώσῃ εἰς αὐτοὺς χρόνον διὰ περισυλλογὴν καὶ ἀνάνηψιν. Ἐν περιπτώσει ἐμμονῆς των εἰς τὴν ἀντικανονικὴν ἀπόφασίν των καὶ μετὰ τὴν ἐκπνοὴν τοῦ ὡς ἀνω ἐπιτίμιου, ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος θέλει ἐπιληφθῆ τελεσιδίκως ἐπὶ τῆς ἀποσχίσεως.

Οθεν, παραινοῦμεν ὑμῖν, ὅπως ἀπὸ τοῦ λοιποῦ οὐδεμίαν κοινωνίαν ἔχητε μετὰ τῶν ἀποσχισθέντων Ἐπισκόπων, ἵνα μὴ τῷ ίδιῳ ἐκείνοις κρίματι ὑποπέσητε καὶ ὑμεῖς.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ

ὅ Ἀρχιγραμματεύς
† ὁ Μεσογαίας καὶ Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ ΤΟΥ ΤΙΜΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

«Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ράβδῳ,
τὴν ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι·
τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ τοῖς ἄρμασι κροτήσας ἤνωσεν·
ἐπ' εὔρους διαγράψας, τὸ ἀκττικόν ὅπλον·
διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.»

Ἐρμηνεία.

πειδὴ ὁ Προφήτης Μωϋσῆς ἐστάθη ὁ Ποιητὴς τῆς πρώτης ωδῆς, (ταύτην γὰρ ἔγραψεν ἐν Κεφαλῇ. ιε΄ τῆς Ἐξόδου, ἀφ' οὗ διεπέρασαν μὲν οἱ Ἐβραῖοι τὴν ἐρυθρὰν Θάλασσαν¹, κατεποντίσθησαν δὲ εἰς αὐτὴν οἱ Αἰγύπτιοι καὶ Φαραωνῖται). Τούτου χάριν καὶ ὁ Μελωδὸς Κοσμᾶς ἐρανίσθη ἀπὸ τὴν ωδὴν ἐκείνην τὸν παρόντα Εἰρμὸν καὶ λέγει, ὅτι ὁ θεόπιτης ἐκεῖνος Μωϋσῆς χαράξας, ἵτοι προεικονίσας συμβολικῶς καὶ προτυπώσας τὸν Σταυρόν², ἐκτύπησε μὲν πρῶτον τὴν ράβδον του μὲ εὐθείαν καὶ ἵσην γραμμὴν ἐπάνω εἰς τὴν ἐρυθρὰν Θάλασσαν, καὶ οὕτω διέσχισεν αὐτὴν τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι, ἵτοι χάριν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, ὃς τις ἐπέζευσε· τουτέστι, διεπέρασεν αὐτὴν πεζὸς καὶ μὲ γυμνὰ ποδάρια, χωρὶς νὰ βραχῆ.

αὐτὴν δὲ τὴν ἴδιαν ράβδον γυρίσας ὁ αὐτὸς Μωσῆς μὲ πλάγιον σχῆμα (τοῦτο γαρ δηλοῖ τό, ἐπιστρεπτικῶς), ἐκτύπησε τὴν ἴδιαν ἐρυθρὰν Θάλασσαν, ἀφ' οὗ ἐπέρασαν οἱ Ἰσραηλῖται· καὶ οὕτως ἤνωσε τὰ δύο σχισθέντα μέρη αὐτῆς. Διατὶ δὲ τοῦτο ἐποίησε τοῖς ἄρμασι Φαραὼ, ἵτοι ἐναντίον τῶν ἀρμάτων καὶ ἀμαξῶν τοῦ Βασιλέως Φαραὼ; διότι ἐκυνήγα κατόπιν διὰ νὰ πιάσῃ τοὺς Ἰσραηλῖτας. Εὐθὺς γὰρ ὅπου ἡ Θάλασσα ἐκτυπήθη τὴν δευτέραν φορὰν καὶ ἐνώθη, κατεπόντισε τὸν Φαραὼ καὶ πάντα τὰ στρατεύματα αὐτοῦ. Ὅθεν μὲ τὸ τοιοῦτον ἵσον ὅμοι καὶ πλάγιον κτύπημα τῆς ράβδου του, ἐχάραξεν ὁ Μωϋσῆς καὶ αἰσθητῶς· ἵτοι ἐσχημάτισεν ἐπάνω εἰς τὸ πλάτος τῆς Θαλάσσης τὸ ἀνίκητον ἄρμα τῶν

χριστιανῶν, ἵτοι τὸν Σταυρόν. Ὁ Σταυρὸς γὰρ ἀπὸ δύο ξύλα σύγκειται, ἀπὸ τὸ δρθὸν καὶ ἵσον, καὶ ἀπὸ τὸ πλάγιον³. Διὰ τοῦτο, λέγει, καὶ ἡμεῖς οἱ τῷ Σταυρῷ ἐγκαυχώμενοι χριστιανοί, ὃς μελωδήσωμεν εἰς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν. Καθὼς τότε καὶ ὁ Μωϋσῆς μὲ ὅλους τοὺς ὄνδρας καὶ ἡ Μαριὰμ μὲ ὅλας τὰς γυναικας, ἔψαλον τὸ ἐπινίκιο ἐκεῖνο ἄσμα τῆς πρώτης ωδῆς, ἀφ' οὗ διεπέρασαν ἀβρόχως τὴν ἐρυθράν. Τότε γάρ φησιν, ἵσε Μωϋσῆς καὶ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὴν ωδὴν ταύτην· «Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται» (Ἐξ. ιε΄ 1).

λέπε δέ, ὡς ἀναγνῶστα, σοφίαν καὶ σύνεσιν τοῦ θεοπεσίου Κοσμᾶ. Διότι αὐτὸς καὶ τὸν εἰρμὸν τοῦτον ἐπροσάρμοσε μὲ τὴν πρώτην ωδὴν τοῦ Μωϋσέως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐρανίσθη αὐτόν· καὶ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν δὲν ἐβγῆκε καὶ ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν τῆς πανηγύρεως τοῦ Σταυροῦ, τὴν προκειμένην αὐτῷ εἰς ἔπαινον· διότι λαβὼν ἀπὸ τὴν πρώτην ωδὴν, τόσον τὴν ράβδον τοῦ Μωϋσέως, ὃσον καὶ τὴν ἐρυθρὰν Θάλασσαν, μὲ τὴν μίαν ταύτην ὑπόθεσιν τὰ πρεποντα ἐφύλαξε καὶ τῆς πρώτης ωδῆς καὶ τῆς τοῦ Σταυροῦ ἑορτῆς. Καθὼς γὰρ τότε ὁ παλαιὸς Μωϋσῆς μὲ τὴν ράβδον του ἐσχισε τὴν ἐρυθρὰν Θάλασσαν· οὕτως ὑστερον καὶ ὁ νέος Μωϋσῆς Χριστὸς ὁ Κύριος μὲ τὴν ἴδιαν του ράβδον, ἵτοι μὲ τὸ τίμιον Σταυρόν, περὶ οὗ εἴπεν ὁ Δαβὶδ· «ράβδος εὐθύτητος ἡ ράβδος τῆς Βασιλείας σου» (Ψαλμ. μδ΄ 7) μὲ αὐτόν, λέγω, ἐσχισε τὴν ὁμαρτίαν, ἡ ὁποία εἶναι ἐρυθρὰ καὶ αἵματωδης κατὰ τὴν Γραφήν «Ἄνδρας γὰρ αἵματων», ὁ Δαβὶδ ὀνομάζει τοὺς φονικοὺς καὶ ὁμαρτωλούς (Ψαλμ. νδ΄ 27). Καὶ ὁ Ἡσαΐας καθαρώτερον μαρτυρεῖ περὶ τούτου «ἔὰν ὁσι, λέγων, αἱ ὁμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικοῦν (ἵτοι ὡς χρῶμα ἀλυκον,

τὸ εἰς τὸ λευκοειδὲς κλίνον), ὡς χιόνα λευκανῶ (ἥτοι πολλὰ λευκὰς ποιήσω αὐτάς)· ἐὰν δὲ ὡσιν ὡς κόκκινον (ἥτοι ὡς χρῶμα αἵματοειδὲς καὶ βαθύ), ὡς ἔριον λευκανῶ (ἥτοι ὀλιγώτερον θέλω τὰς λευκάνει)» (Ἡσ. α' 18).

χίσας λοιπὸν ὁ Χριστὸς μὲ τὴν Ράβδον τοῦ Σταυροῦ του τὴν ἐρυθρὰν ἄμαρτίαν, ἡμᾶς μὲν τοὺς νέους Ἰσραηλίτας τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτῷ, διεπέρασεν εἰς τὴν ἔρημον τῆς ἄμαρτίας: ἥτοι εἰς τὴν ἀπάθειαν· τὸ δὲ Φαραὼ: ἥτοι τὸν Σατανᾶν, καὶ τὰ δαιμονικὰ αὐτοῦ ἄρματα, καὶ τοὺς τριστάτας κατεβύθισεν. Ἅρματα μὲν οὖν λέγονται οἱ Δαιμόνες ὅχι ὅτι ἔχουν κανένα ἄρμόδιον καὶ εὔτακτον. Πάντα γὰρ τὰ τῶν Δαιμόνων εἶναι ἀτακτα καὶ ἀνάρμοστα· ἀλλὰ λέγονται ἄρματα, διὰ τὴν ἔπαρσιν αὐτῶν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν, ὑπὸ τῆς ὁποίας κυριευθέντες, ἐκρημνίσθησαν ἀπὸ τοὺς οὐρανούς. Τριστάται δὲ ὄνομάζονται οἱ Δαιμόνες, διότι πολεμοῦσι τὰ τρία μέρη τῆς φυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἐπιθυμητικόν, λέγω, τὸ θυμικὸν καὶ τὸ λογιστικόν, κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ πτωχοῦ Προδρόμου⁴.

ῦ μόνον δὲ τὸν Είριμὸν τοῦτον ἐπροσάρμοσεν ὁ Μελωδὸς εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Σταυροῦ· ἀλλὰ καὶ τὸ ἀκροτελεύτητον τοῦ Είριμοῦ: ἥτοι τὸ «διὸ Χριστῷ ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, στι δεδόξασται». Κατὰ τὸν αὐτὸν Πρόδρομον δέ, ἄσωμεν, λέγει, εἰς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, διότι δεδόξασται: ἥτοι ἐσταυρώθη. Ἐὰν γὰρ δόξα τοῦ Χριστοῦ καὶ εἶναι καὶ λέγεται ὁ Σταυρός, λοιπὸν καὶ τὸ σταυρωθῆναι ἐμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ δοξασθῆναι. «Οθεν ὁ Κύριος ἐρχόμενος εἰς τὸ πάθος τοῦ Σταυροῦ, ἔλεγε «νῦν ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» (Ιω. ιδ' 31). Οὐ μόνον δὲ δόξα τοῦ Χριστοῦ ὀνομάζεται ὁ Σταυρός. Ἀλλὰ καὶ ἀρχή, ὡς γέγραπται παρὰ τῷ Ἡσαΐᾳ «οὐ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἐπὶ τοῦ ὄμου αὐτοῦ» (Ἡσ. θ' 6). «Οπερ ἐρμηνεύων ὁ Θεολόγος Γρηγόριος, λέγει «Τῷ γὰρ Σταυρῷ συνεπαίρεται» (λογ. εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν): ἥτοι ὁ Σταυρός, ὃν ἐβάστασεν ὁ Κύριος εἰς τὸν ὄμον του, αὐτὸς ἐγενήθη εἰς αὐτὸν ἀρχὴ τουτέστιν ἔξουσία. «Ἐδόθη μοι» γάρ, φησι μετὰ τὸ πάθος καὶ τὴν ἀνάστασιν ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, «ἐδόθη μοι πᾶσα ἔξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς» (Ματθ. κη' 18)⁵.

Ἢ «θελε δὲ ἀπορήσῃ τινάς, διὰ τί ὁ Θεολόγος δὲν εἶπεν, ὅτι τῷ Σταυρῷ ἐπαίρεται ὁ Χριστός, ἀλλὰ συνεπαίρεται; Οὕτω γὰρ καὶ ὁ Δαμασκηνὸς Ἰωάννης εἶπεν ἐν τῷ Β'
ἢχῳ «ἐν τῇ κυπαρίσσῳ, ὡς ηὐδόκησας, καὶ τῇ πεύκῃ καὶ κέδρῳ, σαρκὶ συνανυψούμενος». Ταύτην τὴν ἀπορίαν λύων ὁ Ζωναρᾶς ἐν τῇ ἔρμηνηείᾳ τοῦ ἀνωτέρω Τραπαρίου, λέγει «οὐκ εἶπε δὲ ἀνυψούμενος (πρόσθες καὶ ἐπαιρόμενος), ἀλλὰ τῇ σαρκὶ συνανυψούμενος (καὶ τῷ Σταυρῷ συνεπαιρόμενος)· τῆς τοῦ Λόγου γὰρ σαρκὸς ἀνυψουμένης, καὶ πασχούσης ἐν τῷ Σταυρῷ, αὐτὸς ὁ Λόγος ὑψοῦσθαι λέγεται, καὶ τῇ σαρκὶ συνανυψοῦσθαι, τὰ τῆς σαρκὸς οἰκειούμενος, διὰ τὸ μίαν εἶναι τὴν ὑπόστασιν, μετὰ τὴν σάρκωσιν τοῦ Λόγου καὶ τῆς σαρκός· ἄλλως τε καὶ τῆς Θεότητος αὐτοῦ ἐκφαινομένης διὰ τῶν ἐν τῷ πάθει γεγονότων τεραστίων, καὶ ἐκλαμπούσης, δόξα ἐγίνετο ὁ Σταυρὸς τοῦ Λόγου καὶ ὑψωσις· οὐχ ὡς αὐτοῦ δόξαν μειζονα προσλαμβάνοντος, ἀλλ᾽ ὡς ἐν ἡμῖν τῆς δόξης αὐτοῦ αὐξούσης τε καὶ ὑψουμένης διὰ τῶν τελουμένων θαυμασίων ἐν τῷ Σταυρῷ. Ἐν κυπαρίσσῳ δὲ καὶ πεύκῃ καὶ κέδρῳ εἶπεν: ἥτοι ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ· ἐκ τούτων γὰρ τῶν τριῶν συγκείσθαι φασὶ τὸν Σταυρόν». Λέγει δὲ καὶ ὁ Αλεξανδρείας Κύριλλος, ἔρμηνηών τὸ ἀνωτέρω ρητὸν τοῦ Ἡσαΐου. «Ἐοικε δὲ τὸν ὄμον ὁ προφητικὸς ἡμῖν ἐν τούτοις λόγος τὴν Ἰσχὺν βούλεσθαι δηλοῦν· πᾶσα γὰρ ἡμῶν Ἰσχὺς ἐν βραχίοσί τε καὶ ὄμοις. Ἡρξε τοίνυν τῆς ὑπ' οὐρανὸν διὰ τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως ὁ Χριστός· Ἰσχὺς γάρ ἐστι τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός».

Ἢ οἶνον δὲ ὡφέλιμον νόημα ἐμπορεῖς νὰ κερδήσῃς, σὺ ἀγαπητέ, ἀπὸ τὸν Είριμὸν τοῦτον; ἄκουσον· Θάλασσα ἐρυθρὰ εἶναι ἡ παροῦσα ζωή. Αἰγύπτιοι δὲ καὶ Φαραωνῖται εἶναι οἱ πονηροὶ Δαιμόνες. Ἄνεμοι δὲ οἱ ταράσσοντες τὴν ζωὴν ταύτην, εἶναι αἱ προσβολαὶ τῶν βλασφήμων καὶ αἰσχρῶν καὶ πονηρῶν λογισμῶν, μὲ τοὺς ὁποίους οἱ Δαιμόνες ταράττουσι τὸ τριμερὲς τῆς φυχῆς μας: ἥτοι τὸ λογιστικόν, τὸ ἐπιθυμητικόν, καὶ τὸ θυμικόν. Κύματα δὲ τῆς Θαλάσσης ταύτης, εἶναι οἱ διάφοροι πειρασμοὶ καὶ αἱ περιστάσεις καὶ θλίψεις, διπού ἀκολουθοῦν εἰς τὴν ζωὴν ταύτην. Ἐὰν λοιπόν, σὺ ἀγαπητέ, μεταχειρίζεσαι ὡς ἄρμα δυνατόν, τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, δύνασαι νὰ διαπεράσῃς μὲν ἀκινδύνως τὴν ζωὴν ταύτην, νὰ καταποντίσῃς δὲ καὶ ἀφανίσῃς τοὺς νοητοὺς

Αἰγυπτίους καὶ Φαραωνίτας Δαιμονας, ὅπου σὲ διώκουν καὶ σὲ πολεμοῦν. Ὅθεν ἐάν, σὺ ἀδελφέ, μαγευθῆς ἀπό τινα κακότροπον ἄνθρωπον, μὴ φοβηθῆς· ἀλλὰ ποίησον τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, καὶ λύεται ἡ φαρμακεία τῶν Δαιμόνων. Οὕτω βεβαιοῖ ὁ μέγας Ἀθανάσιος, λέγων, «τῷ σημείῳ τοῦ Σταυροῦ πᾶσα μαγεία παύεται» (λόγω περὶ τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου). Καὶ ὁ ἴερος Ἐπιφάνιος «ἔνθα ὄνομα Χριστοῦ, καὶ σφραγίς Σταυροῦ, οὐκ ἵσχυσε φαρμακείας δύναμις» (Αἱρέσ. 1 Βιβλ. α'). Ἐὰν σὲ πολεμοῦν οἱ ἔχθροὶ Δαιμονες μὲ καμμίαν ἀμαρτίαν, μὴ φοβηθῆς· ἀλλὰ σφράγισον τὸν ἑαυτόν σου μὲ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, καθὼς σὲ συμβουλεύει νὰ κάμνης ὁ θεῖος Χρυσόστομος, λέγων «πιστὴ εἰ; σφράγισον σεαυτὴν καὶ εἰπέ: Τοῦτο ἔχω τὸ ὅπλον μόνον· Τοῦτο τὸ φάρμακον· ἀλλο δὲ οὐκ οἰδά» (ὅμιλ. η' εἰς τὴν πρὸς Κολασ.). Ἀλλ' ἐὰν καὶ τὸ παιδίον σου πάσχῃ καὶ ἀσθενή, σφράγισον αὐτὸ μὲ τὸν τύπον τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ. Καὶ ἀλλο τι νὰ μὴ κάμης εἰς αὐτὸ κατὰ τὸν αὐτὸν Χρυσορήμονα «δέον μηδὲν ἔτερον τῷ παιδὶ περιτιθέναι, ἀλλ' ἡ τὴν ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ φυλακήν» (ὅμιλ. ιβ' εἰς τὴν πρὸς Κορινθίους α'). Καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς Χρυσορήμων παραγγέλει εἰς τοὺς γονεῖς, ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτην ἡλικίαν τῶν τέκνων των νὰ τὰ μανθάνουν νὰ κάμνωσι τὸν Σταυρόν· καὶ πρὸ τοῦ αὐτὰ νὰ δύνωνται νὰ τὸν κάμνουν, νὰ πιάνουν οἱ γονεῖς τὰς χειρας αὐτῶν τῶν παιδίων, καὶ νὰ τυπώνουν τὸν Σταυρὸν εἰς τὸ μέτωπον καὶ εἰς ὅλον τὸ σῶμά των. Οὕτω γάρ φησι «Μὴ ταῦτα, μὴ ἀδελφοί· ἀλλ' ἐκ πρώτης ἡλικίας, πνευματικοῖς περιφράττετε ὅπλοις τὰ παιδία, καὶ τῇ χειρὶ παιδεύετε σφραγίζειν τὸ μέτωπον. Καὶ πρὶν ἡ δυνηθῆναι τῇ χειρὶ τοῦτο ποιεῖν, αὐτοὶ ἐντυποῦτε αὐτοῖς τὸν Σταυρόν» (Λόγω ιγ' εἰς τὴν α' πρὸς Κορινθίους). Καὶ διὰ νὰ εἴπω καθολικῶς, εἰς κάθε περίστασιν, ὅπου σοὶ ἀκολουθήσει, μὴ φοβηθῆς· ἀλλὰ ποίει τὴν σφραγίδα τοῦ Σταυροῦ, καὶ θέλεις ἐλευθερωθῆ. Οὕτω γάρ καὶ οἱ παλαιοὶ ἔκεινοι Χριστιανοὶ συνεχῶς ἐποίουν τὸν Σταυρόν εἰς τὸν ἑαυτόν των, καὶ οὕτω συνειθίσαντες δὲν ἔχρειάζοντο πλέον διὰ νὰ τὸν ἐνθυμήσῃ τινὰς περὶ τούτου. Καθὼς ὁ αὐτὸς Χρυσορήμων λέγει «ἐν συνηθείᾳ πολλοὶ κατέστησαν τοῦ σφραγίζειν ἑαυτούς, καὶ οὐκέτι δέονται τοῦ ὑπομιμνήσκοντος» (Ομιλ. Ζ' εἰς τὴν β' πρὸς Τιμόθεον).

1) Σημειώσαι, ὅτι ἐρυθρὰ ωνομάσθη ἡ κατὰ τὴν Αἴγυπτον Θάλασσα, ἡ ἀπὸ ἐρυθρὰ τοῦ πρώτου ἐγκατοίκου τοῦ

τόπου ἐκείνου, ἡ διότι τὸ ἔδαφος τῆς Θαλάσσης καὶ τῶν πέριξ τόπων εἶναι ἐρυθρόν· ὅθεν κατὰ ἀντανάκλασιν κάμνει νὰ φαίνεται ἐρυθρὸν καὶ τὸ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὅδωρ τῆς Θαλάσσης.

2) Δύο γάρ σημαντικά ἔχει τό, χαράττω, κατὰ τὸν πτωχὸν Πρόδρομον, ἡ τό, αἰσθητῶς χαράττω διὰ τῆς χειρός, ὡς λέγομεν, ἔχαραξεν ἐπιστολὴν ἡ τό, προτυπώνω, ὡς λέγομεν, ἡ βάτος ἔχάρατε τὴν Θεοτόκον.

3) Σημειώσαι, ὅτι ἡ ἀγία Γραφὴ δὲν φανερώνει, ὅτι ὁ Μωϋσῆς ἔκτυπησε τὴν Θάλασσαν, τὴν δευτέραν φοράν, μὲ πλάγιον σχῆμα τῆς ράβδου· ἀλλὰ ὁ Μελωδὸς συμπεράνει τοῦτο· Ἰσως δὲ καὶ τὸ εἰχεν ἐκ παραδόσεως. Συμφώνως δὲ τῷ θείῳ Κοσμᾷ, λέγει τοῦτο καὶ ὁ ἐκ Δαμασκοῦ σύμπνονος αὐτῷ Ιωάννης, ἐν τῷ εἰρμῷ τοῦ πλ. δ' ἤχου τῆς Ὁκτωήχου. «Ἄρματηλάτην φαραὼ ἐβύθισε, τερατούργοῦσα ποτὲ Μωσαϊκὴ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελούσσα Θάλασσα». Ἄλλ' ὁ μὲν Κοσμᾶς λέγει, ὅτι ὁ Μωϋσῆς ἔτύπωσε τὸν Σταυρὸν μὲ τὸ πλάγιον κτύπημα, ὅπου ἔκτυπησε δεύτερον· ὁ δὲ Ιωάννης δὲν ἀναφέρει διὰ κτύπημα δεύτερον. Πῶς λοιπὸν λέγει, ὅτι σταυροτύπως ἔπληξε τὴν Θάλασσαν; οὐ γάρ μὲν ἔνα κτύπημα τυποῦται σταυρός· ταύτην τὴν ἀπορίαν προβάλλων ὁ σοφὸς Ζωναράς ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ ἀνωτέρω Εἰρμοῦ, λύει ταύτην ἐπιβολώτατα, δηλαδή, ὅτι οὐ χωρὶς λόγου εἰπεν ὁ θεῖος Ιωάννης, τὴν κατ' εύθειαν πληργὴν τῆς ράβδου, πλήξαι σταυροτύπως τὴν Θάλασσαν· καθότι οἱ παλαιοὶ τὰ ὄρθιως πηγνύμενα ἔχουλα, (ἥτοι τὰ κοινῶς λεγόμενα παλούκια) σταυροὺς ὠνόμαζον· οὕτως ἐν τῇ Ἐσθῆρ ἀναφέρεται, ὅτι ὁ Αμάλαν ἐσταυρώθη ἐπάνω εἰς τὸ ὅρθιον ἔχουλον, τὸ ὅποιον ἡτοίμασε διὰ νὰ σταυρώσῃ τὸν Μαρδοχαίον, καθὼς γέρωπαται. «Καὶ ὥρθωται ἐν τοῖς Ἀμάλαιν ἔχολον πηγῶν πεντήκοντα· εἴπε δὲ ὁ Βασιλεὺς σταυρώθητα ἐπ' αὐτοῦ» (Ἐσθῆρ ζ' 9). Οὕτω καὶ ὁ Ιώσηπος ἐν τῇ Ἀρχαιολογίᾳ τὴν ἰστορίαν ταύτην ἴστορει· οὕτω Δίων ὁ τὰ Ρωμαϊκὰ συγγράψας, ἴστορῶν τὸν πρὸς τὸν Καρχηδονίους τῶν ρωμαίων πόλεμον, γράφει, ὅτι ἔνας ὅπατος ρωμαῖος, Νέρων καλούμενος, ἐμβαίνων εἰς τὸν Καρχηδονίους ἐνίκησεν· ὅθεν ὁ στρατηγὸς ἔκεινων ἔπεσεν· ὃ δὲ Νέρων ἀνεσταύρωσε τὴν κεφαλὴν ἔκεινον· ἥτοι ἐπὶ ἔχουλον ὄρθιον ἐσήκωσεν αὐτήν.

4) Ο δὲ μέγας Βασίλειος εἰς τύπον τοῦ Βαπτίσματος παραλαμβάνει τὴν ἐρυθρὰν Θάλασσαν, τὸ ὅποιον Βάπτισμα εἶναι ἐρυθρὸν καὶ κόκκινον· διότι τυποὶ τὸ αἷμα καὶ τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει ὁ Παῦλος «ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν». Ἐν τῷ Βαπτίσματι λοιπὸν καταπνίξας ὁ Κύριος τὸν νοητὸν Φαραὼ καὶ τὴν πονηρὸν αὐτοῦ δύναμιν, καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ἰορδάνου ρείθροις καταβαπτίσας τούτους, τὸν ἀληθινὸν Ισραὴλ ἐλεύθερον τῆς αὐτοῦ δουλείας ἀπέδειξεν. Εἰς τύπον τοῦ αὐτοῦ Βαπτίσματος παραλαμβάνει τὴν Ἐρυθρὰν καὶ ὁ Παῦλος, λέγων «πάντες εἰς τὸν Μωϋσῆν ἐβαπτίσαντο ἐν τῇ νεφέλῃ καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ» (Α' Κορ. 10, 2). «Ορα καὶ τὴν ἐρμηνείαν τῆς πρώτης φύδης ἐν τῷ ἡμετέρῳ Κήπῳ τῶν χαρίτων τῷ νεοτυπώτῳ.

5) «Οθεν καὶ ὁ Ἡσύχιος ἐρμηνεύων τὸ «Μετὰ σοῦ ἡ ἀρχὴ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δυνάμεως σου», ἀρχὴν ἐννοεῖ τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἐν αὐτῷ τοῦ τῆς οἰκουμένης Ἀρχοντος καὶ Βασιλεύοντος ἡττηθέντος. Ἡμέρα δὲ δυνάμεως νοεῖται ἡ τοῦ Κυρίου δευτέρα παρουσία καὶ κρίσις· ὅτε μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἔκει εὑρεθήσεται καὶ ὁ Σταυρός, κατὰ τὸ «τότε φανήσεται τὸ σημεῖον τοῦ Γίου τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ» (Ματθ. κδ' 30).

Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἐορτοδρόμιον Ἀγίου Νικοδήμου Ἅγιοις Αγιορείτου», Ἐκδόσεις «Ὀρθόδοξος Κυψέλη», Α' Τόμος.

ΓΛΩΣΣΑ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΗ - ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ

(ύπὸ τὸ φῶς τῆς Εὐαγγελικῆς Ἀληθείας)

Κωνσταντίνου Θ. Πολυζωΐδη
τ. Λέκτορος Νομικῆς Α.Π.Θ.

Δ' ΜΕΡΟΣ

12. Εὐαγγελικά.

Ζήτημα, τὸ ὄποιον συνετάραξε τὰς συνειδήσεις τῶν Πιστῶν, ἀλλὰ καὶ ἀποδεικνύει τὸν ὁρθόδοξον ζῆλον τῶν Ἀθηναίων, κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Κ' αἰῶνος, εἶναι τὰ λεγόμενα Εὐαγγελικά, ἢ Εὐαγγελιακά, ἀναγενομένης τῆς δημιουργηθείσης ἔριδος εἰς τὰ τέλη τοῦ ΙΘ' αἰῶνος.

Εἶχεν ἡ ἔρις ὡς αἴτιον τὴν ἀγαθήν, ὡς φαίνεται, πρόθεσιν τῆς βασιλίσσης Ὁλγας, ἵτις «ἐξ ιδίας ἀντιλήψεως, κατὰ τὰς ἐπισκέψεις τῆς ἐν τοῖς νοσοκομείοις ἀσθενῶν, ἐπείσθη ὅτι οὗτοι δὲν ἡννόουν τὸ Εὐαγγέλιον, ἀναγινώσκοντες αὐτὸς εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς ἐκ τοῦ πρωτοτύπου μεταφράσεως τῶν Ἐβδομήκοντα»⁵⁷.

Ἐξεταζομένου τοῦ ζητήματος ἐκ πρώτης ὅψεως, μεμονωμένως δὲ καὶ ἀπὸ καθαρὰ ἴστορικῆς πλευρᾶς, εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι τὰ Εὐαγγελικὰ ἀποτελοῦν μίαν συνήθη, ἐκ τῶν πολλῶν ταραχῶν, ἐν μέσῳ Ἀθηνῶν. Πράγματι, τοιαῦται ταραχαὶ συνέβησαν κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΘ' καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Κ' αἰῶνος, λαβοῦσαι χώραν «λόγω τοῦ ἀνέκαθεν εὐεξάπτου καὶ φιλοταράχου τοῦ Ἀθηναίου λαοῦ, καὶ λόγω τῆς ὑπάρξεως μονίμου θερμουργοῦ πρὸς ἐκδηλώσεις πυρῆνος: τῆς φοιτητικῆς νεολαίας...»⁵⁸. Ἀκόμη, προεβλήθη καὶ ἡ ἀποφίξη ὅτι τὰ ἐπεισόδια ἐγεννήθησαν λόγω «ἀνιέρου πολιτικῆς ἐκμεταλλεύσεως», διότι «ἡ Ἀντιπολίτευσις ἐπετίθετο δριμύτατα κατὰ τῆς τότε Κυβερνήσεως τοῦ Γ. Θεοτόκη»⁵⁹.

Αναζητοῦντες τὰ αἴτια τῆς ταραχῆς, καταλήγομεν, ἐκ τῶν πραγμάτων, ὅτι ἡ ἀγαθὴ πρόθεσις τῆς βασιλίσσης Ὁλγας προκύπτει ἐκ τοῦ ὅτι ἡ βασιλίσσα ἀνεκοίνωσε τὴν πρόθεσίν της εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον⁶⁰. Ἡ Σύνοδος δὲν ἐνέκρινε τὴν ὑποβληθεῖσαν εἰς αὐτὴν μετάφρασιν. Μὲ τὴν συ-

νοδικὴν ἀρνησιν συνετάχθη καὶ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τῶν Ἀθηνῶν. Σημειούμεν, περαιτέρω, ὅτι ἡ γενομένη μετάφρασις ἐτυπώθη καὶ ἐκυκλοφόρησε παρὰ τὴν ἀρνησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἐν τούτοις, ἀντίδρασις ἐπίσημος, καὶ γενικότερα, κατὰ τῆς συντελεσθείσης ἐκδόσεως, δὲν ἐγένετο⁶¹. Ἡ, σημειωθεῖσα ὅμως, μετάφρασις (εἰς τὸ πλαίσιον τῶν Εὐαγγελικῶν) δὲν ἦτο ἡ μόνη. Ἡκολούθησε καὶ νεωτέρα μετάφρασις, μόνον ὅμως τοῦ «κατὰ Ματθαίον» Εὐαγγελίου, ὑπὸ τοῦ συλλόγου «Ἀνάπλασις», ἐγκριθεῖσα μάλιστα καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου⁶².

Ἄξιολογοῦντες τὰ ἐκτεθέντα γεγονότα (ὑπὸ τὴν ὁπτικὴν γωνίαν ἐνὸς ἀμερολήπτου παρατηρητοῦ), ἀρχόμεθα ἐκ τοῦ γεγονότος περὶ τοῦ ὅτι αἱ μεταφράσεις ἐγένοντο κατ' ἀρχὴν δεκταὶ ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας. Ὁμως, ἐκ τῶν ὑστέρων, καὶ δὴ ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, κρίνοντες τὰ πράγματα, ἐκτιμοῦμεν ὅτι ἡ ἐγκρισις ἐδόθη κατόπιν προχείρου (καὶ ἀνευ συναισθήσεως τῆς μεγάλης πνευματικῆς εὐθύνης τῶν χορηγησάντων τὴν ἐγκρισιν) ἐξετάσεως.

Ἡ κοινωνικὴ ἀναταραχή, ἡ συνιστῶσα τὰ Εὐαγγελικά, συνέβη ὅταν «τῷ 1901... ἥρχισε δημοσιευμένη εἰς τὴν ἐφημερίδα “Ἀκρόπολις” μετάφρασις τοῦ Εὐαγγελίου... εἰς τὴν δημοτικὴν, τὴν λεγομένην “μαλλιαρήν”, ἐσυγχύσθη δὲ αὕτη, ὑπὸ τινῶν μὲν σκοπίμων, ὑπὸ τῶν πολλῶν ὅμως ὀνειριγάτων, μὲ τὰς δύο προηγουμένας μεταφράσεις καὶ δὴ τῆς β. (ασιλίσσης) Ὁλγας γενομένην»⁶³.

Ἐκ μέρους τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας ἀντέδρασε, κατὰ πρῶτον, ἐγκαίρως καὶ ἐπισήμως, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριαρχης Ἰωακεὶμ ὁ Γ'. Οὗτος ἀπέστειλε ἔγγραφον ἐξ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ελλάδος ὅπου τονίζεται ὅτι: «ἡ

μεταφραστοῦν τὰ Εὐαγγέλια στὴν καθομιλουμένη γλῶσσα» (D.Dakin, Ἡ ἐνοποίηση τῆς Ελλάδας (1770-1923) (μετάφρ. ὑπὸ Α. Ξανθοπούλου, ἔκδ. M.I.E.T., Ἀθηνai 2001), σ.385).

61) Ἐμμ. Κωνσταντινίδη, Εὐαγγελικά (Ἀρθρον), ΘΗΕ τ.5, σ.969.

62) Αὐτόθι.

63) K.Θ.Π., Τὰ Εὐαγγελικά, ἔνθ. ἀν., σ.163γ.

ζηναγχος... μετάφρασις τῶν Ἰ. Εὐαγγελίων εἰς καινοφανὲς γλωσσικὸν σύστημα ὅπερ οὐ μόνον ἀπρόσφορον ἐστιν εἰς ἔρμηνείαν τῶν Θείων Εὐαγγελικῶν ρημάτων καὶ νοημάτων, ἀλλὰ καὶ τοιοῦτον, ὃστε φυσικῆς βλάβης μᾶλλον ἡ ὥφελείας πρόξενον γίγνεσθαι.... Ἐντεῦθεν τοίνυν προεικάζοντες τὴν εὔλογον παρὰ τῆς Υμετέρας Σεβασμιότητος ἀποδοκιμασίαν τῶν τοιούτων ἐκτρόπων καὶ ἐπιβλαβῶν δημοσιευμάτων, κοινωνοὺς ὑμᾶς ποιούμεθα καὶ τῆς γνώμης ἡμῶν...»⁶⁴. Ἡ Σύνοδος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας δὲν κατεδίκασεν ἀμέσως, ὡς ὥφειλε, τὴν ἀσεβή μετάφρασιν.

Λαμβάνοντες, μετὰ ταῦτα, ὑπ' ὄφιν ὅτι ἐπειδὴ ἡ καταχωρηθεῖσα εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» μετάφρασις, ὄχι μόνον ἀπὸ τῆς ὁρθῆς ἐννοίας τοῦ Εὐαγγελικοῦ κειμένου ἀπεξένωσε τὸν λαόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀσέβειαν τοῦτον παρεκίνει⁶⁵, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Λαός ἐξηγέρθη κατὰ τῆς πονηρᾶς τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβουλῆς. Βεβαίως, ὁ μὲν Ἄ. Πάλλης (ὁ μεταφραστὴς τοῦ ἰεροῦ κειμένου), προσεπάθησε νὰ μετριάσῃ τὴν ἐναντίον του ἀγανάκτησιν δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην. Προκλητικῶς ὅμως συμπεριεφέρθη ἡ διεύθυνσις τῆς «Ἀκροπόλεως», ἵταμῶς ἴσχυρισθεῖσα ὅτι ἡ γενομένη μετάφρασις ἦτο ἔργον ἀγαθόν⁶⁶.

Εἰς τὴν ἔξαπλωσιν τῆς ἔξεγέρσεως συνέτεινε καὶ ἡ χλιαρὰ στᾶσις τῆς Ἰ. Συνόδου. Τὸ ἔναυσμα πρὸς τὴν ἔξεγερσιν ἐδόθη ἀπὸ φοιτητὴν ἐπικαλεσθέντα τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια τῆς Πίστεως τοῦ Ἐθνους⁶⁷.

Πνευματικὸν ἡμῶν καθῆκον εἶναι, ἐν προκειμένῳ, νὰ ἔξαρωμεν τὴν εὐαισθησίαν τῶν εὐγενῶν τῇ ψυχῇ φοιτητῶν, καὶ τοῦ λαοῦ γενικότερον⁶⁸, ὁ ὄποιος πάντοτε ἦτο καὶ εἶναι ὁ φρουρὸς τῆς

64) MEE τ.Β', σ.164^a.

65) Ἐμφανῶς τοῦτο προκύπτει ἐκ τῆς Ἀπαντήσεως τῆς «Ἀκροπόλεως» πρὸς τοὺς καθηγητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (MEE τ.Β', σ.164β). Ὡς μόνην δικαιολογίαν τῆς εἰς τὴν «μαλλιαρήν» μεταφράσεως τοῦ Εὐαγγελίου ἐπικαλεῖται (ἡ ἐφημερίς) τὴν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀγνοιαν τῆς γλώσσης τοῦ πρωτοτύπου.

66) *Ἄντοθι*.

67) *Ἄντοθι*, σ.164β «Τὸ ἀρθρόδιον (τῆς «Ἀκροπόλεως») ἔξωργισε τοὺς φοιτητάς... καὶ λόγω τῆς ἐπιφυλακτικῆς στάσεως τῆς Ἰ. Συνόδου...». Ἡ προτροπὴ τοῦ, συνεγείραντος τὸ πλῆθος, φοιτητοῦ περατοῦται διὰ τῶν ἔξης: «Ἐγερθῶμεν φίλοι καὶ ἀπαγορεύσωμεν... τὴν περαιτέρω διακωμώδησιν τοῦ Ἱεροῦ μας Εὐαγγελίου καὶ τῆς ὑψηλῆς ἡμῶν γλώσσης... Ἡ ἴσχὺς ἡμῶν ἐν τῇ ἐνότητι ὑπερβαίνει πᾶσαν ἐκπεφύλισμένην ἀντίδρασιν...».

68) *Ἄντοθι*, σ.165αβ «Ἡ ἐπιτροπὴ (τῶν φοιτητῶν) ἐπιστρέψασα, κομίζει τὴν ἀπάντησιν (τῶν προέδρων τῶν συντεχνῶν): αἱ συντεχνίαι ἐτάχθησαν εἰς τὸ πλευρὸν τῶν φοιτητῶν, ἀπεφάσισαν δὲ καὶ τὴν συγκρότησιν πανδήμου συλλαλητηρίου...».

Ἔερας Παραδόσεως⁶⁹. Τὸ ὑψηλὸν ὀρθόδοξον φρόνημα τῶν τότε Ἀθηναίων δεικνύει τὸ ἐκδοθὲν κοινὸν Ψήφισμα τῆς 8^{ης} Νοεμβρίου 1901, διακηρῦξαν, μεταξὺ ἄλλων, τὰ ἔξης: «...συνελθόντες ὅπως συσκεψθῶσι ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς βεβηλώσεως τοῦ Ἰ. Εὐαγγελίου... ψηφίζουσι τὰ ἔξης: 1) Ὁμοθύμως ἀποφασίζουσιν, ὅπως τὸ κείμενον τοῦ Ἰ. Εὐαγγελίου παραμείνῃ τοῦ λοιποῦ... ἀμόλυντον, ὡς παρεδώθη ἡμῖν... 2) Αἰτοῦνται ὅπως ἡ Κυβέρνησις χορηγήσῃ τὴν ἀδειαν εἰς τὴν Ἰ. Σύνοδον νὰ ἐπιβάλῃ ἀφορισμόν...»⁷⁰.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπισυμβάσης ἐνόπλου συγχρούσεως μὲ τὰς δυνάμεις τοῦ στρατοῦ, ἵτο νὰ ὑπάρξουν «δικτῷ νεκροὶ καὶ ἑβδομήκοντα περίπου τραυματίαι ἐκ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ κατὰ τὴν ῥῆξιν ἐκείνην». Μὲ νέον Ψήφισμα τῆς 12^{ης} Δεκεμβρίου 1901 περὶ κατοχυρώσεως ἀπαραχαράκτου τοῦ πρωτοτύπου κειμένου τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἔληξαν τὰ Εὐαγγελικά⁷¹.

Συμπερασματικῶς, σημειοῦμεν τὰ ἀκόλουθα, ὡς πρὸς τὰ Εὐαγγελικά: σαφῆς εἴναι καὶ ἀναλλοίωτος ἡ συνείδησις τοῦ Ὁρθοδόξου Λαοῦ περὶ τοῦ ὅτι τὸ πρωτότυπον κείμενον τῶν Αγίων Γραφῶν δέον νὰ παραμείνῃ τὸ αὐτὸ διατάχθεντων, κατὰ τὰς μνησθείσας ταραχὰς τῆς 8^{ης} Νοεμβρίου 1901.

13. Ἡ Νεοελληνικὴ Παράδοσις καὶ Λογοτεχνία ὡς πρὸς τὸ ἀναλλοίωτον τῆς γλώσσης τῶν ἱερῶν κειμένων - Ἰ. Νικόδημος Ἀγιορείτης - Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης.

Μετὰ τὴν ἥδη καταχωρηθεῖσαν μαρτυρίαν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Λαοῦ κατὰ τὰ Εὐαγγελικά, ἐπισυνάπτεται καὶ ἡ μαρτυρία τῆς Λογοτεχνίας μας, διὰ δοκίμων ἐκπροσώπων της. Αὕτη ἔχει, ἐν προκειμένῳ, βαρύνουσαν σημασίαν διότι τὰ λογοτεχνικὰ κείμενα, ὄχι μόνον ἔχουν μεγάλην ἀπήγχησιν εἰς τὸν λαόν, ἀλλὰ καὶ καθιδηγοῦνται αὐτόν. Ἀποφασιστικὸς παράγων, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὄποιον ἐπελέξαμε τοὺς συγκεκριμένους ἐκπροσώπους τῆς Λογοτεχνίας, εἴναι ἡ ὀρθόδοξος μαρτυρία των ὡς πιστῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας.

69) Ἐγκύλιος τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν (ἀπὸ Μαΐου 1848) πρὸς τὸν πάπαν Πίον, παρ. 17 «παρ' ἡμῖν οὔτε πατριάρχαι οὔτε Σύνοδοι ἐδυνήθησαν ποτὲ εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστής τῆς θρησκείας ἐστὶν αὐτὸς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἢτοι αὐτὸς ὁ λαός...» (Π.Καρμίρη, τὰ δογματικὰ καὶ συμβολικὰ μνημεῖα τῆς Ορθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τ.Β', σ.905 & ἔξης).

70) MEE τ.Β', σ. 165γ.

71) *Ἄντοθι*, καὶ σ. 166αβ.

Ἐν πρώτοις προστρέχομεν εἰς τὸ πολυτιμότατον διὰ τό -τότε ὑπόδουλον (ἀργότερον δέ, ἐν ἐλευθερίᾳ λατρεῦον τὸν ἀληθινὸν Θεόν) - Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν γένος, ἔργον τοῦ ἴ. Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου⁷². Οὗτος, διὰ τῶν Ἀγιογραφικῶν μεταφράσεων⁷³ τῆς εἰς τὸ ἀπλοῦν ἀποδώσεως Πατερικῶν κειμένων, καθὼς καὶ διὰ τοῦ βαθέος ὑπομνηματισμοῦ τοῦ Πηδαλίου, ἐστερέωσε, καὶ συνεχίζει νὰ στερεώῃ, τὸ ὑγιὲς περὶ τὴν Πίστιν φρόνημα τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Τὴν μέριμνάν του διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ βαθέος νοήματος τῶν Ἱερῶν λογίων, δηλοῖ τὸ ἀπόσπασμα ἐκ τῆς Εἰσαγωγῆς του εἰς τὰς Ἐπιστολὰς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Ἄλλ' ἡ ἐρμηνεία αὕτη... μὲ τὸ νὰ ἥτο συγγεγραμμένη Ἑλληνικὰ («ἐννοεῖ τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν γλῶσσαν»), κῆπος ἥτο ἀληθῶς κεκλεισμένος... κοντὰ εἰς τοὺς ἰδιώτας καὶ ἀπλοϊκοὺς χριστιανούς... Ὅθεν καὶ ἐγώ... μετέφρασα τὴν ἐρμηνείαν ταύτην εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς κοινοτέραν διάλεκτον πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν ἀπάντων τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἵνα... καταλαμβάνουν καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου νοούμενα»⁷⁴. Τὴν γενικοτέραν του προσφορὰν πρὸς προαγωγὴν καὶ ἔξομάλυνσιν τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης, παρουσιάζει ἐπιτυχῶς «Κείμενο τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἀγίου Ὁρού», ἐκθέτον τὰ ἀκόλουθα: «Ἀκοῦς τὴν γλῶσσα τοῦ Ὄμηρου... τὴν νεώτερη στὸ Συναξαριστὴ τοῦ ἀγίου Νικοδήμου, ποὺ μιλᾶ ἐλεύθερα καὶ δὲν διστάζει νὰ πῆ τὸ ἄρμα τοῦ Προφήτου Ἡλία «καρότζα», νὰ μεταφράσῃ τὴν ἐπὶ πίνακι μεταφορὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου ὡς μεταφορὰ μέσα σὲ «τζανάκι»... Ὁ ἴδιος ἄγιος ἔκαμε τόση δουλειά, ποὺ δὲν θὰ ἔκαναν πολυάνθρωπα κέντρα σπουδῶν. Μετεγλώττισε, ἐρμήνευσε, ἐσχολίασε...»⁷⁵.

Ἄρμονικὰ ἐντάσσεται, μετὰ τὴν συμβολὴν τοῦ ἴ. Νικοδήμου, καὶ ἡ συμβολὴ τοῦ, καὶ αὐτοῦ ἐκ τῶν «Κολλυβάδων»⁷⁶, ἔργου τοῦ ἀγαθοῦ καὶ

72) **B. Σφυρόσερα**, Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης (Αρθρον.), ΘΗΕ τ.9, στ.498-500. Οὗτος ἐγεννήθη τῷ 1749, ἐνιμήθη δὲ τῷ 1805.

73) Αἱ «Ἐπιστολαὶ τοῦ θείου καὶ ἐνδόξου Ἀπ. Παύλου», ἐν μεταφράσει καὶ ὑπομνηματισμῷ, ἔξεδόθησαν καὶ προσφάτως («Ὥρθ. Κυψέλη», Θεσ/νίκη 1989), ἐνθα μνημονεύεται εἰς τὸν αὐτοῦ «Βίον ἐν συνόψει» ὅτι ὑπεμνημάτισεν οὗτος καὶ τὸ Ψαλτήριον (σ.25). Ὁ μ. Νικόδημος (ἐκδώσας «Ἄσματικὴν Ἀκολουθίαν τοῦ... Ἀγίορείτου», Ἑλληνικὸν Γορτυνίας, 1989, σημειώνει εἰς Λόγον του ἐγκωμιαστικόν (σ.89-90): «Καὶ τρόπον τινὰ ὡσάν νὰ προέβλεπε τὴν ἱεροσυλία ποὺ θὰ ἐπιχειρεῖτο στὴν ἀκατάλυτο Ἑλληνικὴ γλῶσσα μας, παρέδωσε στὴν ἀπλῇ Ἑλληνικὴ ἐρμηνευμένες... τὶς "7 Καθολικὲς"....».

74) Αἱ «Ἐπιστολαί...», (Αὐτόθι, σ.35-36).

75) «Τὸ Ἀγιον Ὅρος καὶ ἡ παιδεία τοῦ Γένους μας», Ἀγ. Ὅρος, 1984, σ.18.

76) **Γ. Βερίτη**, Φιλολογικὰ Θέματα, Διηγήματα-Μορφαί, Αθῆναι 1958, ἐνθα (εἰς σ. 74-97) ἴδε τὸ κεφ.

ἀκτήμονος⁷⁷, Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη. Οὗτος ἡγωνίσθη μετὰ ζήλου ὑπὲρ τοῦ ἀναλλοιώτου τῶν Ἱερῶν κειμένων, διότι ἡ γλῶσσα των διετηρήθη ἐκπληκτικῶς ζῶσα μέχρι σήμερον. Οἰαδήποτε, ἀντιστοίχως, προσπάθεια ὅπως ἀποδοθοῦν τὰ κείμενα αὐτὰ εἰς τὴν καθοικιουμένην, καθιστοῦν αὐτὰ νεκρὰ καὶ ἀνενέργητα⁷⁸. Στιγματίζων οὗτος τοὺς συγχρόνους του, ἀλλὰ προφητικῶς καὶ τοὺς σημερινοὺς νεωτεριστάς, ἐπισημαίνει τὴν πικρὰν ἀλήθειαν περὶ τοῦ ὅτι ἐὰν ἐπιχειρήσωμε νὰ μεταβάλωμεν τὸν τύπον (δηλαδὴ τὴν γλῶσσαν), κινδυνεύει ἀμέσως καὶ ἡ ούσια (δηλαδὴ ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις)⁷⁹. Ως πρὸς τὸ μέλος τῶν Ἱερῶν Ἀναγνωσμάτων, ἐπιμένει ὅτι καὶ τοῦτο πρέπει νὰ παραμείνῃ ἵεροπρεπές, γνησίως ἀποδιδόμενον διὰ τοῦ «λογαοιδικοῦ τρόπου»⁸⁰.

Βλέπων δὲ εὑσεβῆς οὗτος ἀνὴρ σταδιακῶς ἐπεκτεινομένην τὴν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβουλῆν, ἐπισημαίνει καὶ τὴν μειωμένην προσέλευσιν τοῦ λαοῦ εἰς τὰς Ἀκολουθίας τῶν Χαιρετισμῶν⁸¹, καὶ τὴν πινευματικὴν πτῶσιν τῶν Ἱερέων τῶν Ἀθηνῶν⁸².

«Τὸ ἀναμορφωτικὸ κύνημα τῶν Κολλυβάδων καὶ οἱ δύο Αλέξανδροι τῆς Σκιάθου».

77) **Π. Πάσχου**, Ό φτωχὸς Ἀγιος, ἔκδ. Παπαδημητίου, 1982, σ.58. «Ἡδύνατο, ἀσφαλῶς νὰ κατοικῇ, ὅταν ἀπέκτησε φήμην καὶ χρήματα, εἰς καλλιμάρμαρα ἢ τουλάχιστον εἰς ἀνθρωπινώτερα σπίτια, ἀλλ' ὁ ἴδιος ἐπροτιμοῦσε τὰ πτωχικὰ καὶ ἀπόμερα κελλία...». **Μ. Μπαστιᾶ**, Ό Παπαδιαμάντης, «Ἐκδοτ. Ἀθηνῶν» 1962, σ.103-125.

78) **Α. Παπαδιαμάντη**, Ή μουσικὴ καὶ τὰ Ι. Εὐαγγέλια («Ἀπαντά», ἔκδ. ἐπιμελ. Βαλέτα τ.Ε', σ.376-377). «Οθεν ἡ γλῶσσα αὕτη, εἰς ἥν εἶναι γεγραμμένα τὸ τε Εὐαγγέλιον καὶ τὰ ἱερὰ ἄσματα, ἔχει τὸ μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον προνόμιον νὰ ἔξακολουθῇ καὶ μετὰ εἴκοσι αἰώνας νὰ εἶναι ζωντανὴ εἰς τὴν ἀκοὴν τουλάχιστον. Άς δοκιμάσῃ τις νὰ μεταφράσῃ ἐν τροπάριον εἰς τὴν δημώδη, καὶ τότε θὰ ἴδῃ, ὅτι ἡ γλῶσσα, ἡτις εἶναι ζωντανὴ εἰς τὰ ἡρωικὰ καὶ ἐρωτικὰ ἄσματα τοῦ λαοῦ, εἶναι ψυχρὰ μέχρι νεκροφανείας διὰ τὰ τροπάρια....».

79) **Αὐτόθι**, σ. 377. «Ἄλλως διὰ νὰ γίνουν νέα θρησκευτικὰ ἄσματα, πρέπει νὰ γίνη πρώτα καὶ νέα θρησκεία...».

80) **Αὐτόθι**, σ. 377-378. Λογαοιδικὸν μέτρον (λῆψια), ΜΕΕ, τ. ΙΣΤ', σ.188β «Εἰς τὴν ἀρχαίαν μετρικὴν ἐκαλοῦντο οὕτως ὡρισμένοι στίχοι, ἐπειδὴ ἔκειντο κατὰ τὸν ρυθμὸν μεταξὺ πεζοῦ λόγου καὶ ποιητικῆς ἀσοιδῆς....». Συμπληρωματικῶς ἴδε καὶ (εὐθὺς κατωτ.): Λογαοιδικὰ σημεῖα (λῆψια).

81) Τύμος Ἀκάθιστος, **Αὐτόθι**, σ.333-334.

82) Η Μεγάλη Ἐβδομάδα, **Αὐτόθι**, σ.334-336 «Ο Θεὸς ἐλεῆσαι σε, τέκνον μου», εἰπεν δὲ Ιωσήφ... Τοῦ αὐτὸς μοι φαίνεται, ἐπαναλαμβάνει σήμερον καὶ ἡ ἀρχαία ἀμεμπτος Ἐκκλησία πρός τοὺς σημερινοὺς ἀνίπτους καὶ ἀμυνήτους λειτουργούς αὐτῆς. “Ο Θεὸς ἐλεῆσαι σε, τέκνον”».

Λίαν διαφωτιστική είναι, ἐν τέλει, καὶ ἡ παρατήρησις τοῦ ἀνδρός: «Καὶ ὅμως ὅλος ὁ Τύπος γράφει, ἡ Αἰκατερίνη, ἡ Ἰωσηφίνη, ἡ Κλημεντίνη. Δὲν ὑπάρχει καμία Αἰκατερίνη, ἀλλὰ μόνον ἡ ἀγία καὶ πάνσοφος Αἰκατερίνα...»⁸³. Αὐτὴ ἡ παρατήρησις ἀποτελεῖ σοβαράν ὑπόμνησιν καὶ δι’ ἡμᾶς πρὸς συνετὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης, καὶ πρὸς ἀποφυγὴν εἴτε τοῦ λογιωτατισμοῦ εἴτε τῆς γλωσσικῆς διαστρεβλώσεως⁸⁴.

14. Ἡ νεωτέρα μαρτυρία τοῦ ἀγιογράφου Φωτίου Κόντογλου.

λαντόν του εἰς τὴν Ἀγιογραφίαν. Εἶναι ὅμως ἀληθὲς ὅτι οὗτος καὶ μὲ τὸ λογοτεχνικόν του χάρισμα σημαντικῶς ἐβοήθησε τὸν Ἐλληνικὸν λαὸν ὥστε νὰ διατηρήσῃ τὸ ὄρθδοξόν του φρόνημα, καὶ νὰ ἀντισταθῇ κατὰ τοῦ σαρωτικῶς ἐπεκτεινομένου κοσμικοῦ πνεύματος.

Ἡ σημειωθεῖσα προσήλωσις τοῦ Παπαδιαμάντη εἰς τὸν θείκὸν χαρακτῆρα τῶν ἱερῶν κειμένων, ἀρμονικῶς συμπληροῦται ἀπὸ τὴν ἐπισήμανσιν τοῦ Κόντογλου περὶ τῆς ἀρρήκτου ἐνότητος τῆς γλώσσης τῶν ἱερῶν κειμένων καὶ τοῦ λαοῦ. Μέσῳ αὐτῆς τῆς γλώσσης ἐκφράζεται ὁ ζῶν λόγος τοῦ Θεοῦ⁸⁵. Ὁ ἴδιος, ὅχι μόνον μαθών, ἀλλὰ καὶ «πα-

83) Γλῶσσα καὶ Κοινωνία, *Αὐτόθι*, σ.309. Διὰ τὸ γνήσιον καὶ ἀνεπιτήδευτον τοῦ Π. ἵδε καὶ **K.Μπαστιά**, Ὁ Παπαδιαμάντης, ἔνθ. ἀν., σ.285. «Πολλοὶ τὸν λογαριάσανε καθαρευουσιάνο... Ἄλλοι θὰ τὸν θέλανε δημοτικιστή... Ἡ γλῶσσα του ἔχει τὶς ρίζες της στὴ Βιβλικὴ παράδοση...».

84) Αὐτὴν τὴν διαστρέβλωσιν ἐπεχείρησαν οἱ ἀκραῖοι δημοτικισταί [Ε.Παντελάκη, Γλῶσσα (Μελέτη), τόμ. ΕΛΛΑΣ (ΜΕΕ) σ.119γ]. Ὁ Ψυχάρης «ἀποσκορακίσας τὴν λογίαν παράδοσιν, τὰ πλεῖστα τῶν εἰς τὴν λαλουμένην ἐπεισάκτων στοιχείων ἐξώρισεν, ἀντ’ αὐτῶν δὲ εἰσήγαγε κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ ἡττὸν βεβιασμένων νέα...». Ἐπιτυχῆς καὶ ἡ παρατήρησις τοῦ Γ. Καλοσγούρου, ὁ ὄποιος «έχαρακτήρισε τὴν τάσιν τοῦ Ψυχάρη πρὸς “ἀξίωσιν τοῦ ὄχλου ἐπὶ τοῦ εὐγενεστέρου παῖεν τοῦ εὐπαιδεύτου μέρους τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας...”» (σ.119γ-120α). Ἡ, ἐν προκειμένῳ, περὶ τοῦ Ψ. ἀξιολόγησις κλείει μὲ τὴν ἔξῆς κριτικὴν τοῦ Π. Νιοβάνα: «Ἐτσι συνέβη τὸ παράξενο φαινόμενο νῦν βροῆ... τὴ μεγαλύτερη ἀντιδραση ὅχι στοὺς κύκλους τῶν λογίων... δύποτε θὰ ἡτανε φυσικό, ἀλλὰ στὶς μεγάλες λαϊκές μάζες...».

85) πρὸς Ἐθρ. δ', 12. **Φ.Κόντογλου**, Ὁ ἔξαγιασμὸς τῶν λέξεων, «ΚΙΒΩΤΟΣ» (Ἀπάνθισμα), ἔκδ. Παπαδημητρίου, Ἀθῆναι 1991, σ.451-452 «...ἡ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας δὲν μπορεῖ νὰ εἴναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ γλῶσσα ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν Ἀγία Γραφή καὶ τρέφεται καὶ ἀναπτύσσεται ἀπὸ τὴν Ἀγία Γραφή. Αλλὰ ἡ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ταυτίζεται πρὸς τὴ γλῶσσα τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ, ἐφ' ὅσον ὁ λαὸς αὐτὸς ζῇ μέσα

θών» τὰ θεῖα, ἐκφράζει τὴν ἰδικήν του ἐμπειρίαν περὶ τῆς ἐναργείας τοῦ θείου λόγου⁸⁶. Συγχρόνως ὅμως ἐκφράζει καὶ τὴν ὁδυνηρὰν ἀλήθειαν περὶ τοῦ ὅτι σήμερον ἀδυνατοῦμεν νὰ κατανοήσωμε τὰ ἱερὰ κείμενα, ὅχι διὰ τὴν γλωσσικὴν μας ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν, ἀλλὰ διότι στερούμεθα τῆς μακαριστῆς καρδιακῆς καθαρότητος⁸⁷. Μόνον λοιπὸν ἔσωτοὺς πρέπει νὰ ταλανίζωμεν καὶ κανένα ἄλλον, διὰ τὴν ἀθλιότητα καὶ πτωχείαν μας.

Ἄκομη, μᾶς ὑπενθυμίζει οὗτος καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ τοῦ ὅτι καὶ ἡ μετάφρασις τῶν ἱερῶν κειμένων εἰς γλῶσσαν ἔνην, ὅταν γίνεται μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ εἰς ὄφος ἱεροπρεπές, ἵνα μεταδοθῇ ὁ λόγος του «εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης»⁸⁸, εἶναι εὐάρεστος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ⁸⁹.

15. Ἡ σημερινὴ συνείδησις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος περὶ τοῦ ἀναλλοιώτου τῶν ἱερῶν κειμένων.

Πρὸς ὅλοκλήρωσιν τοῦ ἔργου, ἐπιβάλλεται νὰ παρουσιασθοῦν καὶ τὰ στοιχεῖα ἐκ τοῦ προσφάτου ἐκκλησιαστικοῦ βίου, ὥστε ἡ τελικὴ τεκμηρίωσις νὰ συνάγεται ἐκ τῆς συνολικῆς, ὅλων τῶν αἰώνων, εἰκόνος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

στὴν παράδοση, ἥγουν στὸν παραδεδομένο λόγο τῆς πίστεως...».

86) Ἀγιασμένες μέρες («Τὸ Ἀιβαλὶ ἡ Πατρίδα μου»), ἔκδ. Παπαδημητρίου, Ἀθ. 1962, σ.114-115. «Διάβαζα τὸ ἀρχαῖα τροπάρια, καὶ βρισκόμουν σὲ μιὰ κατάσταση ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὴ μεταδώσω στὸν ἄλλον. Πρὸ πάντων ὁ ἱαμβικὸς Κανόνας «Ἐσωσε λαόν», μὲ κεῖνες τὶς παράξενες καὶ μυστηριώδεις λέξεις, μ' ἔκανε νὰ θαρρῶ πώς βρίσκουμαι στὶς πρώτες μέρες τῆς δημιουργίας... Λόγια εἶναι αὐτὰ ἡ ἀντιφεγγίσματα ἀπὸ ἔναν ἄλλον κόσμο, γεμάτον ἀπὸ τὴν μυστικὴ φωτοχροσία τῆς ἀθανασίας... Πῶς νὰ μεταφράσω αὐτὰ τὰ ἀμετάφραστα; Οἱ ἴδιες οἱ λέξεις ἔχουνε τὴ μαγικὴ δύναμη, ὅχι μόνον τὸ νόημά τους...».

87) «Καθαρόωμεν τὰς αἰσθήσεις» («ΚΙΒΩΤΟΣ» ἔνθ. ἀν., σ.85-87). «Καθαρόωμεν τὰς αἰσθήσεις καὶ διφύμεθα...» ...Νὰ καθαρίσουμε τὶς αἰσθήσεις μας γιατὶ εἶναι ἀκάθαρτες...». Ἀντιθέτως κατὰ τὸν **B.Μουστάκη**, Κόντογλου Φ. (Ἀρθρον), ΘΗΕ τ.7, σ.792 «Ἀπετέλει (ὁ Φ.Κόντογλου) ἐν εἶδος σκανδάλου διὰ τὴν λογικὴν καὶ τὴν πραγματικότητα τῶν καιρῶν μας...».

88) πρὸς **Ρωμ.** ἶ, 18.

89) «Οἱ νέγροι Οὐρθόδοξοι καὶ ὁ Πάτερ Σπάρτας» («ΚΙΒΩΤΟΣ» σ.481-484) «...ό ιεραπόστολος ἐφτασει μιὰ μέρα στὴν Οὐγκάντα γιὰ νὰ βαφτίσει τὰ παιδιά τῶν Ελλήνων... κι' αὐτὸι τοῦ εἴπανε τὴν ίστορία τοῦ Σπάρτα... Ο Σπάρτας ἔκανε σὸν ζουρλὸς ἀπὸ τὴν χαρρά του... «Τὸ νὰ ἀξιωθοῦμε τὸ φῶς τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας, εἰπε ὁ καύμενος ὁ Σπάρτας, τὸ θεωροῦμε ἀνώτερο ἀπὸ κάθε ἄλλη εὐεργεσία». Ὁλη ἡ ἀκολουθία τοῦ ὅρθρου καὶ ἡ λειτουργία ἐτελέσθησαν εἰς τὴν ἐγχώριον γλῶσσαν... Περιορίζεται ὁ Οὐρθρος εἰς αὐτὰ δι' ἔλλειψιν μεταφράσεως τῶν λοιπῶν λειτουργικῶν βιβλίων...».

Έξ αφορμής τοῦ, ἐπισήμως τεθέντως, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπισήμου «Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»⁹⁰, ως μὴ ὥφειλε, ζητήματος περὶ λειτουργικῆς ἀναγενήσεως, σημειοῦται ἡ μαρτυρία τοῦ ἀγίου Συμεὼν Θεσσαλονίκης περὶ τοῦ ὅτι ὅλα τὰ λειτουργικὰ στοιχεῖα παραμένουν ἐσαεὶ ἀμετάβλητα διότι «ἡ κατ' ἀρχὴν πτωχὴ καὶ ἀδιαμόρφωτη Θεία Λατρεία προχώρησε, αὐξήθηκε, μεγαλύνθηκε... διότι διαμορφώθηκαν ἀπὸ ἀγίους ἄνδρες... κινουμένους ἀπὸ τὸ Ἀγιο Πνεῦμα...»⁹¹. Φυσιολογικῶς, ἡ παρατήρησις αὐτὴ μᾶς ἀνάγει εἰς τόν, θεμελεώδη διὰ τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, 91ον Κανόνα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ὅπου σημειοῦται: «Τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμένων δογμάτων καὶ κηρυγμάτων, τὰ μὲν ἐκ τῆς ἐγγράφου διδασκαλίας ἔχομεν, τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν ἀποστόλων Παραδόσεως διαδοθέντα ἡμῖν, ἐν μυστηρίῳ παρεδεξάμεθα»⁹². Πρὸς οἰκειοποίησιν, λοιπόν, τοῦ γράμματος καὶ τοῦ πνεύματος τῶν Ἱερῶν κειμένων ἀρκεῖ ἡ ἐπιθυμία τῆς ζώσης ἐπαφῆς μὲ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν⁹³. Ἡ ἐντὸς αὐτῆς ἐγκρυπτομένη ζωὴ καὶ ὁ ἀγίασμός, ἐπιβεβαιοῦνται συνεχῶς καὶ διὰ προσωπικῶν μαρτυριῶν⁹⁴.

Εὐκρινῶς ἐπισημάνει, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ σημειώνη ἀποξένωσις τοῦ λαοῦ ἀπὸ τῶν Ἱερῶν κειμένων, ὀφείλεται εἰς τὴν «ἀποιεροποίηση τοῦ κοινωνικοῦ βίου, τῆς παιδείας, τοῦ πολιτισμοῦ, τῶν ήθων καὶ ἐθίμων», καταστάσεις αἱ ὄποιαι «δημιούργησαν καὶ δημιουργοῦν ἀπρόσφορο κλῖμα γιὰ τὴ στροφὴ τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν Ἐκκλησία...»⁹⁵.

“Ομως, ἡ σημαντικωτέρα ἐπιβουλὴ κατὰ τῆς Πίστεως (ἐπιβουλὴ ἡ ὅποια συντελεῖται καὶ κατὰ

τῶν Ἱερῶν κειμένων) προέρχεται ὅχι μόνον ἐκ τῆς «ἀποδέσμευσης τῶν κρατῶν ἀπὸ τὴ θρησκεία»⁹⁶, ἀλλὰ εἰς τὴν -σατανοκύνητον ἀσφαλῶς- συστηματικὴν προσπάθειαν ὅπως θεοποιηθῆ τὸ κράτος, καθ' ἐαυτό, κατ' ἀντιστοιχίαν πρὸς τὴν θεοποίησιν τοῦ ρωμαίου αὐτοκράτορος. Μὲ τὴν προσπάθειαν αὐτὴν ἐπιδιώκεται, ἐντέχνως (ἀσφαλῶς ἐν ὄνόματι τῶν, λεγομένων, «ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων»), ἡ κατασκευὴ πνευματικῆς φύσεως δεσμῶν τῶν πολιτῶν μὲ τὸ κράτος, καὶ ἡ μέσω τῆς κρατικῆς δυνάμεως, ἐπιβολὴ τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ⁹⁸. Ἀπώτερος σκοπὸς αὐτῆς τῆς ἐπιδιώξεως δὲν εἶναι βεβαίως ἄλλος, παρὰ ἡ εὐχερεστέρα ὑποδούλωσις τῶν λαῶν εἰς τὰ ἀντίχριστα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας (καὶ τῆς Παραδόσεως τῆς, γραπτῆς καὶ προφορικῆς) σχέδια τῶν διεθνῶν κέντρων ἔξουσίας.

16. Συμπερασματικῶς.

Μετὰ τὰ ὅσα ἔχουν, ὡς ἀνωτέρω, ἐκτεθῆ περὶ τοῦ αἰώνιου κύρους τῆς Ἄγιας Γραφῆς καὶ τῶν λειτουργικῶν κειμένων (ἐπιβεβαιουμένου τοῦ κύρους τούτου καὶ ἐκ τῆς συνόλου ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως, ἀνεξαρτήτως τόπου καὶ χρόνου), ἀνεπιψυλάκτως συμπεραίνομεν ὅτι θεμελιώδης μέριμνα τοῦ Ὁρθοδόξου Λαοῦ πρέπει πάντοτε νὰ εἶναι ἡ διατήρησις τοῦ ἀναλλοιώτου τῶν Ἱερῶν Κειμένων τῆς Πίστεως.

Ἡ μετάφρασις τῶν Κειμένων τούτων (ἢ ἡ ἔρμηνευτικὴ τούτων ἀπόδοσις), πρὸς διάδοσιν τοῦ «ζῶντος λόγου τοῦ Θεοῦ» «εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης», ἐφ' ὅσον συνετελεῖτο ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, ἡ δὲ γλῶσσα τῆς μεταφράσεως εἶναι ἱεροπρεπῆς, φέρει πάντοτε τὴν σφραγίδα τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰδικότερον, ἐν τέλει, ἡ μετάφρασις τῶν ὧς ἄνω Κειμένων εἰς τὸ νεοελληνικὸν ἴδιωμα, εἶναι καὶ αὐτὴ ἐκκλησιαστικῶς ἀποδεκτή, μόνον ὅμως. ἐφ' ὅσον συντελεῖται μετὰ φόβου Θεοῦ, εἰς γλῶσσαν ἱεροπρεπῆ, χρησιμοποιεῖται δὲ ἀποκλειστικῶς ὡς κατ' ἵδιαν βοήθημα πρὸς καλυτέραν κατανόησιν ὑπὸ τῶν πιστῶν, τοῦ πρωτοτύπου.

ΤΕΛΟΣ

90) Νομικὸς ὄρος περιλαμβάνων τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος συνηνωμένην μετὰ τῶν Μητροπόλεων τῶν Νέων Χωρῶν εἰς ἐνιαίον διοικητικὸν ὅργανον συμόν (Κ.Βαβούσκου, Ἐγχειρίδιον Ἐκκλ. Δικαίου, Θεσ/νίκη 1989, σ.132, καὶ γενικότερον: σ.115-136).

91) Θ.Ζήση, Πρέπει νὰ μεταφρασθοῦν τὰ λειτουργικὰ κείμενα; Θεσ/νίκη 2003, σ.25.

92) Σύντ. ΡΠ Δ', σ.283-291 (κείμ. καὶ ἐρμ.).

93) "Ιδε τὰ σχετ. παραπ. εἰς Θ.Ζήση, ἐνθ. ἀν., σ.69-71.

94) Αὐτόθι, σ.22-23 «“Οταν προσεύχεσαι... ἔχε εἰς τὴν καρδίαν σου αὐτὰς τὰς λέξεις τῶν προσευχῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ πίστευε ὅτι οὕτε μία λέξις δὲν ἐτέθη εἰς αὐτὰς εἰς μάτην...”... “Τὰ καθιερωμένα τῆς κληρονομιμένης πίστεως καὶ τῆς λειτουργικῆς παραδόσεως συνυφάνθηκαν, καὶ σ' αὐτὴ τὴ συνύφανση κάθε στοιχεῖο ἔγινε ἰερό”». Ι.Κοινότητος (Ἄγ. Ὄρους), Τὸ Ἀγ. Ὅρος καὶ ἡ παιδεία τοῦ Γένους μας, ἐνθ. ἀν., σ.17 «Μπαίνεις μέσα στὸν κόσμο τους (τῶν ἀγ. Πατέρων). Μπαίνουν μέσα στὸ κελλὶ καὶ στὴν καρδιά σου. Μαθαίνεις τὴ γλῶσσα τους...».

95) Θ.Ζήση, Αὐτόθι, σ. 49.

96) Αὐτόθι, σ. 46.

97) Αὐτόθι.

98) Μακαρίου (Αρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ.), Πανηγυρικὸς ἐπὶ τῇ Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδόξιας (καὶ Ἀγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ) 2005.

ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ τῶν σκέψεών μου ὡς εἶδος Ἀπολογίας

Μητροπολίτου Κιτίου Ἐπιφανίου (†2005)

Ἄντι προλόγου

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους 1979 ἔλαβεν ὁ μακαριστὸς Γέροντάς μου Δαμασκηνὸς Μοναχὸς τὸν ἐν φωτοτυπίᾳ παρακατιών φάκελλον διαστάσεων 22.5X32.5, χρώματος καφέ, γραμματοσημασμένον μὲ τέσσαρα γραμματόσημα τῶν 50M, ἐνὸς τῶν 500M καὶ ἐνὸς τοῦ ταμείου προσφύγων Κύπρου τῶν 10M.

“Οπως φαίνεται ὁ φάκελλος ἀπεστάλη ἀπὸ τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἅγιων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ ὁδὸς Στρατ. Τηγάρια Λάρνακα Κύπρος μὲ παραλήπτην τὸν «Οσιώτατον Πατέρα Δαμασκηνὸν Μον. Ἐρημος Ἅγιου Βασιλείου Δάφνη - Ἅγιου Όρους Ελλάς». Ο φάκελλος περιεῖχεν 48 σελίδας πυκνογραφημένας (64 στίχους ἐκάστη σελίς) διὰ γραφομηχανῆς καὶ μίαν ἐπιστολὴν χειρόγραφον τοῦ Ἅγιου Κιτίου κ. Ἐπιφανίου. Η δακτυλογραφημένη πραγματεία ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ Ἅγιου Κιτίου κ.κ. Ἐπιφανίου, ὑπὸ τὸν τίτλον - Διατυπώσεις τῶν σκέψεών μου ὡς εἶδος ἀπολογίας, διατὶ δὲν ὑπέγραψα τὴν διακοπὴν τῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς διασπορᾶς κ.λ.π. - μὲ τὴν ρητὴν ἐντολὴν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ὡς αὐτοτελὲς ἔντυπον ἢ ὡς ἄρθρον εἰς περιοδικὸν τύπον.

Ἀπὸ ὅτι ἐνθυμοῦμαι, ὁ μακαρίτης ὁ Γέροντάς μου Δαμασκηνός, ἀπήντησεν εἰς τὸν Ἅγιον Κιτίον, ὅτι ἦτο ἀδύνατος ἡ δημοσίευσις, τὸ μὲν ἐλλείψει χρημάτων, τὸ δὲ ἡ χαλεπότης τῶν τότε καιρῶν. Αμφότεροι συναπεφάσισαν τὴν ἀναβολὴν εἰς εὐθετώτερον καιρόν· καὶ ἡ πραγματεία ἐτέθη εἰς τὴν ἐφεδρικὴν πεπαλαιομένην βιβλιοθήκην τῆς καλύβης ὑπ' ἐμοῦ. Ἡ προσχώρησίς μας εἰς τὴν Σύνοδον τοῦ Μακ. Αὐξεντίου καὶ ὁ ἐπισυμβάς θάνατος τοῦ Γέροντός μου, κατέχωσαν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ βυθὸν τῆς λήθης. Ἡ πραγματεία, ἐπιμελῶς ἀναζητηθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γέροντός μου δὲν ἀνευρέθη, ὑπέθεσα ὅτι μεταξὺ τῶν ἄλλων πυριβρώτων θὰ ἦτο καὶ αὕτη. Εἰς τὴν προσπάθειάν μου νὰ ταξινομήσω ὧρισμένα ἔγγραφα, ἐπιστολάς, κ.λ.π. πατρῷα ἀντικείμενα ἀποθετικῆς ἀξίας, ἀνεῦρον καὶ τὴν εἰρημένην πραγματείαν τοῦ Κυροῦ ἥδη Ἐπιφανίου. Συγκυρία; Δὲν γνωρίζω, ὁ Θεὸς γνωρίζει.

Πολλοὶ Γ.Ο.Χ. μὲ ἀπασχολοῦσαν ζητοῦντες αὐθεντικὰ στοιχεῖα ἴστορικὰ διὰ τὸν ἀγῶνα· ἐσχάτως ὁ Ἱερομόναχος Ἰάκωβος μὲ παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀναγνώσῃ καὶ νὰ τὴν δημοσιεύσῃ εἰς τὸ «Ορθόδοξον Πατερικὸν Σάλπισμα». Δὲν ἤρνήθην, πεποιθώς, ὅτι ἀποτίω ὑστέρημα προεκδημησάντων ἀγωνιστῶν τῆς πίστεως.

”Ἐγραφον ἐν Ἅγιῳ Βασιλείῳ μηνὶ Αὐγούστῳ 2006.
Αὐγουστῖνος Μοναχός

ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ

τῶν σκέψεων μου ὡς εἶδος Ἀπολογίας
Κιτίου Ἐπιφανίου

Ἐγράφη ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ οἰκίᾳ Ιωάννου
Σύρου φιλοξενοῦντος με (21-2-1976)

πρὸς

γνῶσιν τῶν τυχὸν σκανδαλισθέντων ἀπὸ τὴν
ὅλην ὑπόθεσιν διὰ τὴν ἀποκοπὴν τῆς ἐπικοι-
νωνίας μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς
Διασπορᾶς. Διατὶ δὲν ὑπέγραψα τὴν Δημοσί-
ευσιν καὶ τὶ ἐπηκολούθησεν.

Ἡ θέσις μου ἐπὶ τῆς διακοπῆς ἐπικοινω-
νίας ἦτο ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπισπευθῇ διότι
ὑπῆρχε ἐλπὶς οἱ Ρώσσοι νὰ ἔφθαναν εἰς τὴν
ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς ὁρθῆς ἐφαρμογῆς τοῦ
μὴ συμπροσεύχεσθαι μετὰ τῶν νεοημερολο-
γιτῶν, κατανοοῦντες ὅτι, μετὰ τὴν μεταρρύθ-
μισιν τοῦ ἑορτολογίου συννωδᾶ (sic)τὸ γρηγο-
ριανὸν ἥ νέον ἡμερολόγιον, κατέστησαν ἔαυ-
τοὺς σχισματικούς, ὡς δὲ τοιούτων, συμφώ-
νως τῶν Ἱερῶν Κανόνων, Σχισματικοὶ καὶ
Αἱρετικοὶ μαστήρια δὲν ἔχουν.

Ποῦ ἐστηρίζετο ἡ γνώμη μου τῆς ἀναβολῆς
τῆς ἐκκοπῆς.

Ἄς ἔξιστορίσωμεν τὸ γεγονὸς τῆς Ἐνώσεως.

1. Ἐκλήθην ἐκ τοῦ Πρωθιερέως Εὐγενίου,
Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ.
Ἐλλάδος, τὸν Σεπτέμβριον 1971, ὅτι ἡ Σύνο-
δος μὲ ἔξέλεξεν μέλος τῆς ἐπιτροπῆς ὅπως
πορευθῶμεν εἰς Η.Π.Α. πρὸς διαφωτισμὸν
τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, ὡς πρὸς τὸ ἑορ-
τολόγιον. Διατὶ πρέπει νὰ ἐμμένωμεν βάσει
τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου.

2. Ἐγένετο ἡ ἀναχώρησις εἰς Η.Π.Α. χωρὶς
προηγουμένως, ἥ καὶ ἔως τῆς ἐσχάτης στιγμῆς
τῆς ἀναχώρησεως νὰ λάβω γνῶσιν τοῦ σκοποῦ,
ἐκ Συνόδου ἥ ἔξ ἄλλου τινὸς Ἀρχιερέως τῆς
γραμμῆς πλεύσεως, ἥ καν διατὶ πηγαίνομεν,
ἐκτὸς τῆς εἰδήσεως ἐκ τοῦ πρωτοσυγέλλου.

3. Μέλη τοιαύτης ἐπιτροπῆς ἦτο δύο βα-
σικὰ καὶ ἀρχαιότερα στελέχη τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν
ἀγῶνος, ὁ Μητροπολίτης Κορινθίας κ.κ. Κάλ-
λιστος καὶ ὁ κατευθύνων τὴν Σύνοδον Ἀρχι-
γραμματεὺς καὶ πρωτοσύγκελλος αὐτῆς Πρω-
θιερεὺς κ.κ. Εὐγένιος Τόμπρος, πρὸς τοὺς
ὅποιους ἔτρεφα μέγα σεβασμὸν καὶ ἐμπιστο-
σύνην ὡς προγενεστέρων εἰς τὸν ἀγῶνα.

4. Μαζὶ μὲ ἡμᾶς συνεπορεύθη καὶ ὁ Ἀρχι-
μανδρίτης Καλλιόπιος, ὅστις ἀνῆκεν εἰς ἄλλην

παράταξιν μὴ ἀναγνωρίζων οὕτε Αὔξεντια-
νοὺς οὕτε Ματθαϊκούς, τὸν ὁποῖον εἶχον εἰς
ἀργίαν οἱ Ματθαϊκοὶ Ίσως, ὅταν ἀνῆκεν εἰς
αὐτούς, τοὺς λόγους δὲν γνωρίζω, ἀλλ’ οὕτε
καὶ τὴν ἀργίαν ἐγνώριζον, ἔμαθον ἀργότερον
ὅταν ἐπεστρέψαμεν ἐξ Ἀμερικῆς.

5. Καλλιόπιος καὶ Εὐγένιος προηγουμένως
ἦτο ἐν δόξυτηι, κατηγορῶν ὁ εἰς τὸν ἔτερον,
εἰς σοβαρὰς κατηγορίας. Δὲν ἐγνώριζα τὸν
ρόλον του, ἀπλῶς ἐπληροφορήθην ὅτι θὰ συ-
μπροσεύσταν μαζὸς μᾶς προπορευθεὶς τὸ
προηγούμενον ἔτος εἰς Ρώσσους καὶ ὡς γνώ-
στης πολλῶν ὑποθέσεων διὰ νὰ βοηθήσῃ.

6. Ἐν Ἀμερικῇ ἐγὼ ἔμενον εἰς ἔνα δωμάτιον
μόνον, ἐντὸς τῆς Μονῆς τῆς Μεταμορφώσεως
Παντελεήμωνος, μὴ ἔχων ἐπικοινωνίαν μεθ’
οὐδενὸς λόγῳ τῆς ἀποφυγῆς συμπροσευχῆς
καὶ λόγῳ ἀσθενείας. Ὁ ἄγιος Κορινθίας καὶ ὁ
ἄγιος πρωτοσύγκελλος ἔμεναν εἰς τινὰ οἰκίαν
κ. Μαρίας μακρù τῆς Μονῆς. Ὁ δὲ Καλλιό-
πιος ἔμενε ἐντὸς τῆς Μονῆς συμπροσευχόμε-
νος μετὰ τῶν πατέρων αὐτῆς, κατὰ καιροὺς δὲ
ἐπορεύετο μετὰ τοῦ π. Παντελεήμωνος εἰς συ-
νάντησιν Ἅγ. Κορινθίας καὶ Πρωθ. Εὐγενίου,
ἔως τῆς ἡμέρας ποὺ ἐπορεύθημεν δῆλοι μαζὸι
εἰς τὴν συγκεντρωθεῖσαν Σύνοδον τῶν Ρώ-
σων τῆς Διασπορᾶς, εἰς Ν. Υόρκην.

7. Προηγουμένως ἐδόθη ὑπόμνημα ἐκ τοῦ π. Εὐγενίου, τὸ ὅποιον ἐμεταφράσθη ἐκ τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς Μεταμορφώσεως Η.Π.Α. εἰς τὴν Ἀγγλικήν. Τὸ τοιοῦτον ὑπόμνημα διελάμβανε τὴν δλην ὑπόθεσιν τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἔορτολογίου καὶ τὰ ἐπακολουθήσαντα αὐτοῦ πταίσματα καὶ ἀντικανονικότητας, τὸ ὅποιον ἀνεγνώσθη ἡ δλον ἡ μέρος αὐτοῦ, δὲν ἦνόσα, διότι ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν μετεφράζετο εἰς τὴν Ρωσικὴν καὶ εἴτα ἐδόθη ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν θαυμάσαντες διὰ τὸ πλούσιον τῆς γλώσσης ἡ τὴν αὐστηρότητα τῆς διατυπώσεως δὲν γνωρίζω.

8. Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπομνήματός μας, ἐδόθη ὅτι ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία τῆς Διασπορᾶς ποτὲ δὲν ἤκολούθησε τὸ νέον ἔορτολόγιον καὶ τώρα μὲ τὸν Οἰκουμενισμό, κόπτει ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν νεωτεριστῶν.

9. Ἀμέσως ἐν Συνόδῳ ἐκάλεσε ὁ Πρωτοσύγκελλος Πρωθ. Εὐγένιος Τόμπρος τὸν ἄγιον Κορινθίας καὶ ὑπέγραψεν μίαν αἵτησιν ἐντὸς τῆς αἱθούσης τῆς Συνεδριάσεως. Κατόπιν ἐκλήθην καὶ ἐγὼ νὰ ὑπογράψω. Ἡρώτησα τί ἦτο, διότι δὲν ἦτο δυνατὸν τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ τὸ ἀναγνώσω, μοῦ ἐλέχθη ἦτο μία αἵτησις πρὸς ἐξέτασιν τῶν χειροτονιῶν, εἰς δισταγμόν μου, μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς τὴν ἀπλὴν δῆλωσιν τῶν Ρώσων, ἐπαρακινήθην νὰ ὑπογράψω ἐκ τοῦ π. Εὐγενίου. Ἐσκέφθην πρὸς στιγμὴν τί νὰ κάνω, δὲν εἶχα περιθώριον νὰ βασανίσω τὰς σκέψεις. Μοῦ ἥλθεν λογισμὸς ὅτι συνενοήθησαν ἐν Συνόδῳ πρὸιν ἀναχωρήσωμεν, ἡ ἐν Ἀμερικῇ τὰ ἄλλα μέλη τῆς ἀποστολῆς καὶ ἔτσι δὲν πρέπει νὰ κάμω διχασμὸν καὶ ὑπέγραψα. Νοούμενου ὅτι ἡ αἵτησις ἦτο προητοιμασμένη, χωρὶς ἐγὼ ποτὲ νὰ ἐρωτηθῶ οὔτε δι' αὐτὴν οὔτε δι' ἄλλο θέμα.

10. Ἀφοῦ ἀνεγνώσθη ἐν Συνόδῳ ἡρωτήθημεν: «Ἄφοι λέγετε ὅτι εἰσθε κανονικοί, τί ζητᾶτε;» τοὺς ἐξηγήθη ἐκ Πρωθιερέως, νὰ ἐξετάσῃ ὡς μεῖζων Σύνοδος: τότε οἱ Ρῶσοι ἐξήτησαν νὰ ἐξέλθωμεν τῆς αἱθούσης '12 τῆς ὥρας καὶ θὰ κληθῶμεν πάλι, οὕτω καὶ ἔγινε. Ἐκλήθημεν μετὰ ἡμίσιαν ὥραν καὶ μᾶς ἐλέχθη ὅτι ἡ Σύνοδος ἀπεφάσισεν χειροθεσίαν ὡς ἀποκατάστασιν τῆς ἀντικανονικότητος, ἡρώτησαν ἀν μᾶς ἱκανοποιηθῆ, ἀπήντησεν ὁ Πρωθ. νὰ ἐνεργήσωμεν συμφώνως τῶν Ι. Κανόνων, διὰ νὰ μὴ ἐπακολουθήσῃ σύγχυσις νὰ γραφῇ ἡ ἀπόφασις. Τώρα ἀντιλαμβάνομαι ὅτι τὰ εἶχαν προετοιμάσει οἱ π. Εὐγένιος, Καλλιόπιος, π.

Παντελεήμων, καὶ ἐχρειάζετο μόνον ἡ ὑπογραφὴ ἡτοι ἐλήφθη ὡς ἀναφέρω ἀνωτέρω.

11. Ἐξελθόντες τῆς αἱθούσης καὶ παρευρεθέντες ἐγὼ καὶ ὁ ὄγιος Κορινθίας εἰς τὴν οἰκίαν κ. Ἀντωνίου Γαβαλᾶ, θεολόγου νῦν ἴερέως, ἐρεύνησα τὸν παραπεφθέντας Κανόνας ποὺ ἐστηρίζετο ἡ ἀπόφασις: ἐθορυβήθην σφόδρα καὶ ἐδήλωσα τὴν ὀνησυχίαν μου εἰς τὸν ἄγ. Κορινθίας. Μοῦ ἐλέχθη ὅτι ὅταν συναντηθῇ μετὰ τοῦ ἄγ. Πρωθιερέως Εὐγενίου θὰ τὸ ἔξετάσουν. Μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς χειροθεσίας οὐδόλως ἐκλήθην, οὔτε ἐνωρίτερον οὔτε ἀργότερον τῆς ἀποφάσεως μοῦ ἐζητήθη ἡ γνώμη, ἡ συνεσκέψημεν τί θὰ πράξωμεν ποτέ.

12. Τὴν πρωτεραίαν βραδυὰ τῆς χειροθεσίας, ὅταν ἥρωτησε ὁ Πρωθ. ἐὰν ἥλθε γραπτῶς ἡ ἀπάντησις τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἀπήντησα ὅτι ἥλθε, ἀλλὰ οὐδὲν ἔλεγον, διότι πράγματι τίποτε δὲν ἔλεγεν εἰμὶ ὅτι ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία τῆς Διασπορᾶς οὐδέποτε ἥλαξε τὸ ἔορτολόγιόν της θεωρήσασα τοῦτο μοντερνισμόν. Ὅταν ἀνέγνωσεν ὁ Πρωθ. λέγει εἰς ἐμὲ «κάτι λέγε». Ἀπήντησα ὅτι ἀσφαλῶς κάτι λέγει, οὐχὶ ἐκεῖνο ὅμως ποὺ πρέπει νὰ λέγῃ. Ἐκεῖ προσπάθησε μὲ κάποιας ὑποδείξεις νὰ μοῦ ὑποδείξῃ ὅτι κανένα γεγονὸς ἡ θαῦμα δὲν ἔγινε ὑπὸ τοῦ Ματθαίου καὶ δὲν δεσμευόμεθα νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν ἔνωσιν καὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς χειροθεσίας. Τότε ἐσκέφθην ὅτι, ἐφ' ὅσον ἀπεδέχθη ὁ Εὐγένιος τὸν δρισμὸν νὰ ἔνωθῶμεν μετὰ τῶν Αὔξεντιανῶν, καὶ ἐφ' ὅσον μία ὀλόκληρος Ἐκκλησία μετὰ χιλιάδων πιστῶν ἀποδέχεται τὴν δρθιοτόμησιν τῆς γραμμῆς, δύο μεγάλα καλὰ ἔμελον νὰ γίνουν. 1) Μία Ἐκκλησία διεσπαρμένη εἰς ὅλον τὸν κόσμον θὰ εύρισκετο ἐν τῇ δρθιοδόξῳ γραμμῇ. 2) Ἐνωθέντες οἱ Ἑλληνες Παλαιοιημερολογίται θὰ ἐξέλιπεν τὸ σχίσμα ἀπὸ τοὺς κόλπους αὐτῶν. Μήπως λοιπὸν γίνωσκηματοργὸς καταστροφῆς τῆς τοιαύτης ὡφελείας, ἐφ' ὅσον οἱ ἄλλοι συνεφώνησαν, ἡναγκάσθην νὰ ὑποκύψω, ἐφ' ὅσον εἶχεν λάβει πρωτος τὴν ἐπομένην χειροθεσίαν ὁ ὄγιος Κορινθίας, ἵκανοποιηθεὶς ἀπὸ τὴν δύολογίαν τοῦ τελέσαντος τὴν χειροθεσίαν, ὅτι, ἐνῷ γνωρίζει πολλοὺς ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ λόγω σπουδῆς αὐτοῦ εἰς Σχολὴν Χάλκης, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ πλέον νὰ ἔχῃ μετ' αὐτῶν ἔνωσιν, ἀλλὰ μὲ ἡμᾶς θὰ ἔχῃ ἔνωσιν, ἐπαναλαμβάνων τὸ τοιοῦτον τρεῖς φορὰς ἐν τῷ κηρύγματι ἐπ' ἐκκλησίαις καὶ ἐμαγνητοφωνήθη.-

Ἐρχόμεθα τώρα ἀμέσως μετὰ τὴν χειροθεσίαν.

13. Εἶχα μέσα μου μίαν ἄλλην ἀνησυχίαν, ὅτι πῶς θὰ εἰναι τόσον πλῆθος διεσπαρμένον εἰς ὅλα τὰ πλάτη καὶ τὰ μήκη τοῦ κόσμου ἀποτελούμενον ἀπὸ κάθε φυλὴν καὶ γλῶσσαν, καὶ μέχρι τὴν στιγμὴν ἐκείνην συγχρωτισμένον καὶ ἐπικοινωνοῦντα μετὰ τῶν νεωτεριστῶν, ἐὰν ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ προσαρμοστῇ ἀμέσως εἰς μίαν νέαν δι’ αὐτὸν διάταξιν αὐστηρότητος καὶ ἀποχῆς ἐκ πάσης συμπροσευχῆς μετὰ τῶν νεοημερολογιτῶν. Ἡρεμοῦσα ὅμως τὰς ἀνησυχίας μου, ὅτι καὶ ἐὰν παρουσιασθοῦν ὡρισμένες παραβάσεις εἰς μίαν μεταβατικὴν περίοδον θὰ ἥτο δυνατὸν νὰ διορθωθοῦν σὺν τῷ χρόνῳ, ἀρκεῖ νὰ γίνεται ἡ προσπάθεια πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὅχι πρὸς τὴν κατάπτωσιν. Ἐλάμβανον ὑπ’ ὅψιν τὰς δυσκολίας ἐκ τῆς πορείας τῶν γεγονότων τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, οἵτινες ἔξηλθον τοῦ σχίσματος ἐπισήμως τῷ 1945, ἔφθασαν βαθμηδὸν εἰς τὴν ἀκρίβειαν τῆς πλήρους ἐφαρμογῆς ἀγωνιζόμενοι ἀπὸ τοῦ 1940 καὶ ἔτι ἐνωρίτερον.

14. Τί ὅμως ἡκολούθησεν εἰς τὴν πρᾶξιν; Ἀμέσως εἰς τὰς μεθεπομένας ὀλίγας ἡμέρας ἐπορεύθημεν εἰς Τορόντο (Καναδᾶ) καὶ λειτουργήσαντες εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἅγ. Νεκταρίου, ἐκήρυξεν ὁ Πρωθ. Εὐγένιος Τόμπρος καυχόμενος ὅτι ἐπέτυχε μέγα κατόρθωμα δικαιοθέντες οἱ ἀγῶνες αὐτοῦ, καὶ καταισχυνθέντες οἱ Αὐξεντιανοὶ χειροτονηθέντες δῆθεν ἀπὸ νεοημερολογίτας, ἐννοῶν τὸ σύμψηφον τοῦ Θεοφίλου Ρουμάνου. Ἐκεῖ πάλι μὲ ἐκέντησε ἀνησυχία. Διότι, ἐν πρώτοις μέγα μέρος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος ἀπετελεῖτο ἀπὸ Αὐξεντιανούς, οἱ ὅποιοι πολλοὶ καὶ ἐκοινώνησαν καὶ δεύτερον μήπως καὶ οἱ ἵερεις ποὺ συλλειτουργοῦσαν μαζύ μας ἔξετασε ἀπὸ ποὺ ἦτο χειροτονημένοι; (sic) ποῖος εἴδε, ἄλλοι ἀπὸ Ἱεροσόλυμα, ἄλλοι ἀπὸ Ἰάκωβον Ἀμερικῆς, καὶ ἄλλοι ἀπὸ Ρώσους τῆς Διασπορᾶς εἰς χρόνον ὅπου ἀδιακρίτως συλλειτουργοῦσαν μετὰ τῶν νεωτεριστῶν. Ἄραγε ὁ λόγιος του αὐτὸς δὲν ἔθιγε καὶ αὐτούς; Καὶ τί ἔπραξε δι’ αὐτούς; Μήπως ἔζητησεν καμμίαν ἄλλην διόρθωσιν ἐκτὸς ἀπὸ τὴν βεβιασμένην κατ’ ἐμὲ ἔνωσιν μετὰ τῆς ἡγεσίας αὐτῶν τῆς Συνόδου τῆς Διασπορᾶς; “Ἡ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ κάποιαν ἄλλην διόρθωσιν τῆς χειροτονίας αὐτῶν ἦ ἔθεωρησε ταύτην κανονικὴν ἐφ-

ὅσον ἴκανοποιήθη ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἥν ἀνῆκον καὶ ἐφ’ ὅσον ἦτο μία αὐτοτελῆς Ἐκκλησία καὶ ἐδιορθοῦτο ὀλόκληρη, ὅπερ καὶ ὅρθον. Τότε ποιὸν τὸ χειρότερον τῆς χειροτονίας τῶν Αὐξεντιανῶν, διὰ τοῦ συμψήφου ἐνὸς μέλους θεωρουμένου μέχρι τότε τῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς, ἔχον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ καὶ μὲ τὸ παλαιὸν καὶ μὲ τὸ νέον ἀπταίστως δι’ αὐτοὺς μέχρι τότε, ὅφοῦ δὲν εἶχον διαστείλει τὴν ἐπικοινωνίαν μετ’ αὐτῶν. Εἰς ἐρώτησίν μου εἰς τὴν ἀπορίαν αὐτήν, μοῦ ἀπήντησεν, ὅτι δὲν εἶναι τὸ ἵδιον, διότι οἱ Αὐξεντιανοὶ ἦτο κεχωρισμένοι ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτας. Ἐλαχίστην ὅμως καθησύχασιν μοῦ ἔδωσε, ἀλλὰ καὶ πάλιν εἴπα ἀς ἔχω ὑπομονήν.

15. Τὰ ἐν Ἑλλάδι.

Οταν ἥλθαμε ἐν Ἑλλάδι συνῆλθεν ὅλος ὁ κλῆρος καὶ τοῦ ἐξηγήθη τί συνέβη οὐχὶ ἀσφαλῶς λεπτομερῶς: ἄλλοι ἐτέθησαν ὑπὲρ καὶ ἄλλοι κατὰ τῆς πράξεως. Ἐν τέλει ὅλοι ἀπεδέχθησαν ὑπὸ κάποιαν ἀνησυχίαν καὶ ἵνα μὴ γίνη ἡ χειροθεσία πρὸς τοὺς ἱερεῖς εἰς τὸ ὅποιον συνεφώνησαν ἀπαντεῖς οἱ ἀρχιερεῖς διμοφώνως, ἐφ’ ὅσον ἔγινε εἰς ὅλους τοὺς Ἀρχιερεῖς, ἦτο ἀρκετόν. Μετ’ ὀλίγας ἡμέρας εἶχαμεν πάγκοινον συγκέντρωσιν εἰς τὸν Ἰ. Ναὸν Κοιμήσεως Θεοτόκου εἰς Μοσχάτον Τσιτσιφῶν παρούσα ὅλη ἡ Σύνοδος. Ἐκεῖ ὅμιλησεν καὶ πάλιν ὁ Πρωτοσύγκελλος Πρωθ. Εὐγένιος Τόμπρος καὶ εἶπεν ἐν συνόφει τὸ Ιστορικὸν τῆς ἐνώσεως καὶ πάλι κατεφέρθη κατὰ τῶν Αὐξεντιανῶν, ὅτι ἡμεῖς ἔδικαιοι ἦτον νεοημερολογίτην. Μέσα μου ἀνανεώνετο ἡ λύπη τῆς τοιαύτης ἐνεργείας, διότι κατεδεικνύετο ὅτι σκοπὸς δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι ἡ μερίδα μας πλεονεκτοῦσα καὶ ὅχι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ ἐνεργήσωμεν πρὸς διαπραγματεύσεις πρὸς ἐνωσιν καθὼς ἀπεδέχθημεν τὰ τῆς ἀποφάσεως. Ἐγὼ εἰς δύο ναούς, ὅπου ἐλειτούργησα τότε εἰς τὴν Λάρισαν ἥκουσε μετ’ ἴκανοποιήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Ἐκτοτε παρῆλθεν ἔτος καὶ ὅχι μόνον δὲν ἔγιναν τοιαῦται ἐνέργειαι, ἀλλὰ ὀντιθέτως ἥρχισεν μάχη καὶ κατηγορίαι διὰ δημοσιογραφίας ὅπερ μὲ ἐλύπησε καὶ ἀντέδρασα διὰ μερικῶν ἐπιστολῶν.

συνεχίζεται

ΤΑ ΝΕΑ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΑ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΑ

-Διάφορα περὶ αὐτῶν δημοσιεύματα-

«Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει...»

(Α' Κορ. ις', 13)

Ἡ Ιερὰ ἡμῶν Σύνοδος ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου 2005 ἔχει ἀποφανθεῖ κατὰ τῶν νέων ἡλεκτρονικῶν διαβατηρίων, ὑποδεικνύουσα εἰς τὸν Πιστοὺς ὅτι πρέπει νὰ ἀποφύγουν τὴν παραλαβήν των, ὅπως

γράφει ὁ ΣΥΝΟΔΙΚΟΣ

ἀκριβῶς καὶ τῶν σχεδιαζομένων παρομοίων ἡλεκτρονικῶν ταυτοτήτων, βάσει παλαιοτέρας σχετικῆς Συνοδικῆς Ἔγκυκλίου, ἡ ὁποία καὶ ἀνεδημοσιεύθη¹.

Ἐπὶ τοῦ ἴδιου θέματος τῶν ἡλεκτρονικῶν διαβατηρίων, τὸ περιοδικὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου Ἅγιου Ὁρούς «Βοανεργές» γράφει: Στὸ καινούριο διαβατήριο περιλαμβάνεται «κι ἔνα βιομετρικὸ τσιπάκι ποὺ θὰ δίνει στὸ “κέντρο ἐλέγχου” τῆς νέας τάξης κάθε πληροφορία γιὰ τὸν κάθε κάτοχό του, τουλάχιστον ὅσον ἀφορᾶ τὶς μετακινήσεις του... Ἀπλούστατα διότι ἡ νέα τάξη πραγμάτων θέλει νὰ ἐλέγχει τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα. Θέλει νὰ ἔχει ἄμεση πρόσβαση καὶ ἀπόλυτο ἐλεγχο στὴν προσωπικότητα τοῦ καθενός. Ἔτοι θὰ εἶναι ἐφικτὴ ἡ ἔξοντωση ὅποιουδήποτε ἐναντιώνεται στὸν παγκόσμιο δικτάτορα - Ἀντίχριστο τοῦ ὅποιου τὰ βήματα ἥδη ἀκούγονται...»

Στῶμεν καλῶς λοιπόν, στῶμεν μετὰ φόβου, κι ἀς ἀρνηθῶμεν τὰ νέα διαβατήρια².

‘Ωσαύτως, τὸ ἔτερον ὁμολογιακὸν Ἀγιορειτικὸν περιοδικόν, τὸ ὅποιον χαίρει ἄκρας καὶ γενικῆς ἐκτιμήσεως καὶ ἀποδοχῆς, «Ἄγιος Ἄγαθάγγελος ὁ Ἐσφιγμενίτης» τοῦ Γέροντος Ἰακώβου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, σημει-

1) βλ. «Ο.Π.Σ.», φ.58 - Νοέμβ./Δεκέμβ. 2005 - σελ. 349-351.

2) βλ. «Βοανεργές», φ. 23 -Φεβρουαρίου 2006- σελ. 80, φ. 25 -Ιουνίου 2006- σελ. 58 καὶ φ. 26 - Αὔγουστου 2006 - σελ. 90.

ώνει χαρακτηριστικὰ τὰ ἔξης:

«Οἱ πιστοὶ Ἐλληνες Χριστιανοὶ οἱ ὅποιοι ἀπαιτοῦν τὸ θρήσκευμα στὶς ταυτότητες, τὴν μὴ χρήση μικροτσίπ -ποὺ θὰ εἶναι ἀόρατον καὶ θὰ γράφουν καὶ σβήνουν ὅ,τι θέλουν, θὰ ἀστυνομεύουν... τὸν κάθε πολίτην, δὲν ἀποκλείεται δὲ νὰ ἔχουν τοποθετήσει ἢ νὰ ἐγγράφουν προσεχῶς τὸν ἀριθμὸν τοῦ Ἀντιχρίστου 666 ἢ μαγικὰ καὶ ἀντιχριστιανικὰ σύμβολα- οἱ πιστοὶ αὐτοὶ ἀντιθέμενοι διὰ λόγους Ὁρθοδόξου Πίστεως, διατὶ δὲν λαμβάνονται υπόψιν;... Εἰς μίαν ἀναγνώρισιν ἀπὸ τὰ εἰδικὰ μηχανήματα δύνανται νὰ προσθέσουν καὶ νὰ ἀφαιρέσουν στοιχεῖα καὶ πληροφορίας, χωρὶς ὁ κάτοχος νὰ γνωρίζῃ, διότι θὰ εἶναι “ἀόρατα”... Πῶς νὰ τὰ ἀποδεχθοῦν οἱ Ὁρθόδοξοι;...»

Διανοίγεται στάδιον ἀγῶνος. Ὁ Κύριος νὰ μᾶς φωτίζῃ καὶ ἐνισχύῃ νὰ μείνωμεν πιστοὶ εἰς τὸν Χριστόν»³.

Γενικῶς τὰ δύο αὐτὰ Ἀγιορειτικὰ περιοδικὰ σχεδὸν εἰς κάθε τεῦχος τους κατακρίνουν ἀνυποχώρητα τὰ νέα ἡλεκτρονικὰ διαβατήρια ὡς καὶ τὰς ἀναλόγους ταυτότητας καὶ προσωπικὰς κάρτας μὲ chip).

‘Η ἀντίδρασις, δύως, δὲν εἶναι μόνον Ὁρθόδοξος καὶ Ἐλληνική, ἀλλὰ Πανευρωπαϊκή! Καὶ εἰς τὸ ἔξωτερικὸν ἀνθίστανται κατὰ τῆς νέας ἡλεκτρονικῆς τρομοκρατίας ὅνθρωποι εὐαισθητοποιημένοι, ὡς ἔνας Ἰταλὸς διανοούμενος, ὁ ὅποιος ἐγραψε ρητῶς τὰ ἔξης:

«Δηλώνω δημόσια, ὅτι θὰ ἀρνηθῶ νὰ ύποβληθῶ σὲ ὅποιονδήποτε βιομετρικὸ ἐλεγχο, καὶ ὅτι εἴμαι ἔτοιμος νὰ στερηθῶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο τὸ διαβατήριό μου, καθὼς καὶ ὅποιονδήποτε ἐγγραφο ἀποδεικτικὸ τῆς ταυτότητος»⁴.

3) βλ. «Ἄγ. Ἄγαθάγγελος Ἐσφιγμενίτης», φ. 211 - Οκτωβρίου 2005 - σελ. 45, φ. 212 - Δεκέμβριου 2005- σελ. 43 καὶ φ. 216 - Αὔγουστου 2006- σελ. 10.

4) Ἐκ τῆς Γαλλικῆς ἐφημερίδος «Le Monde», 6.12.2005, βλ. «Παρακαταθήκη», φ. 46, σελ. 14.

Άντιθέτως πρὸς δόλα τὰ ἀνωτέρω καὶ δῆλην τὴν γενικὴν ἀνησυχίαν, τὸ τελευταῖον τεῦχος τῆς «Φωνῆς τῆς Ὀρθοδοξίας»⁵ τὴν ὁποίαν ἔκδιδει ἡ γνωστὴ Σωματειο-εκκλησία, δημοσιεύει ύπερ τῶν νέων ἡλεκτρονικῶν διαβατηρίων τὰ ἔξης καθησυχαστικά:

«Περὶ τῶν νέων διαβατηρίων.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἔκδόσεως τοῦ νέου τύπου διαβατηρίων, ἡ Ἰ. Σύνοδος ἡσχολήθη μὲ τὸ θέμα καὶ ἀνέθεσεν εἰς τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μαραθώνος κ. Φώτιον τὴν σύνταξιν σχετικῆς εἰσηγήσεως, περὶ ληψις τῆς ὁποίας δημοσιεύεται ἀκολούθως.

Εἰς τὰ νέα διαβατήρια θὰ ὑπάρχουν:

α) Συστήματα ἀσφαλείας γιὰ τὴν ἀποτροπὴ τῆς παραχαράξεως.

β) Μικροηλεκτρονικὸ κύκλωμα εἰς τὸ ὄποιον θὰ ὑπάρχουν τὰ προσωπικά μας στοιχεῖα καὶ βιομετρικὰ στοιχεῖα.

Συνεβουλεύθημεν εἰδικοὺς περὶ τὴν τεχνολογίαν οἱ ὄποιοι εἰναι πιστὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας⁶. Τὸ γενικὸν συμπέρασμα ἀπὸ τὰ ὅσα στοιχεῖα συνελέξαμε εἰναι:

1ον. Τὰ μὲν στοιχεῖα ἀσφαλείας, τὰ σχέδια καὶ φωτογραφίαι αἱ ὄποιαι θὰ φαίνονται κάτω ἀπὸ τὴν ὑπεριώδη ἀκτινοβολία, οὐδένα μεμπτὸν ἔχουν.

2ον. Τὸ μικροηλεκτρονικὸν κύκλωμα δὲν χρειάζεται τὸ 666 καὶ οὐδένα κωδικὸν διὰ τὴν λειτουργίαν του. Εἰναι μέσον ἀποθηκεύσεως φηφιακῶν δεδομένων. Αὐτὰ καταγράφονται εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του μὲ ἀριθμοὺς (φηφία) τοῦ δυαδικοῦ συστήματος 0 καὶ 1 (bits). Εἰναι δηλαδὴ εἰς ὅμαδας τῶν ὀκτὼ φηφίων (ὀκτάδες).

Δηλαδὴ λ.χ.: 00100111, 10110010, 10101100.

Αὐτὲς αἱ ὀκτάδες εἰναι ἡ βάσις εἰς τὴν ὄποιαν ἀποθηκεύονται δόλα τὰ δεδομένα τῶν ἡλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν (προτιμήθηκε ὁ ἀριθμὸς ὀκτώ, διότι τὰ δύο φηφία τοῦ δυαδικοῦ συστήματος εἰς σύνολα τῶν ὀκτὼ φηφίων μας δίδουν 28 δηλαδὴ 256). Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ὁ ἀριθμὸς «6».

Τὸ μικροκύκλωμα (τσίπ) δὲν εἰναι ἀσφαλές. Μπορεῖ νὰ ἀναγνωσθῇ ἀπὸ ἀποστασίαν 69 ποδῶν ἀπὸ ὄποιονδήποτε (ἐφ' ὅσον δια-

θέτει τὰ κατάλληλα μηχανήματα). Διὰ τοῦτο δὲν τὰ τοποθετοῦν ἀκόμη εἰς τὰ διαβατήρια, μέχρι νὰ διασφαλισθῇ ἡ ἀσφάλεια τῶν μικροηλεκτρικῶν κυκλωμάτων.

Τὸ «μικροτοίπ» εἰναι ἡ ἔξελιξη τῶν ἡλεκτρονικῶν κυκλωμάτων: Τὸ κύκλωμα μὲ λυχνίας ἔξελιχθη εἰς αὐτὸ μὲ τρανζίστορ, καὶ αὐτὸ εἰς τὰ ὀλοκληρωμένα κυκλώματα, τὰ δόποια ἔξελιχθηκαν τώρα εἰς τὰ μικροηλεκτρικὰ κυκλώματα.

Θὰ πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι δὲν τίθεται θέμα πίστεως, ὑπάρχει ὅμως πρόβλημα ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ἀπὸ τὴν ἐνδεχομένην κακὴν χρήσιν ἢ ἐν ἀγνοίᾳ ἡμῶν νόθευσιν τῶν προσωπικῶν μας δεδομένων.

Αὐτὸ ὅμως ποὺ ἔπρεπε νὰ γνωρίζομεν ἐπακριβῶς ἥτο τὸ τί ἀκριβῶς θὰ περιεῖχε τὸ μικροηλεκτρονικὸν κύκλωμα τῶν νέων διαβατηρίων. Διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπηθύναμε ἔγγραφον πρὸς τὸν Υπουργὸν Δημοσίας Τάξεως καὶ ἐλάβομεν τὴν ἀκόλουθον ἀπάντησιν:

Ἀπαντώντας στὴν γ-771 ἀπὸ 28-8-2006 ἐπιστολή σας πρὸς τὸν κ. Υπουργό, σᾶς γνωρίζουμε τὰ ἀκόλουθα:

Μέ Εὐρωπαϊκὸ Κανονισμό, καθιερώθηκαν πρότυπα γιὰ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀσφαλείας καὶ τὴ χρήση τῶν βιομετρικῶν στοιχείων στὰ διαβατήρια καὶ τὰ ταξιδιωτικὰ ἔγγραφα τῶν κρατῶν-μελῶν.

Στὰ διαβατήρια ποὺ ἔκδιδονται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Ἀστυνομία, καταχωροῦνται τὰ προσωπικὰ στοιχεῖα καὶ ἡ φωτογραφία τοῦ κατόχου, καθὼς ἐπίσης ἡ ἡμερομηνία ἔκδοσης καὶ ἡ ἔκδοσισα ἀρχή.

Ἄπὸ 26 Αὐγούστου τρέχοντος ἔτους, ὑπάρχει στὸ διαβατήριο ἐνσωματωμένο μέσο ἀποθήκευσης (όλοκληρωμένο κύκλωμα), στὸ ὄποιο δὲν περιέχεται οὔτε ἐμφανίζεται μὲ ὄποιαδήποτε μορφὴ ὁ ἀριθμὸς 666. Αντίθετα, καταχωροῦνται στὸ CHIP ἡ φωτογραφία τοῦ κατόχου, δπως αὐτὴ ἀποτυπώνεται στὴν σελίδα προσωπικῶν δεδομένων καὶ τὰ προσωπικά του στοιχεῖα. Θὰ ἀκολουθήσει στὸ μέλλον ἡ εἰσαγωγὴ καὶ τῶν δακτυλικῶν του ἀποτυπωμάτων καὶ εἰδικότερα ἀπλὲς ἀποτυπώσεις τοῦ ἀριστεροῦ καὶ δεξιοῦ δείκτη.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΜΠΕΡΗΣ
ΑΣΤΥΝ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

5) «Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας», Ίούλιος-Αὔγουστος, τεῦχος 941,

6) σ.σ.: Έρώτημα Πιστῶν: διατὶ ἀποφεύγονταν τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων τῶν «εἰδικῶν» αὐτῶν...;

Κατόπιν δλων αύτων ή Ιερά Σύνοδος άπεφάνθη (την 5/15-9-2006) ότι είς ούδεν κωλύονται τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ τὴν παραλαβὴν τῶν νέων Διαβατηρίων.»

Ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρῳ δημοσιεύματος -«Συνοδικῆς ἀποφάσεως»- ὁ εὐσυνείδητος Πιστὸς παρατηρεῖ τὰ ἔξης ἀντιφατικὰ καὶ παραπλανητικά:

α) Ἀποφαίνονται ἀορίστως καὶ ἄνευ ἀποδείξεων, ὅτι «τὰ μὲν στοιχεῖα ἀσφαλείας, τὰ σχέδια καὶ φωτογραφίαι αἱ ὄποιᾳ θὰ φαίνονται κάτω ἀπὸ τὴν ὑπεριώδη ἀκτινοβολία, οὐδένα μεμπτὸν ἔχουν»⁷.

Ἄλλὰ, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ ὑπουργὸς δημοσίας τάξεως ἐδήλωσε τὸν Δεκέμβριον τοῦ 2005, στὰ νέα διαβατήρια περιλαμβάνονται «καὶ στοιχεῖα ποὺ θὰ εἶναι ὁρατὰ μόνον μὲ εἰδικὰ μηχανήματα»⁸, γεγονὸς τὸ ὄποιον καταγγέλει ὡς ἀπαράδεκτον καὶ τὸ ἀνωτέρῳ δημοσίευμα τοῦ περιοδικοῦ «Ἄγιος Ἅγαθάγγελος»⁹. Οἱ παράγοντες τῆς Σωματειού εκκλησίας ἥλεγχαν καὶ τὰ ἀόρατα αὐτὰ στοι-

χεῖα, πῶς, καὶ μὲ ποῖον τρόπον, καὶ διεπίστωσαν ὅτι «οὐδένα μεμπτὸν ἔχουν»;

β) Ἀναφέρονται εἰς τὸ δυαδικὸν σύστημα τὸ ὄποιον ἐνσωματώνουν οἱ ὑπολογισταὶ (computers) καὶ τὰ κυκλώματα (chips), ὡς νὰ εἶναι ἀθῶν, μὴ περιλαμβάνον οὐδὲν ἔτερον ὀριθμόν, πλὴν τοῦ 0 καὶ τοῦ 1, διὰ τῶν ὄποιων σχηματίζονται αἱ «ψηφιολέξεις».

Άλλὰ τοῦτο εἶναι φευδέστατον!

Αἱ σχηματίζομεναι διὰ τοῦ 0 καὶ 1 ψηφιολέξεις ἀντιστοιχοῦν πάντα εἰς συγκεκριμένον ἀριθμόν, διὰ δὲ τῶν διαφόρων αὐτῶν ἀριθμῶν κωδικοποιοῦνται διάφορα περιεχόμενα στοιχεῖα τοῦ chip. Διὰ λόγους δὲ τοὺς ὄποιους ἀφοροῦν τὰς ἴκανότητας τῶν ὑπολογιστῶν, ἀνεπτύχθη αὐτὴ ἡ κωδικοποίησις διὰ τοῦ 0 καὶ τοῦ 1.

Ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ εἶναι ἰδιατέρως κατατοπιστικὴ ἡ ἀξιέπαινος μελέτη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου Ἅγιου Ὁρους ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ο γραμμικὸς κωδικὸς καὶ ὁ ἀριθμὸς 666 (23-6-1997)», ἐκ τῆς ὄποιας παραθέτομεν ἐνα χαρακτηριστικὸν σχετικὸν τμῆμα, διὰ τοῦ λόγου τὸ ἀληθές.

Number keys for EAN 13 bar codes

	right and left guard bars or acceleration bars	centre acceleration bars	
Digit	Set A black bars: odd	Set B black bars: even	Set C black bars: even
0			
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			

Πίνακας II. Γραφική παράστασις τῶν χαρακτήρων 0-9 καὶ τῶν guard bars.

Αριστερός καὶ δεξιός

χαρακτήρας ἐλέγχου

1 0 1

Μεσαῖος

χαρακτήρας ἐλέγχου

0 1 0 1 0

ἀριθ.	set A	set B	set C
0	0001101	0100111	1110010
1	0011001	0110011	1100110
2	0010011	0011011	1101100
3	0111101	0100001	1000010
4	0100011	0011101	1011100
5	0110001	0111001	1001110
6	0101111	0000101	1010000
7	0111011	0010001	1000100
8	0110111	0001001	1001000
9	0001011	0010111	1110100

Πίνακας III. Φαίνεται ἡ ψηφιακὴ μορφὴ τῶν χαρακτήρων 0-9 καὶ τῶν guard bar patterns (HEWLETT PACKARD electronic components, UPC-A Construction).

ἐκ τῆς σελίδος 11

Ἐλληνικῆς Αστυνομίας περὶ τοῦ ἀπολύτως ἀπορρήτου τῶν περιλαμβανομένων στοιχείων καὶ σχεδίων εἰς τὰ διαβατήρια!

7) βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ὡς ὄνω.

8) ἐφημερὶς «Βῆμα», 22-12-2005.

9) Βλέπε καὶ εἰς τὰ σχετικὸν σχόλιον τῆς εὐντοῦθα στήλης «Ἐν βραχεῖ ρήματι...», ἐτέραν δήλωσιν τῆς

Μέ πίν άναλογία 3:2:1 ό όπολογιστής άναγνωρίζει τόν δυαδικό άριθμό 101 βάσει τῆς παρακάτω διαδικασίας.

Η άναλογία 3:2:1 καταχωρεῖται στής μνήμες τοῦ 8 bit μικρούπολογιστοῦ ώς ἔξης:

M_a : 00000111

M_b : 00000011

M_y : 00000001

Η καταχώρησις αὐτή γίνεται μέ πίν βοήθεια π.χ. τῶν δύο ἀπλῶν ἐντολῶν: Set Carry (SEC) καὶ Rotate Left Thru Carry (ROL), τοῦ instruction set τοῦ μικρούπολογιστοῦ MC6800 τῆς Motorola⁽¹⁷⁾. Ο μικρούπολογιστής ύπολογίζει καὶ καταχωρεῖ στήν μνήμην M_x τόν ζητούμενο δυαδικό άριθμό ώς: $M_x = M_a - M_b + M_y =$

$$00000111 - 00000011 + 00000001 = 00000101$$

(Τά 0 πού προστίθενται στούς 1 γιά νά συμπληρωθοῦν τά 8 bits, δέν ἐπηρεάζουν πίν καταχωρηθεῖσα διά τῶν 1 πληροφορία. Αὐτό γίνεται κατανοπτό ἐάν ό μικρούπολογιστής εἶναι π.χ. τῶν 16 bits, όπότε $M_x = M_a - M_b + M_y =$

$$0000000000000011 - 0000000000000011 + 0000000000000001 = 00000000000000101).$$

ἐκ τῆς σελίδος 16

γ) Οι ύπευθυνοι τῆς ἀνωτέρω «Συνοδικῆς ἀποφάσεως» ἐπανειλημένως αὐτοαναιροῦνται τρεῖς φορὰς περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ τοῦ μικροηλεκτρονικοῦ κυκλώματος (chip) εἰς τὰ νέα διαβατήρια!

Εἰς τὴν ἀρχὴν γράφουν ὅτι θὰ ὑπάρχει, μετὰ γράφουν ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχει διότι δὲν ἔκριθη ἀσφαλὲς ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν, ἀμέσως δὲ ἔπειτα ἐρωτοῦν τὸν ὑπουργὸν τὶ θὰ περιέχῃ (τὸ μὴ ὑπάρχον καὶ ἀνασφαλές;) chip!

Βεβαίως ό ύπουργὸς δηλώνει καὶ ὅτι ὑπάρχει εἰς τὰ νέα διαβατήρια, καὶ τὸ τὶ περιέχει, ἐδῶ ὅμως προκύπτει ἀκόμη μία παραπλανητικὴ πλεκτάνη:

δ) Οι τῆς «Φωνῆς τῆς Ὀρθοδοξίας» ἴσχυονται ὅτι ἔζητησαν ἀπὸ τὸν ὑπουργὸν νὰ ἀπαντήσῃ εἰς «τὸ τὶ ἀκριβῶς» περιέχει τὸ chip. Ἀλλὰ ό ἀντιπρόσωπος τοῦ ὑπουργοῦ ἀπήντησε γενικῶς καὶ ἀορίστως, ὅτι θὰ καταχωροῦνται «καὶ τὰ προσωπικὰ στοιχεῖα» τοῦ κατόχου!

Ποῖα εἶναι αὐτὰ τὰ «προσωπικὰ στοιχεῖα»; Ἀγνωστον! Μήπως εἶναι καὶ τὰ λεγόμενα «εὐαίσθητα» προσωπικὰ στοιχεῖα, καὶ στοιχεῖα ἀπόρρητα καὶ διὰ νόμου προστατευόμενα; Πάλιν ἄγνωστον! Γιατὶ ἐπαναπάυθησαν οἱ ἐρωτήσαντες εἰς μίαν τοσοῦτον ἀόριστον ἀπάντησιν;

Τέλος σημειοῦμεν, ὅτι ἐμεῖς μὲν ἀναμένομεν παρομοίους «πτώσεις» ἀπὸ τὴν ἀνεύθυνον σωματειο-εκκλησίαν τοῦ κ. Χρυσοστόμου Κιούση, ἔχοντες ὑπ’ ὄψιν καὶ τὰς πρὸ τριετίας (Νοεμβρίου 2003) δημοσίας δηλώ-

σεις «Ἐπισκόπων» της εἰς τὴν τηλεόρασιν, ὅτι οἱ διαδηλώνοντες κατὰ τοῦ 666 εἴναι (ἐπὶ λέξει:) «ἐξτρεμιστὲς καὶ ταραχοποιὰ στοιχεῖα», ὅτι ό κόσμος δὲν πρέπει νὰ πλανιέται ἀπ’ ὅσους κακῶς κινδυνολογοῦν ὅτι ό Ἀντίχριστος εἶναι κοντὰ (μὲ συγκεκριμένην μάλιστα παραπλανητικὴν ἔρμηνείαν τοῦ πρὸ 1950 ἐπῶν γραφέντος ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰς τὸ Β΄ Θεσ. β’, 1-3!¹⁰), καὶ ἀλλα ἀντορθόδοξα καὶ σκανδαλιστικά! Ἀλλὰ τόσοι εὐαίσθητοι -ύποτιθεται- Πιστοί, καὶ μάλιστα Ἅγιορείτες Ζηλωταὶ -ώς ἡ ἀγωνιζομένη Ἱερὰ Μονὴ Ἐσφιγμένου- δὲν τὰ βλέπουν αὐτά; Δὲν τοὺς ἐνδιαφέρουν; Δὲν ἐνοχλοῦνται ποὺ εἰς τὰ φλέγοντα αὐτὰ θέματα, οἱ ἡγέται ποὺ ἀκολουθοῦν ἔχουν τόσον διαφορετικὴν καὶ ἀντίθετον θέσιν-γραμμὴν ἀπὸ τὴν ἰδικήν των;

Θὰ εἴμεθα εὐγνωμόνως ἀν μᾶς δοθῇ οἰαδήποτε ἀπάντησις...

10) «Ἐρωτῶμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ύπὲρ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡμῶν ἐπισυναγωγῆς ἐπ’ αὐτόν, εἰς τὸ μὴ ταχέως σαλευθῆναι ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ νοὸς μήτε θροεῖσθαι μήτε διὰ πνεύματος, μήτε διὰ τοῦ λόγου, μήτε δι’ ἐπιστολῆς ὡς δι’ ἡμῶν, ὡς ὅτι ἐνέστηκεν ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ. Μή τις ὑμᾶς ἐξαπατήσῃ κατὰ μηδένα τρόπον.» Εἰς τοιοῦτον σημεῖον ἔφθασεν ό σκοτισμὸς τοῦ νοὸς τῶν «Ἐπισκόπων» αὐτῶν: νὰ ἐπικαλοῦνται ὅτι ἀκόμα καὶ διὰ σήμερον ἴσχυει αὐτὸν τὸ ὅποιον διὰ ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἴπει πολὺ σωστὰ καὶ ἐποικοδομητικὰ ό Ἀπόστολος· γιὰ τότε καὶ ὅχι γιὰ σήμερον, γιὰ μετὰ ἀπὸ 1950 ἔτη, μὲ τόσα σημεῖα νὰ βοοῦν περὶ τοῦ ἀντιθέτου! Σημειωτέον ὅτι, δυστυχῶς, οὐδεὶς ἔκ τῶν προσκειμένων εἰς τὴν καθεύδουσαν σωματειοεκκλησίαν ἥλεγχε τὸν δηλώσαντα δημοσίως τὰς πλάνας αὐτὰς κ. Χρυσόστομος Μανιώτην!...

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΑΠΑΤΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

(*„ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ ΗΓΕΤΩΝ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΗ ΔΙΠΡΟΣΩΠΙΑ,
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΩΝ ΠΡΟΦΑΣΕΩΝ ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ“*)

«Βαθεία λύπη προκαλεῖ στὸν Οἰκουμενικὸν πατριάρχη Βαρθολομαῖον ἡ πορεία τῶν σχέσεων Χριστιανισμοῦ - Ἰσλάμ, ποὺ ἀπασχολεῖ τὶς τελευταῖς ἡμέρες τὴν παγκόσμια κοινὴ γνώμην. Τὴν στιγμὴν ποὺ ἡ ἀνθρωπότητα εἶναι ἀντιμέτωπη μὲ τόσους κινδύνους ἐνῷ ἔχει παράλληλα τόσες δυνατότητες συνεργασίας καὶ κοινές ἀξίες, εἰδίκοτερα μεταξὺ τῶν τριῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν,

ὑπὸ κ. Παρασκευᾶ Κελεμπέκογλου

εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἀποφεύγουμε καταστάσεις ποὺ μπορεῖ νὰ θίγουν τὰ πιστεύματα ἄλληλων, γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστοῦμε ὅ ἔνας τὸν ἄλλον, ἐπιδεικνύοντας τὴν ἀπαραίτητη εὐαίσθησία καὶ προσοχῆ, μὲ ἀποφασιστικότητα». Ἡ δήλωσις αὕτη τοῦ «πράσινου πατριάρχου»¹ σχετικὴ μὲ τὰς ὑποτιθεμένας προκλήσεις τοῦ Βατικανοῦ κατὰ τῶν Μωαμεθανῶν, ἀπηχεὶ πλήρως τὸ συγκρητιστικὸν πνεῦμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνερμάτιστον καὶ τυχοδιωκτικὴν τακτικὴν τῶν λυκοποιμένων-ἐντελοδόχων τῆς παγκοσμίου τυραννίας τοῦ Ἀντιχρίστου· εἶναι ὁ «οἰκουμενισμὸς χωρὶς μάσκα» (διὰ νὰ παραφράσωμεν τὸν τίτλον τοῦ γνωστοῦ βιβλίου), εἶναι μία σχεδὸν κυνικὴ αὐτοεπιβεβαίωσις τοῦ ἀθλίου ρόλου ποὺ ἔπαιξαν καὶ παίζουν οἱ φευδορθόδοξοι οἰκουμενισταὶ ἥγεται, προκειμένου νὰ ὀδηγήσουν ἀπείρους ψυχὰς εἰς τὸ στόμα τοῦ παμφάγου Ὅδου! Εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν δήλωσιν τοῦ φανατικοῦ -ἔχει σημασίαν δὲ ὑπερτονισμὸς τῆς λέξεως ὅπως θὰ ἴδωμενοίκουμενιστοῦ πατριάρχου, ἀποκαλύπτεται αὐτοδήλως ἡ ἀλήθεια διὰ τὸν Οἰκουμενισμόν, ὡς δῆθεν φιλειρηνικοῦ «διαθρησκειακοῦ» κινήματος: εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἀπάτη ὅλων τῶν ἐποχῶν! Μάλιστα δὲ ἀπάτη, ποὺ ἀπτεται καὶ αὐτοῦ τοῦ ποινικοῦ δικαίου, καθ' ὅσον ἀμύθητα ποσὰ κατασπαταλῶνται μὲ τρόπον προκλητικὸν εἰς τὰς οἰκουμενιστικὰς εὐωχίας καὶ τὰ «λουκούλεια» διαθρησκειακὰ συμπόσια, ἐνῷ ἡ μεγάλη πλειοφηφία τοῦ κόσμου ἀντιμετωπίζει πρόβλημα ἐπιβιώσεως καὶ αἱ ἐναλλασσόμεναι κυβερνήσεις τοῦ

ἐπιβάλλουν τυραννικῶς ὅλοὲν καὶ μεγαλυτέρας στερήσεις, δυσβάστακτον φορολογίαν καὶ ἔξοντωτικὴν λιτότητα! Ἀπὸ τὴν μίαν πλευράν, ἀπαιτοῦν οἱ πολιτικοὶ καὶ ἐκκλησιαστικοὶ «ἥγεται» ἀπὸ τὸν λαὸν θυσίας καὶ συγκρατημένον λιτὸν βίον, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην οἱ ἵδιοι «ἥγεται» προκαλοῦν μὲ πολυτελῆ γεύματα καὶ τρυφλὰς συνεστιάσεις καὶ ὀρχήσεις, ποὺ μοναδικὸν ἀποτέλεσμα ἔχουν τοὺς προδοτικοὺς συμβιβασμοὺς καὶ παραχωρήσεις ἐκ μέρους καὶ τῶν δύο: τῶν μὲν πολιτικῶν ἡγητόρων εἰς τὰ καίρια ἔθνικὰ ζητήματα, τῶν δὲ «ἐκκλησιαστικῶν» εἰς τὰ ἀδιαπραγμάτευτα καὶ ἀπαραβίαστα θέματα τῆς πίστεως. Σαφέστατα, τὸ ἥδη χαλαρὸν φρόνημα καὶ τῶν δύο, ἀμβλύνεται ἀκόμη περισσότερον, αὐξάνονται δὲ ἡ χαυνότης, ἡ ἡδυπάθεια, ἡ κουφόνια καὶ ἡ φυσίωσις τῶν ἀλλεπαλλήλων... γευστικῶν τέρψεων τοῦ βαρυτίμου μεθυστικοῦ οἴνου ποὺ ρέει ἀφθόνως μαζὶ μὲ τὰς ὑδαρὰς συνειδήσεις τῆς ἀπατηλοῦς κοσμικῆς αὔγλης, ποὺ πλουσιοπαρόχως προσφέρουν τὰ κατευθυνόμενα μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως! Ἄλλα φεῦ! «Οἱ ἐσθίοντες τὰς τρυφάς, ἡφανίσθησαν ἐν ταῖς ἔξόδοις· οἱ τιθηνούμενοι ἐπὶ κόκκων, περιεβάλλοντο κοπρίας»². Ας μας δείξουν οἱ οἰκουμενισταί, ποιὸν εἶναι τὸ ἔργον καὶ ἡ προσφορά των ἀπὸ τὴν διαβόητον «πατριαρχικὴν ἐγκυκλιον» τοῦ 1920, μέχρι σήμερον; Εἰς οἵονδήποτε τομέαν, κοινωνικόν, πολιτικὸν ἡ ἐκκλησιαστικόν. Ποιὸν τὸ ούσιωδες ἀποτέλεσμα ὅλων αὐτῶν τῶν θεολογικῶν ἡμερίδων (... μὲ τὰς πλουσιωτάτας γαστριμαργικὰς μερίδας), τῶν ἀχαλινώτων οἰκουμενιστικῶν συμποσίων καὶ τῶν... φολκλοριστικῶν-νεοβαχικῶν πανθρησκειακῶν συμπροσευχῶν; Μηδὲν εἰς τὸ πηλίκον! Πρὸ δεκαετιῶν, οἱ ἐπιτετραμμένοι τῶν οἰκουμενιστικῶν «διαλόγων» ἀπολογούμενοι διὰ τὸ πονηρὸν ἔργον των, διετείνοντο μὲ στόμφων διὰ διακηρύττουν καὶ διαδίδουν τὴν Ὁρθοδοξίαν! Σήμερον, ἀφοῦ διέδωσαν τόσον

2) Θρήνοι. Ιερεμ. δ', 5. (Παράφρασις: «Ἐκεῖνοι ποὺ ἔτρωγον ἀφθόνως φιληδόνως, ἔξηφανίσθησαν τελικῶς· καὶ οἱ ἀναπαιόμενοι εἰς τὰς πορφύρας, τώρα περιεβλήθησαν εἰς τὰς κοπρίας»).

1) βλ. ἐφημερίδας «Ὥρθοδοξος Τύπος», 22-09-2006.

ἀποτελεσματικῶς τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμενιστικῆς... οἰκουμένης, ώστε οἱ ὁμογενεῖς ἀδελφοί μας ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἐν Ἑλλάδι θεωροῦν τοὺς μικτοὺς γάμους ἀκόμη καὶ μεταξὺ ἀλλοθρήσκων τὸ πλέον... φυσιολογικὸν πρᾶγμα τοῦ κόσμου, ἔρχεται ὁ ἡγεμὼν τοῦ Φαναρίου, ὁ κύριος Βαρθολομαῖος, νὰ δομιλήσῃ περὶ τῶν «κοινῶν ἀξιῶν τῶν τριῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν»!

”Ερχεται, λοιπόν, τὸ ἐπίτιμον καὶ ἐκλεκτὸν στέλεχος τοῦ «PRO ORIENTE»³ καὶ ὑπερβαλλόντως παγκοσμίως προβεβλημένον ἐντεταλμένον ὅργανον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς Οἰκολογίας κ. Βαρθολομαῖος, νὰ σχολιάσῃ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Βατικανοῦ πάπα Βενεδίκτου, ὁ δόποιος ἀγορεύων εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Ρέγκενσμπουργκ (Regensburg) τῆς Βαυαρίας, εἰς τὸ δόποιον ἐδίδαξεν ὁ Ἰδιος κατὰ τὸ παρελθόν, κατέφερθη κατὰ τοῦ Μωαμεθανισμοῦ χρησιμοποιώντας ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν διάλογον τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας Μανουὴλ Β' Παλαιολόγου μὲ Πέρση λόγιον, σχετικῶς μὲ τὰς διαφορὰς Χριστιανισμοῦ-Μωαμεθανισμοῦ, ὅπου ὁ ἔλλην αὐτοκράτωρ ἀντικρούοντας θεολογικῶς τὸν περὶ τοῦ «ἴεροῦ πολέμου» ίσλαμικὸν νόμον, παρετήρησεν δτὶ μοναδικὸν νέον στοιχεῖον ποὺ εἰσήγαγεν ὁ Μωάμεθ εἰς τὴν θρησκείαν εἶναι ἡ διὰ τοῦ ξίφους διάδοσις τῆς πίστεώς του. Ἡ ἀναφορὰ αὗτη τοῦ πάπα ἐξηρέθησεν, ὅπως ἥτο φυσικόν, τοὺς ἀπανταχοῦ Μωαμεθανούς· τὸ δὲ διπλωματικὸν ἐπιτελεῖον τοῦ Βατικανοῦ ἔσπευσεν ἀσθμαίνον νὰ ἐπανωρθώσῃ, καὶ ἵδιον λοιπὸν ποὺ συνέβη καὶ τὸ ἔξης παράδοξον: ὁ μὲν πάπας (λησμονώντας τὸ ἀλήστου μνήμης παρελθὸν τῶν παπικῶν θηριωδῶν) νὰ καταγγέλῃ τὴν μωαμεθανικὴν θηριωδίαν καὶ πλάνην, ὁ δὲ «δρθόδοξος» ποιμήν, νὰ τὴν... ὑπερασπίζει (εἰς τὴν Τουρκίαν διαμένει γάρο) καὶ νὰ στηλιτεύει - διὰ μίαν ἀκόμη φοράν- τὸν... φανατισμὸν καὶ τὴν μισαλλοδοξίαν, συστήνοντας μετριοπάθειαν καὶ αὐτοσυγκράτησιν! Καὶ εἰς αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν δήλωσιν τοῦ φανατικοῦ οἰκουμενιστοῦ «ποιμένος» ἀποκαλύπτεται πλήρως ὁ καιροσκοπισμός, ἡ ὑποκρισία, καὶ κυρίως τὸ φεῦδος καὶ ἡ ἀπάτη, ποὺ συνθέτουν τὸ πνευματικόν, ἡθικόν, κοινωνικὸν καὶ ίστορικὸν τοῦτο ἔκτρωμα, τὸν Οἰκουμενισμὸν (Ecumenism)!

Ἐν πρώτοις, ἀποκαλύπτεται ἡ προκλητικὴ ὑποκρισία τῶν οἰκουμενιστῶν, ἀφοῦ ὁ συγκεκριμένος πατριάρχης των καὶ ἡγαπημένος τῶν κατευθυνομένων μέσων ἐνημερώσεως κ. Βαρθολομαῖος, ἔχει οἰκοδομήσει μὲ τὰς ἐνέργειας του ἔως

3) Παπικὸν ἔδρυμα μὲ ἔδραν τὴν Βιέννην, καὶ σκοπόν του τὸν προσυλλητισμὸν τῶν Ὁρθοδόξων εἰς τὴν αὔρεσιν τοῦ Παπισμοῦ!

τώρα μνημεῖον φανατισμοῦ καὶ μισαλλοδοξίας! Ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία τοῦ κ. Βαρθολομαίου ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν οἰκουμενιστῶν ἴνστρουν καὶ τῆς μισαλλοδοξίας! Τὶ νὰ μνημονεύσωμεν πρῶτον; Τὸ ἀπίστευτον τοῦ φανατισμοῦ καὶ τῆς μισαλλοδοξίας του, ὅταν τοὺς προσερχομένους πρὸς αὐτὸν ἔξωμότας τῶν ἀντιοικουμενιστῶν γνησίων Ὁρθοδόξων ίερεῖς ἀναχειροτονεῖ, βλασφημῶν οὕτως ἵταμῶς τὸ μυστήριον τῆς Ἱερωσύνης; Τὸ μισαλλοδόξον παραλήρημά του, ὅταν πρὸ ἐτῶν ἐκύρηττεν τὴν ἐκκλησίαν ἐν... διωγμῷ, διότι τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἔξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος ἀνεγνώριζε τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν; Καὶ φυσικά, τὴν μορφῆς... «Μεγάλου Ἱεροεξεταστοῦ» τοῦ Μεσσαίωνος μισαλλοδοξίαν καὶ τὸν ἀκραίον φανατισμὸν κατὰ τῆς ίστορικῆς ιερᾶς Μονῆς τοῦ Ἐσφιγμένου διότι -καὶ ὁρθῶς βεβαίως- δὲν τὸν μνημονεύει;

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του δέ, τὸ εὐλογημένον περιβόλαιον τῆς Θεοτόκου, τὸ Ἀγιον Ὄρος, διάγει ἡμέρας ζιφεράς, ἀντιστοίχους -τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν- μὲ αὐτὰς τῶν «θρησκευτικῶν πολέμων» Καθολικῶν-Προτεσταντῶν τοῦ 16ου καὶ 17ου αἰώνος, βιώνοντας μίαν νέαν ἀσέληγον νύκτα τοῦ... πατριάρχου Βαρθολομαίου, ὡσὰν μίαν ἀναβίωσιν ἐκείνης τῆς φοβερᾶς νυκτὸς τῆς σφαγῆς τῶν ἀθλίων Οὐγενότων τὸ 1572, ἀλλὰ καὶ ὡς μακραίωνον ἀπόγονον τῶν τρομερῶν ἐκείνων διωγμῶν ποὺ ὑπέστησαν οἱ ὄσιώτατοι καὶ ὁμολογηταὶ Ἅγιοιρεῖται Πατέρες, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ δομοίου του «ἐνωτικοῦ» λατινόφρονος Ἰωάννου Βέρκου τὸ 1280! Ὁ ὑπέρμετρα φανατικὸς οἰκουμενιστὴς καὶ λατινόφρων Βαρθολομαῖος ἔχει ὀπισθογυρίσει πνευματικῶς καὶ ἡθικῶς τὸ Ἀγιον Ὄρος τουλάχιστον 700 ἔτη, καὶ Κύριος οἵδεν εἰς ποίας φοβερὰς μεθόδους θὰ κατέφευγεν προκειμένου νὰ ἐπιβάλῃ τὰς ἀντιχριστιανικάς του ἰδέας, ἐὰν ἐπεκράτουν αἱ συνθῆκαι καὶ τὰ ἥθη τῶν ἐποχῶν ἐκείνων!

Ο γνωστὸς καθηγητὴς τῆς Θεολογίας Νικόλαος Σωτηρόπουλος ἐτόλμησε πρὸ ἐτῶν νὰ ἀρθρώσῃ κάποιας ἐνστάσεις κατὰ τῶν αἱρετικωτάτων φρονημάτων τοῦ νεοημερολογίτου Μητροπολίτου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ Χαρκιανάκη, ἐδέχθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸν πέλεκυν τοῦ «ἀφορισμοῦ» ὑπὸ τοῦ... μετριοπαθοῦς καὶ... φιλειρηνιστοῦ Βαρθολομαίου μὲ τὴν κατηγορίαν τῆς εἰσπηδήσεως (!), καὶ παρὰ τὰς ἀπεγνωσμένας ἐκκλήσεις ἐπωνύμων καὶ ἀνωνύμων εὐσεβῶν καὶ χριστιανικῶν συλλόγων καὶ σωματείων, ὅπως δείξῃ τὴν στοιχειώδη διὰ ιεράρχην συγκατάβασιν καὶ μακροθυμίαν, ἐκείνος ἐγαυρίασεν κατὰ τοῦ... δυστυχοῦς θεολόγου, ἐμμένοντας εἰς τὸν παραλογὸν «ἀφορισμόν» του! (Μόλις ποὺ χρειάζεται βεβαίως νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν

ποὺ εἰς τὴν θέσιν τῶν εύσεβῶν χριστιανῶν καὶ τῶν χριστιανικῶν σωματείων ἵτο κάποιος ἀρχιραββίνος - καρδινάλιος - μουφτῆς ἢ ἔστω «ἀρχιτέκτων», τότε -ώ τοῦ παραδόξου θαύματος- ὡς διὰ μαγείας τὸ πεῖσμα καὶ ἡ ἀδιαλλαξία τοῦ περιβαλοντολόγου ποιμένος θὰ εἴχε μεταμορφωθεῖ εἰς παροιμιώδη πραότητα, μακροθυμίαν ἀλλὰ καὶ διπλωματικὴν αἰλουροειδὴ εὐλυγισίαν!».

Δὲν εἶναι βεβαίως μόνον ὁ Βαρθολομαῖος ποὺ δεικνύει αὐτὴν τὴν μισαλλοδοξίαν καὶ τὸν φανατισμόν (εἰς τοὺς θεωρητικῶς ἀδυνάτους βεβαίως), διότι τὸ αὐτὸ ἰσχύει δι’ ὅλους τοὺς Οἰκουμενιστάς, οἱ ὄποιοι ἔξωθεν μὲν ὑποκρίνονται τοὺς φιλειρηνιστάς, μετριοπαθεῖς, συγκαταβατικούς, ἀνεκτικούς, ὑπομονετικούς, μακροθύμους καὶ μεγαλοθύμους, εἰς δ.τι ὅμως μόνον ἀφορᾶ τοὺς παντὸς εἴδους αἱρετικούς, ἀλλοθρήσκους καὶ βλασφήμους· ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ἀδιαλλαξίας, ὑπερηφανίας, ἐμπαθείας καὶ μισαλλοδοξίας, «ἀρετᾶς» τὰς ὄποιας ἐπιδεικνύουν εἰς κάθε περίπτωσιν ποὺ θίγονται τὰ προσωπικὰ καὶ ἴδιοτελῆ μικροσυμφέροντά των καὶ αἱ εἰς τὴν πίστιν ἀκατάπαυσται ἀποστασίαι των! Αἱ πασίγνωσται περιπτώσεις τῆς ἐμπαθοῦς διώξεως εὐλαβῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν τῆς κρατούσης ἐκκλησίας, ὅπως τοῦ π. Θεοδώρου Ζήση, τοῦ π. Εὐθύμιου Τρικαμῆνα, τοῦ θεολόγου κ. Π.Σημάτη κ.ἄ., οἱ ὄποιοι ἐτόλμησαν νὰ ἐλέγξουν -ἡπίως μάλιστα- τὸν οἰκουμενισμὸν τῶν ποιμένων των, εἶναι χαρακτηριστικά. Ἡ χριστιανικὴ πίστις δέχεται λησσαλέας καὶ μοχθηράς ἐπιθέσεις -βλάσφημα βιβλία, κινηματογραφικὰς ταινίας, θεατρικὰ ἔργα κ.ἄ.. -ἐν τούτοις, οἱ οἰκουμενισταὶ ποιμένες φελλίζουν ἀκαταλήπτως περὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐλευθεριῶν καὶ ἀλλων τετριμένων τινῶν· ἀλλοίμονον ὅμως εἰς ὄποιον θίξει τὰ ἴδια τῶν πρόσωπα καὶ συμφέροντα! Όμοιβροντίαι ἀφορισμῶν καὶ ὀργισμένων ἀναθεμάτων ἀναμένει τοὺς δυστυχεῖς «τολμητίας», καὶ τὸ ἀγαθὸν προσωπεῖον πίπτει εὐθὺς καὶ ἀποκαλύπτεται τὸ τρομακτικὸν πρόσωπον τοῦ πλέον ἀνήλεοῦς τυράννου!

Ἡ Ἐκκλησία ὑπὸ τοῦ Ἅγιου Πνεύματος καὶ διὰ στόματος τῶν Ἅγίων Πατέρων μᾶς προειδοποιεῖ διὰ τὸν Ἀντίχριστον πρὸ χιλιάδων ἐτῶν, καὶ εἶναι ἐντυπωσιακὸν τὸ χαρακτηριστικὸν «πορτραΐτον» ποὺ μὲ ἐκπληκτικὴν ἀκρίβειαν μᾶς παραδίδουν εἰς τὰ συγγράμματά των. Μᾶς λέγει ὁ Ὅσιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος⁴: «Ἐν σχήματι δὲ τοιούτῳ ἥξει ὁ παμμίαρος, ὃς κλέπτης ἀπατῆσαι τὰ σύμπαντα· ταπεινός, ἥσυχος, μισῶν ἄδικα, ἀποστρεφόμενος εἰδωλα, προτιμώμενος εὐσέβειαν, ἀγαθός, φιλόπτωχος, εὐειδῆς ὑπερβολῆ, εὐκατάστατος (ἀτάραχος), ἵλαρὸς πρὸς πάντας, τιμῶν

μεθ’ ὑπερβολῆς τὸ γένος τῶν Ἰουδαίων..., μετ’ ὅργῆς οὐ λαλήσει, κατηφῆς οὐ δείκνυται, σχήματι δὲ εὐταξίας ἔξαπατὰς τὸν κόσμον, ἔως ὃν βασιλεύσῃ»⁵. καὶ ὁ Ἅγιος Ἰππόλυτος ὁ Ἱερομάρτυρ⁶ γράφει: «Ἐν πρώτοις δὲ τὸ τῶν Ἰουδαίων ἔθνος ἀγαπήσει..., τὰ πρῶτα αὐτοῦ γενήσεται πραῦς, ἀγαπητικός, ἥσυχος, εὐλαβῆς, εἰρηνοποιός (σᾶς θυμίζει τίποτα αὐτό);, μισῶν ἄδικίαν, βδελυττόμενος δῶρα, εἰδωλολατρείαν μὴ προστέμενος, τὰς γραφὰς ἀγαπῶν, ἴερεις αἰδούμενος..., φιλόξενος, φιλόπτωχος, ἐλέήμων...».

Προσέξατε τώρα τὴν βιαίαν μεταστροφὴν τοῦ ἀπανθρώπου τέρατος μόλις ἔξυψωθεῖ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ λατρευθεῖ ὡς θεός: «Ἐπειτα ὑφοῦται τῇ καρδίᾳ καὶ ἐμέσει ὁ Δράκων τὴν ἔαυτοῦ πικρότητα. Ταράσσει τὴν οἰκουμένην καὶ κινεῖ τὰ πέρατα· ἐκθλίβει τὰ σύμπαντα, μιαίνει τὰς ψυχάς. Οὐκέτι ὡς εὐλαβῆς, ἀλλὰ πάντα ἐν πᾶσιν αὐστηρός, ἀπότομος, ὀργίλος, θυμώδης, δεινός, ἀκατάστατος, φοβερός, ἀειδῆς, μισητός, βδελυκτός, ἀνήμερος, ἀλάστωρ, πονηρός»⁷. Τὰ αὐτὰ καὶ ὁ Ἅγιος Ἰππόλυτος: «Τότε ὁ ἀνομος ἐπαρθεὶς τῇ καρδίᾳ συνάξει τοὺς ἔαυτοῦ δαίμονας ἐν σχήματι ἀνθρώπων..., ποιήσει γὰρ αὐτοῖς ἀρχοντας ἐκ τῶν δαιμόνων καὶ οὐκέτι ὡς εὐλαβῆς, ἀλλὰ πάντα ἐν πᾶσιν αὐστηρός, ἀπότομος, ὀργίλος, θυμώδης, δεινός, ἀκατάστατος, φοβερός, ἀηδῆς, μισητός, βδελυκτός, ἀνήμερος, ἀλάστωρ, πονηρός»⁸.

Ἡ ἀκριβής καὶ φοβερὰ αὐτὴ «προσωπογραφία» τοῦ ἐσχάτου πειρασμοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, δηλαδὴ τοῦ Ἀντιχρίστου, συγκεντρώνει δλα ἐκεῖνα τὰ ἴδιαίτερα χαρακτηριστικὰ ποὺ συνθέτουν καὶ τὴν «προσωπικότητα» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 20οῦ αἰώνος ὅταν πρωτοενεφανίσθη ὡς «Οἰκουμενικὴ Κίνησις»⁹ -ἄν καὶ αἱ ρίζαι του χάνονται εἰς τὸ ἀπώτατον παρελθόν τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ¹⁰- οὐδεὶς ἡμποροῦσε νὰ φαντασθῇ τὰς τεραστίους διαστάσεις ποὺ θὰ κατελάμβανε ἐνα «κίνημα», ποὺ ἀρχικῶς προσηδίαζεν περισσότερον πρὸς ἔνα εἶδος... προσκοπισμὸν τρίτης ἡλικίας! Μάλιστα αἱ πρώται διακρύξεις περὶ τοῦ σκο-

5) βλ. «Τὸ ἄθεον δόγμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», ἐκδ. περιοδικοῦ «Ἄγιος Ἀγαθάγγελος ὁ Ἐσφιγμενίτης», 1998.

6) Ἔζησε περίπου τὸ 220 π.Χ. Ἡ μνήμη του τιμάται εἰς τὰς 30 Ἰανουαρίου.

7) Ἅγ. Ἐφραίμ, ἔργα, ἐκδ. τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας, σελ. 119-120.

8) Ἅγιος Ἰππόλυτος Β', ΒΕΠΕΣ τόμ. 6, σελ. 285.

9) Προσωνύμιον ποὺ ὀφείλεται εἰς τὸν ἐπιφανῆ Οἰκουμενιστὴν, Σουηδὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Οὐφάλας Nathan Söderblom (1886-1931).

10) βλ. «Τὸ ἄθεον δόγμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», ὡς ἄνω.

4) Ἔζησε τὸ 370 π.Χ. Ἡ μνήμη του τιμάται εἰς τὰς 28 Ἰανουαρίου.

ποὺ τῆς «Οίκουμενικῆς Κίνησεως» ώμιλούσαν διὰ τὴν «ἀνάγκην ἀντιδράσεως τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν ἔναντι τοῦ ἰσχυροῦ ρεύματος τῆς θεωρίας τῆς ἐξελίξεως τῶν εἰδῶν, τοῦ ἴστορικοῦ ὑλισμοῦ, τὰ ἐξ τῶν πολεμικῶν συγκρούσεων τοῦ παρελθόντος αἱ. (19ου) δεινὰ καὶ ἡ ἀπειλὴ τοῦ ἀπαγκοσμίου πολέμου, αἱ κοινωνικαὶ καὶ πνευματικαὶ ἀναστατώσεις τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος αἱ. (19ου καὶ 20ου), ὁ διεθνῆς σιωνισμός, ὁ σοβιετικὸς κομμουνισμὸς καὶ ὁ μπολσεβικικὸς ἀθεϊσμός»¹¹! Πόσον ἔχουν ἀλλάξει τὰ «δεδομένα» ποὺ ἔχορημοποιήθησαν ὡς κατάλληλα προσχήματα διὰ τὸ «στήσιμο» τῆς μεγαλυτέρας ἀπάτης εἰς βάρος τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπὸ τὰς ἀπαρχὰς τῆς ἴστορίας ἔως τῆς σήμερον!

Τουλάχιστον οἱ λόγοι ποὺ ἐπεκαλοῦντο τότε οἱ οἰκουμενισταὶ ἥσαν ὑπαρκτοί· σήμερον εἰς τὸν 21ον αἰῶνα, τὸν αἰῶνα τῆς «τεχνητῆς νοημοσύνης», ὅπως ἀρέσκονται νὰ τὸν ἀποκαλοῦντον οἱ λάτρεις τῆς τεχνολογίας, οἱ ἀπατεῶντες οἰκουμενισταὶ ἐπικαλοῦνται τελείως διαφορετικοὺς λόγους, ἀφοῦ οἱ παλαιοὶ «ἀνέκρουσαν πρύμναν» καὶ οὕτως, μετὰ τὴν τεχνητῶν προκληθεῖσαν «ἐπίθεσιν» εἰς τὸν Διδύμους Πύργους τῆς Νέας Ύφρας τὴν 11ην Σεπτεμβρίου τοῦ 2001, τὸ παγκόσμιον σκηνικόν ἔχει διαμορφωθεῖ καταλλήλως, μὲ τὰς θρησκευτικὰς συγκρούσεις, τὸν «θρησκευτικὸν φανατισμόν» καὶ τὴν «σύγκρουσιν τῶν πολιτισμῶν» νὰ ἀποτελοῦν τὸ ἀνάλογον «ντεκόρ», ποὺ θὰ διευκολύνει τὰς κινήσεις των. Τὸ σκηνικόν τοῦ τρόμου, λοιπόν, βολεύει ἀπολύτως εἰς τὸν νέον σχεδιασμὸν τῆς ἀπάτης, καὶ μὲ τὸ προσωπεῖον τοῦ εἰρηνοφίλου, μετριοπαθοῦς, συγκαταβατικοῦ, ἀνεκτικοῦ καὶ διαλλακτικοῦ πρὸς πάντας, ὁ Οἰκουμενισμὸς συνεχίζει αὐτὸ διὰ τὸ ὅποιον κατεσκευάσθη: τὴν ὑποταγὴν πάσης τῆς οἰκουμένης εἰς τὴν παγκόσμιον «πανθρησκείαν» τοῦ Ἀντιχρίστου. Ό Οἰκουμενισμὸς διαπνέεται πλήρως ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ οἱ «βίοι» των εἶναι τρόπον τινὰ παράλληλοι, γεγονὸς ποὺ ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὴν ὁσημέραι αὐξανομένην αὐταρχικότητα, διὰ τῆς ὁποίας προσπαθεῖ πλέον νὰ ἐπιβληθῇ αὐταρχικότητα ποὺ στηρίζεται εἰς τὸ φεῦδος καὶ τὴν συκοφαντίαν ἔναντίον αὐτῶν ποὺ καταγγέλουν τὴν οἰκουμενιστικὴν πλάνην, ὅθεν καὶ «στιγματίζονται» μὲ τὸν ἀδίκους καὶ παραπλανητικοὺς χαρακτηρισμοὺς τοῦ «φανατικοῦ», τοῦ «φονταμενταλιστοῦ», τοῦ «ταλιμπανιστοῦ» κ.ἄ.. Διὰ μὲν τὸν «φανατισμόν», εἰς τὰς προηγηθείσας σελίδας ἀπεδείχθη ἀρκοῦντως εἰς ποίους ἀρμόζει ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτός, καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐξ ὅτου τὸν Κύριον ἡμῶν ἀπεκάλεσαν δαιμονιῶντα

11) Μ. Σιώτου, Οἰκουμενικὴ Κίνησις· βλ. εἰς Μ.Ε.Ε. Φοίνικος, συμπλήρωμα τόμ. Γ', σελ. 885.

καὶ μανιακόν¹², ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς ἀποτελεῖ τὸν ὥραιότερον ἔπαινον διὰ κάθε εἰλικρινῆ ὀπαδὸν τῆς μόνης Ἀληθείας καὶ τοῦ ἀληθιγοῦ Φωτός, ποὺ εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός! Διὰ δὲ τὸν νεόκοπον ὅρον τοῦ «φονταμενταλισμοῦ»¹³, ποὺ τόσον ἀναπαύονται νὰ διαδίδουν οἱ διανοούμενοι τῆς «μεταμοντέρνου» οἰκουμενιστικῆς θεολογίας, εἶναι πράγματι ἐνδιαφέρουσα ἡ... Ἰδεολογικὴ ἀπέχθειά των πρὸς αὐτόν, καὶ σίγουρα καθόλου τυχαία, ἀφοῦ μοχθοῦν μέ κάθε τρόπον νὰ ἐκθεμελιώσουν τελικῶς ὁ, τιδήποτε ἱερὸν καὶ ὅσιον ἀπέμεινεν εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, συστρεφόμενοι συνεχῶς μὲ τὸ πνεῦμα τούτου τοῦ αἰῶνος, ὅπως αὐτὸ δικράζεται μὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴν δυτικὴν «σκέψιν» καὶ «διανόσιν» καὶ φευτοδιαφωτισμόν.

Οἱ ἐμπνευσμένοι λόγοι τοῦ ἀρχιμανδρίτου Ιουστίνου Πόποβιτς (†1979) ἔστωσαν ως καίριον σχόλιον καὶ κατακλείδα τοῦ παρόντος ἄρθρου: «Τὶ εἶναι Εὐρώπη; Εἶναι ἡ ἐπιθυμία καὶ ὁ πόθος τῆς ἔξουσίας καὶ τῆς ἡδονῆς, καὶ ἡ γνώσις. Ἀμφότερα ἀνθρώπινα: ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιθυμία καὶ πόθος, καὶ ἡ ἀνθρωπίνη γνώσις. Καὶ τὰ δύο προσωποποιοῦνται εἰς τὸν πάπαν καὶ εἰς τὸν Λούθηρος. Τὶ εἶναι λοιπὸν ἡ Εὐρώπη, ὁ πάπας καὶ ὁ Λούθηρος; Ο εὐρωπαϊκὸς πάπας εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιθυμία τῆς ἔξουσίας. Ο εὐρωπαϊκὸς Λούθηρος, ἡ πείσμων ἀπόφασις τοῦ ἀνθρώπου γὰρ ἐξηγεῖ τὰ πάντα μὲ τὸν νοῦν του. Τοῦτο εἶναι ἡ Εὐρώπη εἰς τὸν πυρήνα της, ὀντολογικῶς καὶ ιστορικῶς. Τὸ ἐν σημαίνει παράδοσιν τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὸ πῦρ, καὶ τὸ ἄλλο σημαίνει παράδοσιν τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὸ ὄνδωρ. Καὶ ἀμφότερα: χωρισμὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεόν. Διότι τὸ ἐν σημαίνει τὴν ἄρνησιν τῆς πίστεως, καὶ τὸ ἄλλο τὴν ἄρνησιν τῆς Έκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνεργεῖ τὸ πονηρὸν πνεῦμα εἰς τὸ σῶμα τῆς Εὐρώπης ἀπὸ μερικῶν ἥδη αἰώνων. Ποῖος δύναται νὰ ἐκδιώξει τὸ πονηρὸν τοῦτο πνεῦμα ἀπὸ τὴν Εὐρώπην; Οὐδεὶς ἔκτὸς Έκείνου τοῦ Όποίου τὸ σύνομα ἔχει σημειωθεῖ μὲ κόκκινον χρῶμα εἰς τὴν ιστορίαν τοῦ ἀνθρωπίου γένους, ως τοῦ μόνου διώκτου τῶν δαιμόνων ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Γνωρίζετε ἥδη ποῖον ἐννοῶ. Ἐννοῶ τὸν Κύριον Ιησοῦν Χριστόν, τὸν Μεσσίαν καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου γεννηθέντα, ὑπὸ τῶν Ιουδαίων φονευθέντα, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀναστηθέντα, ἀπὸ τῶν αἰώνων βεβαιωθέντα, ἐξ οὐρανοῦ δικαιωθέντα, ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων δοξασθέντα, διὰ τῶν Αγίων μαρτυρηθέντα, καὶ παρὰ τῶν προγόνων μας οἰκειωθέντα»¹⁴.

12) Ιωάν. ί, 20.

13) Φονταμενταλισμός: εἰς τὴν ἐλληνικὴν θεμελιωτικόν (ἀφορά κυρίως τὸν ὄπαδὸν τοῦ Ἰσλάμ). Ο προσηλωμένος τυφλὰ σὲ κάποιο πρότυπον.

14) Αρχιμανδρίτου Ιουστίνου Πόποβιτς, «Ἡ Ορθοδοξία Έκκλησία καὶ ὁ Οἰκουμενισμός».

Η ΑΓΑΛΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ

ΟΜέγας Ούρανοφάντωρ Βασίλειος, εἰς ἓνα κείμενόν του ὑψηλὸν καὶ μεστὸν πνευματικῶν νοημάτων, θεολογεῖ περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἀποκρινόμενος εἰς ἐρώτημα σχετικὸν μὲ τὸ πῶς μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀγαπήσῃ καὶ νὰ ποθήσῃ τὸν Πανάγιον Θεόν.

Λέγει, λοιπόν, ὁ θεῖος Πατὴρ ἐν προκειμένῳ ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δὲν διδάσκεται· «Ἄδιδακτος μὲν ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη»¹. Καὶ τοῦτο λέγει, διότι οὔτε μὲ τὸ φῶς ἔχουμε διδαχθεῖ νὰ χαιρώμεθα καὶ νὰ ἐπιθυμοῦμε τὴν ζωῆν, οὔτε μᾶς ἐδίδαξε κάποιος νὰ ἀγαποῦμε τὸν γονεῖς μας ἢ ἔκείνους οἱ ὅποιοι μᾶς ἀνέθρεψαν· «Οὕτε γάρ φωτὶ χαίρειν καὶ ζωῆς ἀντιπεῖσθαι παρ’ ἄλλου μεμαθήκαμεν, οὔτε τὸ ἀγαπᾶν τὸν τεκόντας ἢ θρεψαμένους ἔτερος ἐδίδαξεν»².

Ἐὰν τοῦτο συμβαίνει διὰ τὰ ἄνθρωπινα, τότε διὰ τὴν ἐκμάθησιν τοῦ θείου πόθου, τῆς πρὸς τὸν Θεὸν δηλαδὴ ἀγάπης, τί συμβαίνει; Τὴν διδάσκεται ὁ ἄνθρωπος ἐξωτερικῶς; «Οχι, ἐπισημαίνει ὁ ἵερος πατὴρ. Ἀλλος εἶναι ὁ τρόπος τῆς τοιαύτης ἐκμαθήσεως. Ποῖος; Κατὰ τὴν δημιουργίαν, λέγει, τοῦ ἄνθρωπου «σπερματικός τις λόγος ἡμῖν ἐγκαταβέβληται οἴκοθεν ἔχων τὰς ἀφορμὰς τῆς πρὸς τὸ ἀγαπᾶν οἰκειώσεως»³: δηλαδή, κάποιος σπερματικὸς λόγος ἔχει καταβληθεῖ μέσα εἰς τὸ εἶναι τοῦ ἄνθρωπου, ὁ ὅποιος ἔχει ἐκ φύσεως τὴν τάσιν τῆς ἐξοικειώσεως πρὸς τὴν ἀγάπην καὶ τὸν πόθον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἀγαθοῦ. Σπουδαιοτάτη διδασκαλία!

1) M. Βασιλείου, ἔργα, ἐκδ. Ε.Π.Ε., τόμ. 8, σελ. 184.

2) ὡς ἄνω.

3) ὡς ἄνω.

”Εμφυτον, λοιπόν, ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἄνθρωπος ἐντός του τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης. Ἐσωτερικῶς αὐτὴ τὸν διδάσκει καὶ τὸν ὁδηγεῖ δρμέμφύτως⁴ εἰς τὸν πόθον κάθε ὥραίου καὶ ὑψηλοῦ! Μυστήρια Θεοῦ!

Ἐν συνεχείᾳ, εἰς τὸ θαυμάσιον αὐτὸν κείμενον, ὁ ούρανοφάντωρ πατὴρ, ἀφοῦ ἐξαίρει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἄνθρωπου διὰ κάθε ὥραίον πρᾶγμα τοῦ κόσμου αὐτοῦ, εἰδικώτερον δὲ τὸν πόθον ποὺ ἔχει πᾶς ἄνθρωπος διὰ τὸν συγγενεῖς, τοὺς οἰκείους του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν εὐεργέτας του, μεταθέτει τὰ πάντα εἰς τὰ ἐπουράνια, ἀναχωρῶν ἀπὸ τὰ ἐπίγεια καὶ παροδικά. Ἄρχει μὲ ἔναν ἀριστουργηματικὸν τρόπον ἀλλὰ καὶ μέθεξιν ψυχῆς νὰ ἐκφράζεται θεολογικῶς διὰ τὸ θείον κάλλος, διὰ τὴν θείαν, ἀπερίγραπτον ἀγάπην, ἡ ὅποια εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα ἀπὸ τὸν πόθον διὰ τὰ ἄνθρωπινα, τὰ ρέοντα καὶ παρερχόμενα τῆς ζωῆς αὐτῆς.

«Τί οὖν κάλλοις θείου θαυμασιώτερον;»⁵ Τί ύπαρχει, πλέον θαυμαστὸν ἀπὸ τὸ θείον κάλλος; Τὸ ἔλεγεν αὐτὸν ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος εἶχεν, ὅσον ὀλίγοι ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, ἐμπειρίαν προσωπικὴν καὶ ὑπαρξιακὴν αὐτοῦ τοῦ θείου κάλλους καὶ ὑπερθαυμαστοῦ.

«Ποῖος πόθος ψυχῆς οὕτω δριμὺς καὶ ἀφόρητος ὡς ὁ ἀπὸ Θεοῦ ἐγγινόμενος τῇ ἀπὸ πάσης κακίας κεκαθαρμένῃ ψυχῇ καὶ ἀπὸ ἀληθινῆς διαθέσεως λεγούση ὅτι “τετρωμένη ἀγάπης ἐγώ εἰμι”»⁶

Ποῖος, λέγει, πόθος ψυχῆς εἶναι τόσον

4) δρμέμφυτον= ἔνστικτον, συμβαίνων ἐξ ἔνστικτου.

5) M. Βασιλείου, ὡς ἄνω, σελ. 188.

6) ὡς ἄνω.

καυστικὸς καὶ ἀφόρητος, δσον δ πόθος δ ὁ ποῖος ἔρχεται ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τὴν ψυχὴν ἐκείνην ποὺ ἔχει καθαρισθεὶ ἀπὸ κάθε κακίαν καὶ λέγει δτι εἴμαι πληγωμένη ἐγὼ ἀπὸ ἀγάπην; Καὶ ἀναφωνεὶ μετὰ θαυμασμοῦ δὲ μπειρικὸς θεολόγος καὶ θεόπτης πατήρ: «Ἄρρητοι παντελῶς καὶ ἀνεκδιήγητοι τοῦ θείου κάλλους αἱ ἀστραπαί»!⁷⁾

Εἶναι δύμορφος δ Θεός, ἀσχημάτιστος καὶ ἀνεικόνιστος καὶ μὴ περιγραπτός, δπως γνωρίζομεν ἐκ τῶν θείων Γραφῶν, ἐν τούτοις δύμως, δίδει ἐμπειρίαν τοῦ κάλλους Του εἰς πᾶσαν κεκαθαριμένην ψυχήν!... Καὶ εἶναι συγκλονιστικὴ ἡ ἐμπειρία αὐτή, διότι εἶναι δητως ἀνέκφρασται αἱ ἀστραπαὶ τοῦ θείου κάλλους, δπως θεολογεῖ δ ἵερος, πνευματέμφορος συγγραφεύς. Ἐὰν θέλει δ ἀνθρωπος νὰ βιώῃ τὴν μοναδικὴν αὐτὴν ἐμπειρίαν τοῦ θείου κάλλους, θὰ πρέπει πρωτίστως νὰ καθαρθῇ ἐσωτερικῶς. «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ δτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται» λέγει δ Κύριος εἰς τοὺς μακαρισμούς. Ἡ θεοπτία προϋποθέτει καθαρότητα λογισμῶν καὶ καρδίας. Ἀνθρωπος μὲ πάθη ἐμφωλεύοντα καὶ ἀμαρτήματα χωρὶς μετάνοια, ἀνθρωπος δὲ ποῖος ζεῖ εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν χωρὶς προοπτικὴν αἰωνιότητος, λησμονῶν δτι «ἀποδημία δ παρὸν βίος» κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ἀνθρωπος δὲ ποῖος ἔχει νεκρώσει τὰς αἰσθήσεις τῆς ψυχῆς μὲ τὴν ψυχὴν, χαμαίζηλον προσκόλλησιν καὶ τὸ κοσμικὸν φρόνημα, δὲν μπορεῖ νὰ κατανοήσῃ καὶ νὰ βιώσῃ δλα αὐτὰ νὰ θεία πράγματα. Χωρὶς Θεὸν λαλοῦντα καὶ ἐνεργοῦντα ἐν τῇ καρδίᾳ πῶς θὰ βιωθοῦν τὰ τοῦ Θεοῦ;

Ἀνευ τῆς μυστικῆς μετὰ τοῦ Κυρίου ἐνώσεως κατ’ αἰσθησιν ψυχῆς δὲν γίνεται νὰ κατακτηθῇ ἡ θεία ἀγάπη, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εύοδωθῇ ἡ μετοχὴ εἰς τὴν ἀκτιστὸν θείαν Χάριν, δὲν μπορεῖ νὰ ρεύσῃ δ ποταμὸς τοῦ «ζῶντος ὅδατος» καὶ νὰ διαποτήσῃ τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἀνθρώπου ἐσωτερικῶς καὶ νὰ τραφῇ «εἰς ἀρμούς, εἰς νεφρούς, εἰς καρδίαν»... Μόνον ἐκεῖνοι οἱ δποῖοι ἡγάπησαν «μανικῶς» καὶ ἐπόθησαν ἀπὸ καρδίας τὰ οὐράνια ἀγαθά, «ἄ δφθαλμὸς οὐκ οἶδεν», μποροῦν νὰ ἐννοήσουν τὸ θείον κάλλος καὶ νὰ εἰποῦν μὲ τὴν Ἀσματίζουσα νύμφην τὸ «τετρωμένη ἀγάπης ἐγὼ εἴμι»⁸⁾.

7) ὡς ἄνω.

8) Ἀσμα β', 5.

Εἰς αὐτούς, οἱ δποῖοι εὑρίσκονται εἰς τὴν προοπτικὴν τῆς θεώσεως, τὸ θεῖον κάλλος δταν τοὺς περιέλαμψε, τοὺς ἄφησεν ἐντὸς τῆς καρδίας των τὸ κεντρὸν αὐτοῦ τοῦ ἀφορήτου πόθου, δπως τὸν ἀποκαλεῖ δ ἵερὸς πατήρ: «Ἐίπου τινὰ περιέλαμψε τῶν ἀγίων, καὶ ἀφόρητον τοῦ πόθου τὸ κέντρον αὐτοῖς ἐγκατέλειπεν...»⁹⁾. Διὰ τοῦτο, οἱ Ἅγιοι, μεθύοντες ἀπὸ αὐτὴν τὴν θείαν ἐμπειρίαν, τὴν «νηφάλιον μέθην» δπως τὴν ὀνομάζουν οἱ θεῖοι πατέρες (Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης, Νικόδημος δ Ἅγιορείτης κ.ἄ), δὲν ἐπιθυμοῦσαν πλέον αὐτὴν τὴν πρόσκαιρον ζωὴν, δπως ἀναφέρει τὸ ἵερὸν κείμενον, ἀλλὰ ποθοῦσαν σφιδρῶς τὴν διάλυσιν τῆς παροικίας, τὴν «ρῆξιν τῆς ψυχοσωματικῆς συμφυΐας», τὴν μετάβασιν διὰ τοῦ σωματικοῦ θανάτου εἰς τὴν «ποθεινὴν πατρίδα» ὥστε νὰ ἀπολαμβάνουν ἀτελευτήτως τὰ αἰώνια ἀγαθά.

Εἰς ἄλλο σημεῖον τῆς ἀποκρίσεως περὶ τῆς ἀγάπης, δ Φωστὴρ τῆς Καισαρείας Μέγας Βασίλειος διδάσκει, δτι ὀφείλομεν οἱ ἀνθρωποι εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν Πανάγαθον Θεόν, πολὺ μεγαλυτέραν ἀπὸ ἐκείνην ποὺ προσφέρομεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς οἰκείους καὶ εὐεργέτας μας τοῦ κόσμου τούτου. Ἐὰν τοὺς ἀνθρώπους ἀγαποῦμε καὶ εἴμεθα ὑπόχρεοι διὰ τὰ καλὰ τὰ ὄποια μᾶς προσφέρουν, πόσον εὐγνώμονες θὰ πρέπει νὰ αἰσθανόμεθα εἰς τὸν παντευργέτην Θεόν, δὲ ποῖος τὰ πάντα μᾶς ἔδωσεν ἐν τῇ ἀπείρῳ Ἀγάπῃ Του, ὑλικὰ καὶ πνευματικὰ ἀγαθά; Καὶ περιγράφει δ Ἅγιος τὰς πολλὰς εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ, τὴν δημιουργίαν κατ’ ἀρχὴν τοῦ ψυχικοῦ καὶ νοεροῦ κόσμου, τὴν δημιουργίαν ἔπειτα τοῦ «κατ’ εἰκόνα καὶ καθ’ δμοίωσιν» Θεοῦ γενομένου ἀνθρώπου. Ἀκόμη διμερεῖ διὰ τὴν φιλανθρωπίαν καὶ πρόνοιαν τοῦ θείου Δημιουργοῦ διὰ τὸν ἀνθρωπὸν μετὰ τὴν πτῶσιν καὶ ἔξωσιν ἐκ τοῦ παραδείσου, τὴν ἐνίσχυσιν δι’ ἀγίων Ἀγγέλων πρὸς φύλαξίν του, τὴν ἀποστολὴν προφητῶν καὶ ἀγίων ἀνδρῶν εἰς τὸν καιρὸν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πρὸς παράδειγμα αὐτοῦ τοῦ πεπτωκότος ἀνθρωπίνου γένους. Θαυμάζει δὲ τὴν θείαν κλῆσιν τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐπιστρέψωμεν ἀπὸ τὸν θάνατον τῆς ἀμαρτίας καὶ νὰ λάβωμεν ζωὴν ἐκ τοῦ σαρκωθέντος

9) Μ. Βασιλείου, ὡς ἄνω.

10) ὡς ἄνω, σελ. 194.

11) ὡς ἄνω.

πλέον Γιοῦ Του, Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Ἀνεκλήθημεν ἐκ τοῦ θανάτου καὶ ἐζωοποιήθημεν πάλιν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ»¹⁰ λέγει χαρακτηριστικῶς.

Μᾶς ὑπενθυμίζει ἐπίσης ὅτι ὁ Μονογενῆς Γιὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ «τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἀνέλαβε καὶ τὰς νόσους ἐβάστασε καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ἐτραυματίσθη... καὶ τῆς κατάρας ἡμᾶς ἐξηγόρασε, γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα, καὶ τὸν ἀτιμότατατὸν ὑπέστη θάνατον, ἵνα ἡμᾶς εἰς τὴν ἔνδοξον ζωὴν ἐπαναγάγῃ»¹¹.

Ἄλλα καὶ πέραν αὐτῶν, μᾶς ἡτοίμασε «ἀναπαύσεις αἰωνίους»¹² ὁ Φιλανθρωπότατος Δεσπότης, αὐτὴν τὴν ἀτέρμονον αἰωνιότητα, ἡ ὄποια δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀπὸ ἡμᾶς καταληπτή, ἀλλὰ ὑπερβαίνει κάθε ἀνθρωπίνην σκέψιν καὶ νόησιν... Καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν γλαφυροτάτην, σύντομον ἐξιστόρησιν τῶν θείων εὔεργεσιῶν, ἀναφωνεῖ μετὰ ἰεροῦ ἐνθουσιασμοῦ ὁ θειότατος Βασιλεὺος:

«Τί οὖν ἀνταποδῷμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὃν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν»;¹³

Ἐν συνεχείᾳ, ἔκπληξιν δοκιμάζει ὁ ἀναγνώστης τοῦ ἰεροῦ αὐτοῦ κειμένου, ὅταν βλέπει αὐτὸν τὸν μεγάλον πατέρα καὶ ἐμπειρικὸν θεολόγον νὰ ἐκφράζῃ μετὰ τὸν θαυμασμόν, συστολὴν καὶ φόβον! Δηλωτικὸν μεγάλης ἀγιότητος, βαθυτάτης ταπεινώσεως. Φοβεῖται, ὅπως λέγει· περιέρχεται εἰς φρίκην καὶ ἔκστασιν μήπως ἀπὸ ἀπροσεξίαν καὶ προσήλωσιν τοῦ νοῦ πρὸς τὰ φθαρτὰ καὶ γῆινα ἐκπέση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ γίνῃ αἰτία προσβολῆς τοῦ Χριστοῦ!!! «Εἰς φρίκην τινὰ καὶ ἔκστασιν φοβερὰν καταπίπτω, μήποτε ἐξ ἀπροσεξίας τοῦ νοῦ ἢ τῆς περὶ τὰ μάταια ἀσχολίας τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἐκπεσὼν ὄνειδος γένωμαι τῷ Χριστῷ...»¹⁴. Εἰὰν ἐφοβήτο μὴν χάσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ ἔνας Μέγας Βασίλειος, θεούμενος καὶ ἀπλανῆς διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, ἡμεῖς οἱ ὅγδοιται, οἱ συνεχῶς παραπαίοντες καὶ περιπελεγμένοι «ταῖς τοῦ βίο πραγματείαις» τί νὰ εἴπωμεν;...

Δὲν θὰ πρέπει ὅμως νὰ μᾶς καταλαμβάνει ἡ ἀπόγνωσις, ὅπως μᾶς συμβουλεύουν οἱ θεῖοι πατέρες, οἱ φορεῖς τῆς θείας Ἀποκαλύψεως. Χρειάζεται προσπάθεια ἐντατικὴ καὶ ἐπαγρύπνησις εἰς τὴν μακρὰν πορείαν πρὸς τὸν οὐρανόν. Μὴ λησμονοῦμεν ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι συνάντησις δύο παραγόντων. Ο ἔνας εἶναι ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Θεοῦ. Ο ἄλλος παράγων εἶναι ἡ ἀνταπόκρισις τοῦ ἀνθρώπου, ἡ «συνεργεία» ὅπως

λέγεται εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς θεολογίας. Αὐτὰ τὰ δύο θὰ πρέπει νὰ συνεργασθοῦν, προκειμένου νὰ φθάσῃ ὁ ἀνθρωπὸς εἰς τὸ ἐπιθυμητὸν ἀποτέλεσμα τῆς σωτηρίας. Τὸ πρῶτον εἶναι δεδομένον. «Τὸ ἔλεός σου, Κύριε, καταδιώξοι με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου» φάλλει ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία εἰς ἔνα προκείμενον ὅπως λέγεται.

Μᾶς κυνηγᾷ ὁ Θεὸς πάντοτε θὰ ἐλέγομεν, ἔρχεται συνεχῶς κοντά μας μὲ τὴν Χάριν Του τὴν ἀκτιστὸν, μὲ τὸ θεῖον Του ἔλεος.

Τὸ δεύτερον ἀναγκαῖον πρὸς σωτηρίαν ἐναπόκειται εἰς ἡμᾶς. Ὁποιος ποθεῖ τὸν Θεόν, θὰ συνεργασθῇ μετ' Αὐτοῦ, προσφέροντας τὴν ἀνταπόκρισίν του εἰς τὴν κλῆσιν τοῦ Θεοῦ τὴν λυτρωτικὴν καὶ ἀγίαν. Δὲν εἶναι δύσκολον, διότι τὰ πάντα διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν προσφέρει ὁ Θεός. Κάτι ἐλάχιστον ἀφήνει εἰς τὸν ἀνθρωπὸν, τὴν προαίρεσιν καὶ διάθεσιν τῆς ψυχῆς του. Τὸ λέγει πολὺ ὥραια ὁ Ιερὸς Χρυσόστομος: «Τὸ πλέον, σχεδὸν δὲ καὶ τὸ πᾶν, τοῦ Θεοῦ ἐστίν, ἡμῖν δὲ μικρὸν τι ἀφῆκεν»¹⁵.

Ἄς ἀξιοποιήσωμεν πάντα ὅσα μᾶς παρέχει ὁ Πανοικτίρμων Θεός, ἐνεργοποιοῦντες τὸν ἐντὸς ἡμῶν εύρισκόμενον πόθον, τὴν «ἀγαπητικὴν δύναμιν», τὴν ὁποίαν παρατεθειμένην διδασκαλίαν τοῦ Μεγαλού Βασιλείου, ἐλάβομεν ἀμέσως μετὰ τὴν δημιουργίαν μας, ὡστε νὰ γευθοῦμε μετὰ ἀπὸ τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα μας ὡς καρπὸν τὴν «ἀδίδακτον» ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, αὐτὸν τὸν διαρκῶς ρέοντα ποταμὸν τοῦ Ἐλέους Του.

Άρχιμανδρίτης Νικηφόρος

«Γνώσις ἀσυνέτου,

ἀδιεξέταστοι λόγοι» (Σοφία Σειράχ κα', 18)

Τὸ εἴδαμε λοιπὸν καὶ αὐτό: ιεράρχας τοῦ πατρίου ἑορτολογίου νὰ προτρέπουν (ἢ ἔστω νὰ «ἐπιτρέπουν») δὶ’ ἀποφάσεως των τοὺς πιστούς, νὰ προμηθευτοῦν τὰ διαβόγτα νέα βιομετρικὰ διαβατήρια! Ό.τι, δηλαδή, δὲν ἐτόλμησαν ἡ παπικὴ καὶ ἡ προτεσταντικὴ φευδεκκλησία, τὸ ἀπετόλμησαν ὁρθόδοξοι (;) ιεράρχαι καὶ μάλιστα τοῦ πατρίου ἑορτολογίου!

Δικαιολογοῦν δὲ τὸ ἀδικαιολόγητον ὀτόπημά των, προβάλλοντας τοὺς ἔξῆς ὑποτιθεμένους λόγους ποὺ τοὺς ὁδήγησαν εἰς τὴν παράτολμον εἰσήγησίν των: 1ον) τὰ στοιχεῖα ἀσφαλείας, τὰ σχέδια καὶ αἱ φωτογραφίαι, λέγοντα, οὐδένα μεμπτὸν ἔχουν· καὶ 2ον) δὲν ὑπάρχει ὁ ἀριθμὸς 666 εἰς τὸ μικροηλεκτρονικὸν κύκλωμα, ἀφοῦ δὲν τὸν χρειάζεται τὸ σύστημα αὐτό. Μάλιστα δέ, ἐπισυνάπτουν καὶ διαβεβαιώσεις τῆς Ἐλληνικῆς Ἀστυνομίας ποὺ ἐπισφραγίζουν -ὑποτίθεται- τὰ ὅσα λέγονταν. Άλοιμον! Τί νὰ ὑποθέσωμεν; Ὅτι εὐθύνεται δὶ’ ὅλα αὐτὰ ἡ χαρακτηριστικὴ πλέον νεοελληνικὴ προχειρότης καὶ ἐπιπλαιότης, μὲ τὰς ὅποιας ἀντιμετωπίζονται καὶ τὰ πλέον σοβαρὰ ζητήματα, ἢ τὸ πνεῦμα τῆς ἐκκοσμικεύσεως καὶ τοῦ προοδευτισμοῦ ποὺ ἔχει ἐμφιλοχωρήσει ἀρκούντως πλέον καὶ τὰ «συντηρητικὰ» ἐκκλησιαστικὰ ἐδάφη, καὶ ἐπιβάλλει εἰς τὸν χλιαρούς ὁ φόβος τοῦ «δογματισμοῦ» καὶ τῆς «περιθωριοποιήσεως», ποὺ ἐπιφέρουν οἱ χαρακτηρισμοὶ ποὺ συνοδεύουν πάντοτε τὸ «μικρὸν ποίμνιον»: «ζηλωταί, φανατικοί, παλαιοιμερολογίται, προσκεκολλημένοι εἰς ἀναχρονιστικὰς θρησκοληπτικὰς τῶν ἰδέας». Ἄξειδομεν, λοιπόν, κατὰ πόσον ἴσχύουν οἱ λόγοι ποὺ ἐπικαλούνται διὰ τὴν... ἀθώωσιν τῶν διαβοήτων διαβατηρίων.

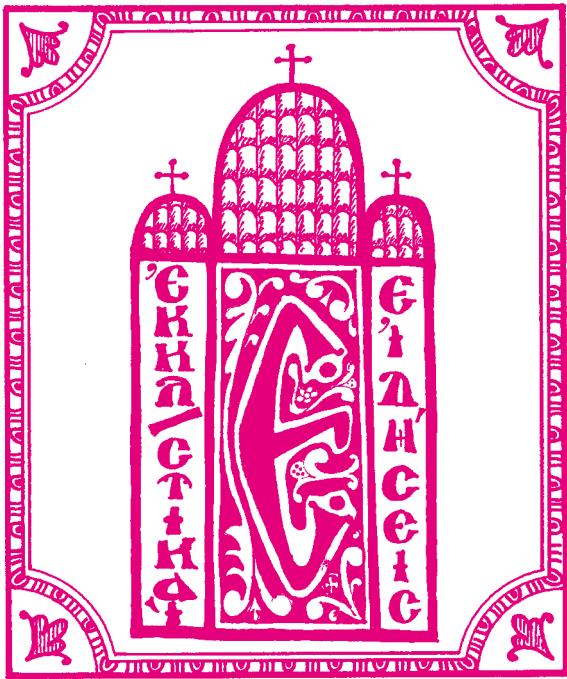
Σύμπασα ἡ χώρα ἐταράχθη ἐπὶ ἡμέρας, μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν ποὺ ἀφορᾶ εἰς τὰς παραστάσεις ποὺ κοσμοῦν τὰ νέα διαβατήρια καὶ ὅπου ἐμφανίζονται, κατόπιν ἐκτυπωτικῆς παρεμβάσεως, ἴστορικαὶ ιεραὶ μοναὶ μὲ τοὺς ναούς των, ἄνευ ὅμως

τοῦ κυριάρχου καὶ ἀναποσπάστου ἵεροῦ συμβόλου των, δηλαδὴ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ! Τὸ ἀπίστευτον γεγονός δὲν ἔμεινεν ἀπαρατήρητον φυσικά, καὶ ἡ Ἐλληνικὴ (καὶ ὅχι ἡ Ἐβραϊκή!) Ἀστυνομία ἀπολογουμένη, ἐξέδωκεν τὴν κάτωθι ἀπίστευτον (ἀλλὰ καὶ ἄκρως ἐνδιαιφέρουσα διὰ τοὺς μελλοντικοὺς ἴστορικοὺς ἔρευνητάς) ἀνακοίνωσιν:

«1. Ἡ θεματολογία τοῦ Ἐλληνικοῦ Διαβατηρίου εἶναι εὐθύνη τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος,... 2. Καὶ τὰ δύο θέματα στὰ ὅποια ἀναφέρονται οἱ παρατηρήσεις, εἶναι ἀκριβεῖς ἀναπαραστάσεις ἀπεικονίσεων ἴδιαίτερης φιλοτέχνησης² ... 3. Τονίζεται ὅτι ἡ θεματολογία καθὼς καὶ ὁ καλλιτεχνικὸς τρόπος ἀπεικόνισης παραστάσεων στὸ Ἐλληνικὸ Διαβατήριο εἶναι στοιχεῖα ἀπόρρητα, τὰ ὅποια ἔχουν σχέση μὲ τὴν Ἐθνικὴ Ἀσφάλεια... 4. Καὶ τὸ ποιὸ σημαντικό: οἱ παρατηρήσεις καὶ οἱ ἐνστάσεις ποὺ ἔξεφράσθησαν γιὰ τὴν ἀπουσία σταυροῦ ἀπὸ τὶς συγκεκριμένες ἀπεικονίσεις, μόνον ὡς ζηλωτικοῦ χαρακτήρα μποροῦν νὰ ἔχει φθοράν. Υπενθυμίζεται ὅτι οἱ Ἐκκλησίες καὶ τὰ Μοναστήρια ὅποιουδήποτε ἀρχιτεκτονικοῦ τύπου (μονόχωρα ξωκκλήσια, ἐπιβλητικοὶ ναοὶ κ.ἄ.) ἀποτελοῦν χαρακτηριστικὸ καὶ ἀναπόσπαστο στοιχεῖο τοῦ Ἐλληνισμοῦ εἴτε ἀπεικονίζονται μὲ σταυρό, εἴτε ὅχι!»³ !!!

Τὰ σχόλια πετιττεύουν! Νὰ ἐπισημάνωμε ἀπλῶς ὅτι ἡ ἀναφορὰ εἰς τὸν «ζηλωτισμόν», μόνον ὡς δυσοίωνος διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν (τὴν γηησίαν ἐννοεῖται) ἡμπορεῖ νὰ ἔχληφθεῖ! Τὰ δοσα ἀναφέρει δὲ ὁ συντάκτης τῆς ἀνωτέρω τετάρτης παραγράφου, πέραν τῆς παχυλοῦς πνευματικῆς ἀγνοίας, σαφέστατα παραπέμπουν εἰς τὴν κίβδηλον «πολιτιστικολογίαν» τῆς φραγκοποιημένης καὶ θρησκευτικῶς «ἀποχρωματισμένης» νεοελληνικῆς πολιτικάντικης δημαγγείας, πλήρως ἐναρμονισμένης μὲ τὸ «ANNUIT COEPTIS NOVUS ORDO SECLORUM»⁴ τῆς ἀντιχρίστου καὶ θεομάχου Μασσωνίας, ὅπως αὐτὴ ἐκφράζεται μὲ τὴν πρακτικὴν ποὺ ὑπαγορεύει ἡ Νέα Τάξις Πραγμάτων τῆς Παγκοσμίου Κυβερνήσεως (τοῦ διαφαινούμενου πλέον Ἀντιχρίστου), πρακτικῆς γνωστῆς μὲ τὸν ἀδόκιμον ὄρον: «πολιτικῶς ὁρθόν». Τὸ «πολιτικῶς ὁρθόν» (political correctness) εἰσήχθη ὡς ἰδεολογικὸν ὑπέρεισμα τῆς Ἐνιαίας Παγκοσμίου Κυβερνήσεως⁵ κατὰ την δεκαετίαν τοῦ 1990⁶ καὶ εἶναι αὐτό, ποὺ εἰς τὰ πλαίσια τῆς «φάσεως 3» τῆς ἐθνοκτόνου συνθήκης Σέγκεν, ἀφήρεσεν τὸν τίμιον Σταυρὸν ἀπὸ τὰ ιερὰ κτίρια ποὺ κοσμοῦν τὰ νέα Βιομετρικὰ Διαβατήρια!

Τὸ νέον Βιομετρικὸν Διαβατήριον, λοιπόν, καρπὸς τῆς ἐπαράτου συνθήκης Σέγκεν, περιλαμβάνει τὴν προσθήκην τοῦ ὑλεκτρονικοῦ τοίπ μὲ βιομετρικὰ στοιχεῖα τοῦ κατόχου, ἀλλὰ καὶ ΒΑΡ ΚΟΔΕ (Γραμματοῦ Κώδικος) ἐντὸς τοῦ ἐντύπου· καὶ δὲν ὑπάρχει καμμία περίπτωσις

Ἐπιμέλεια:
Ἱερομόναχος Καλλινίκος Κελεπούρης

1η Σεπτεμβρίου. Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς Συμεὼν τοῦ Στυλίτου, ἐπανηγύρισεν ἡ διμώνυμος Ἱερὰ γυναικεία Μονὴ παρὰ τὸ Μαυρομάτι Βοιωτίας. Εἰς τὴν ἑορτάζουσαν Μονὴ μετέβη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, δοσις προεξῆρχεν τῆς τελεσθείσης πανηγυρικῆς Θείας Λειτουργίας, διμοῦ μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου καὶ Θεσσαλονίκης κ. Εύθυμιου.

Τῶν ἱεροπραξιῶν ἐπηκολούθησεν πλουσία τράπεζα ἐκ τῆς Μονῆς πρὸς τοὺς παρευρισκομένους.

8η Σεπτεμβρίου. Εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου, ἔλαβεν χώραν καὶ ἡ κατ’ ἔτος πανήγυρις τῆς Ἱερᾶς προσκυνημα-

τικῆς Μονῆς Παναγίας τῆς Κανάλας παρὰ τὴν περιοχὴν τῶν Ἄνω Λιοσίων.

Συμφώνως μὲ τὸ ἑορταστικὸν πρόγραμμα, ἀφ’ ἐσπέρας ἐτελέσθη ὁ Μέγας πανηγυρικὸς ἐσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εύθυμιου, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπραγματοποιήθη μετὰ ἐξαιρέτου λαμπρότητος ἡ λιτάνευσις τῆς θαυματουργοῦ ἐφεστίου εἰκόνος τῆς Θεομήτορος εἰς τὸν περιβάλλοντα τὴν Μονὴν οἰκιστικὸν χῶρον. Τῆς λιτανεύσεως ἡγήθη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Ἅγιων Αρχιερέων Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ. Εύθυμιου καὶ Αὐλῶνος καὶ Βοιωτίας κ. Ἀγγέλου, τῇ συμμετοχῇ πλειάδος κληρικῶν καὶ εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

Τὸ πρωΐ τῆς φερωνύμου ἡμέρας, ὁ Μακαριώτατος μετὰ τῶν ὡς ἄνω Ἅρχιερέων, (ἐξαιρουμένου τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου κ. Καλλινίκου), ἐτέλεσεν τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ ἔχειροθέτησεν τὸν Αἰδεσιμώτατον πρεσβύτερον π. Νικόλαον Δασκαλάκην, ἐνὸς ἐκ τῶν ἐφημερίων τῆς ὡς ἄνω Μονῆς, εἰς πνευματικὸν καὶ οἰκονόμον.

Τὴν ἔόρτιον ἀτμόσφαιραν συνεπλήρωσεν ἡ παράθεσις πλουσίας τραπέζης ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος, τῇ ἀκαμάτῳ φροντίδι τοῦ κτίτωρος τῆς ἐν λόγῳ Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Δωροθέου Λίγγου.

10η Σεπτεμβρίου. Ἐπανηγύρισεν ὁ τιμώμενος εἰς τὴν μνήμην τῶν Ἅγιων ἐνδόξων Τριῶν Παρθένων Μαρτύρων -Μηνοδώρας, Μητροδώρας καὶ Νυμφοδώρας- Ἱερὸς Ναὸς παρὰ τῷ Βοτανικῷ Ἀθηνῶν.

Εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν μετέβη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος, ὁ ὄποιος ἔχοροστάτησε εἰς τὸν ἀφ' ἐσπέρας τελεσθέντα πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν καὶ προέστη τῆς ἀρτοκλασίας καὶ τῆς λιτανεύσεως τῆς πανσέπτου εἰκόνος τῶν ἑορταζομένων Ἅγιων πέριξ τοῦ Ναοῦ, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Νήσων κ. Χριστοφόρου.

Τὸ πρωΐ ἐψάλη ὁ ὅρθρος καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ ἀρχιεαρατικὴ Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριώτατου, ὅστις καὶ ἔξεφώνησεν τὸν θεῖον λόγον.

14η Σεπτεμβρίου. Ἐπὶ τῇ ἔορτῇ τῆς παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐπανηγύρισεν ὁ δόμωνυμος Καθεδρικὸς Ναὸς Ἀχαρνῶν.

Συμφώνως μὲ τὸ πρόγραμμα τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, τὸ ἐσπέρας τῆς παραμονῆς ἐπραγματοποιήθη ὁ Μέγας Ἑσπερινὸς, μετὰ ἀρτοκλασίας καὶ λαμπρᾶς λιτανεύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν πόλιν, πρωτοστατοῦντος τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Αθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου, τῇ συμβολῇ πολυαρίθμου εὐλαβοῦς πληρώματος.

Τὸ πρωΐ τῆς ἔορτίου ἡμέρας, ἔλαβεν χώραν λαμπρὰ ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, ἀρχιερατεύοντος τοῦ Μακαριώτατου, ὅστις καὶ ἔξεφώνησεν ἀνάλογον τῆς περιστάσεως λόγον.

Τὸν κύκλον τῶν λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων τῆς πανηγύρεως, εἰς τὰς ὄποιας παρέστη συμπροσευχόμενος καὶ ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης καὶ κτίτωρ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Σεβασμιωτάτος κ. Ἀθανάσιος, συνεπλήρωσε πλουσία -καίτι νηστήσιμος- τράπεζα, παρατιθένη πρὸς τὸν συνελθόντας πανηγυριστάς.

1η Ὁκτωβρίου. Ἐπανηγύρισεν ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Παναγίας Γοργούπηκόου παρὰ τὸν Εὔοσμον Θεσσαλονίκης. Ἀφ' ἐσπέρας, συμφώνως μὲ τὸ πρόγραμμα τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων, ἐτελέσθη Μέγας Πανηγυρικὸς Ἑσπερινὸς μετ' ἀρτοκλασίας, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Αθηνῶν κ. Μακαρίου.

Τὴν πρωΐαν τῆς φερωνύμου ἡμέρας ἔλαβεν χώραν ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου μετὰ ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας, εἰς τὴν ὄποιαν προεξῆρχεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Ἅγιων Ακολουθιῶν Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου, Φιλίππων κ. Ἀμβροσίου, τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου καὶ τῇ συμμετοχῇ πλειάδος λοιπῶν ακληρικῶν.

15η Ὁκτωβρίου. Εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίας Σκέπης παρὰ τὸν Ἀγιον Στέφανον Ἀττικῆς, μετέβη καὶ ἐφέτος ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Αθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, ὁ ὄποιος προέστη τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τοῦ Ὁρθρου καὶ τῆς Θείας Λειτουργίας, πλαισιούμενος ὑπὸ τοῦ πνευματι-

κοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Καλλινίκου καὶ λοιπὸν κληρικῶν ἐξ Ἀθηνῶν.

Τῶν ὅλων Ἱερῶν ἐκδηλώσεων συμμετεῖχε πλήθος πιστῶν, εἰς τοὺς ὅποιους ἡ φιλόξενος ἀδελφότης τῆς Μονῆς παρέθεσε πλουσίαν τράπεζαν.

23η Ὁκτωβρίου. Ἐπανηγύρισεν ἡ Ἱερὰ ἀνδρῶν Κοινοβιακὴ Μονὴ τοῦ Ἅγίου Ἰακώβου τοῦ Ἄδελφοθέου εἰς Περιστερὰν Θεσσαλονίκης. Κατ' αὐτὴν ἔώρτασεν καὶ τὰ ὄνομαστήριά του ὁ κτίτωρ καὶ Πνευματικὸς τῆς Μονῆς Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, διὰ τὴν κατὰ τὴν ἴδιαν ἡμέραν μνήμην καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου τοῦ Ρωμαίου.

Συμφώνως μὲν τὴν μοναστηριακὴν λειτουργικὴν τάξιν, ἐτελέσθη ἀφ' ἐσπέρας ὁ Μέγας Πανηγυρικὸς Ἐσπερινὸς μετὰ τῆς Λιτῆς καὶ ἀρτοκλασίας, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου.

Τὴν πρωῖαν τῆς Πανηγύρεως ἐφάλη ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου καὶ ἐν συνεχείᾳ ἔλαβε χώραν Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία τῆς ὁποίας προεξῆρχεν ὁ Μακαριώτατος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ. Εύθυμιου, Φιλίππων κ. Ἀμβροσίου, πλειάδος κληρικῶν καὶ φιλεόρτων χριστιανῶν, προσελθόντων ἐξ ὅλης τῆς ἐπικρατείας τῆς Ἑλλάδος.

Διὰ συνεισφορὰν
εἰς τὰς οἰκονομικὰς
ἀνάγκας τοῦ
Ἱεροῦ ἀγῶνος,
ὅλοθύμως
δινταπεκρίθησαν
οἱ κάτωθι:

Τ. Ναὸς Ἅγ. Κων/νου & Ἐλένης Βασιλικῶν 250€
Τ. Μονὴ Ἅγ. Συμεὼν Μαυρομάτι Θηβῶν 200€

ΕΓΚΟΛΠΙΟΣ ΣΥΝΟΔΙΚΟΣ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ 2007

Ἐκυκλοφόρησεν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ὁ νέος μικροῦ σχήματος ἡμεροδείκτης τοῦ νέου σωτηρίου ἔτους 2007. Ὁ Πιστὸς θὰ εῦρῃ εἰς τὸν ἡμεροδείκτην πλήρη ὁδηγὸν τῶν νηστειῶν καὶ τῶν Κυριακοδρομίων, ὡς καὶ πλήρη κατάλογον ὅλων τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τῶν Ἐπισκόπων καὶ τοῦ Ἱερατείου τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, τόσον διὰ τὴν Ἑλλάδα, ὡς καὶ διὰ τὸ ἔξωτερικὸν. Ὁ νέος ἡμεροδείκτης διατίθεται ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς ὅλης τῆς χώρας ἔναντι συμβολικοῦ ποσοῦ, τὸ ὅποιον θὰ κατατεθῇ εἰς τὸ κοινὸν τῆς Ἐκκλησίας ταμεῖον.

Πορθητικὸν τῶν δύνων τῆς Ἐργῆς.

Ἄγριος ηχός

ήμερον προέρχεται ὁ Γάρυπος ἢ
Κύριος, καὶ πιστοὶ εἰσδέχονται δύτον
ἐκ πόθου, καὶ γλυκίσαντον ιάματα
ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ πάσης
μάλακιας. Δύτον ἀστερώμενον τὴν χαρᾶν νοὶ τῷ
φόβῳ. φόβῳ διὰ τὴν ἀναρτίαν, ὡς ἀράξιον
ὄντες χαρᾶν δὲ διὰ τὴν αὐτερίαν, ἣν παρέχει
τὴν κόσμην, ὃ ἐν δύτῳ προστάτει τὸν Χριστὸν
ὁ Κύριος, ὃ ἔχων τὸ μέτα ἔχεος.

«Ορθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα»

Κάνιγγος 32, Τ.Θ. 8122, 100 10 Αθήναι

ΚΛΕΙΣΤΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1068/96 Κ.Δ.Α. • FERMG - SOUS PERMIS No 1068/96 K.D.A.

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2468